DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

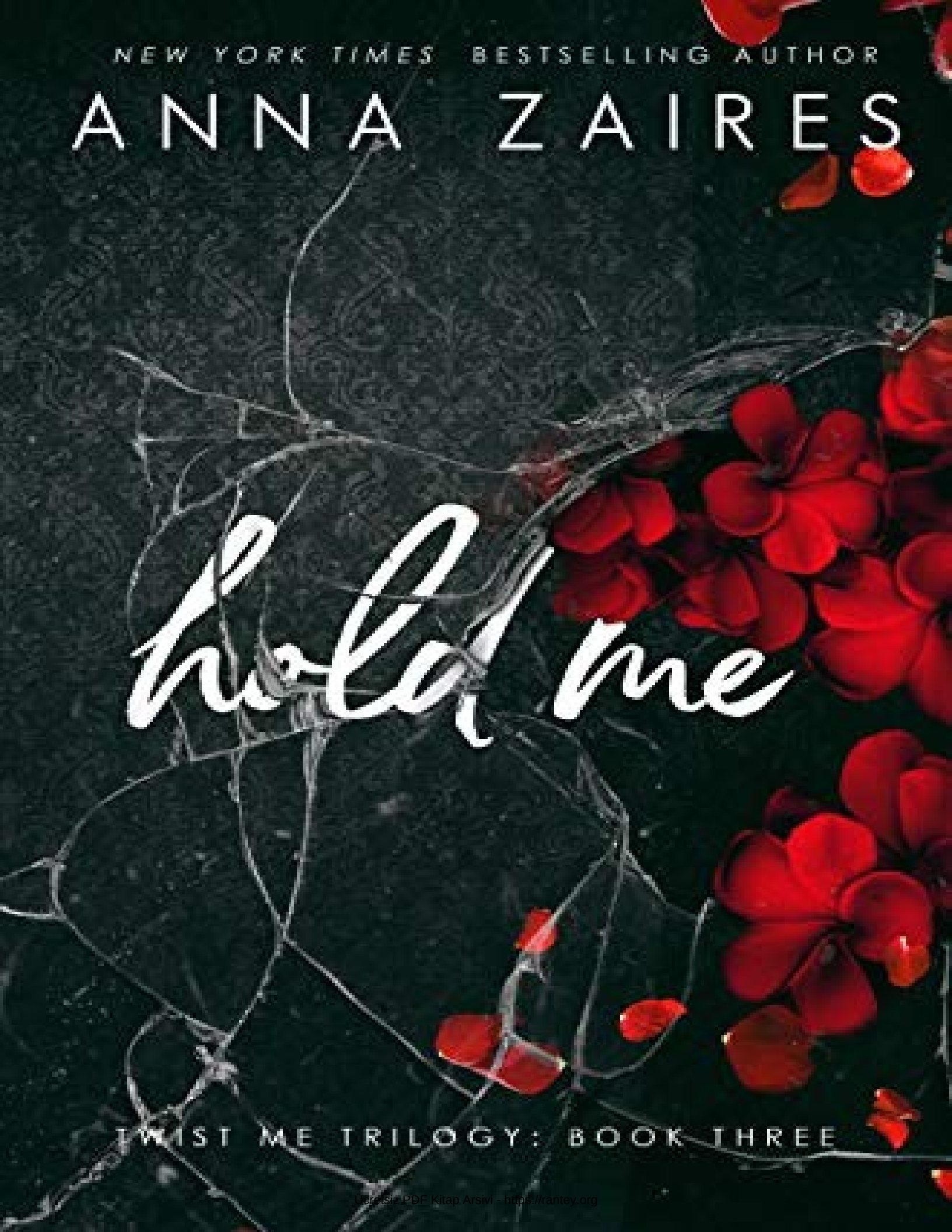

TWIST ME TRILOGY: BOOK THREE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tut Beni

Twist Me: Kitap 3

Anna Zaires

♠ Mozaika ♠

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Anna Zaires
www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır.
www.mozaikallc.com

Mella Baxter tarafından düzenlendi
Eden Crane Designs tarafından hazırlanmıştır.

e-ISBN: 978-1-63142-046-7
Baskı ISBN: 978-1-63142-066-5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adanmışlık

Tüm sevginiz ve desteğiniz için okurlarımıza ve son birkaç aydır bize muazzam bir şekilde yardımcı olduğu için Inna'ya. Ve her zaman olduğu gibi, beta okuyucularımıza (Chancy, Erika, Kelly, Lina, Tanya, Jackie, Fima ve Fern), meslektaşımız Mella'ya ve inanılmaz derecede destekleyici ailelerimize çok teşekkür ederiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm I: Dönüş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Julian

Nefes nefese bir çığlık beni uyandırıyor ve huzursuz uykumdan uyandırıyor. Yaralanmamış gözüm bir adrenalin patlamasıyla açılıyor ve oturur pozisyona geçiyorum, ani hareket kırık kaburgalarımın protesto çığlıkları atmasına neden oluyor. Sol alçı yatağın yanındaki kalp atış hızı monitörüne çarpıyor ve acı dalgası o kadar şiddetli ki oda etrafımda mide bulandırıcı bir girdapla dönüyor. Nabzım hızla atıyor ve beni neyin uyandırdığını anlamam bir an alıyor.

Nora.

Başka bir kâbusun pençesinde olmalı.

Savaşmak için sarılmış bedenim hafifçe gevşiyor. Şu anda tehlike yok, kimse peşimizden gelmiyor. Lüks hastane yatağımda Nora'nın yanında yatıyorum ve ikimiz de güvendeyiz, İsviçre'deki klinik Lucas'ın yapabildiği kadar güvenli.

Kaburgalarımdaki ve kolumdaki ağrı şimdi daha iyi, daha katlanılabilir. Daha dikkatli hareket ederek sağ elimi Nora'nın omzuna koyuyorum ve onu nazikçe sarsarak uyandırmaya çalışıyorum. Benden yüzünü çevirmiş, ters yöne bakıyor, bu yüzden ağlayıp ağlamadığını kontrol etmek için yüzünü göremiyorum. Ancak teni soğuk ve terden nemli. Bir süredir kâbus görüyor olmalı. Ayrıca titriyor.

"Uyan bebeğim," diye mırıldanıyorum, ince kolunu okşayarak. Penceredeki panjurdan süzülen ışığı görebiliyorum ve sabah olduğunu anlıyorum. "Bu sadece bir rüya. Uyan, evcil hayvanım ..."

Dokunuşumla kaskatı kesiliyor ve tam olarak uyanmadığını, kâbusun onu hâlâ esir tuttuğunu biliyorum. Nefes alış verişi duyulabilir, soluk soluğa patlamalar halinde geliyor ve vücudundaki titremeleri hissedebiliyorum. Sıkıntısı beni pençeliyor, herhangi bir yaralanmadan daha çok canımı yakıyor ve bundan yine benim sorumlu olduğumu bilmek -onu güvende tutmayı başaramadığım için- içimin asitli bir öfkeyle yanmasına neden oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendime ve Peter Sokolov'a, Nora'nın beni kurtarmak için hayatını riske atmasına izin veren adama öfke.

Tacikistan'a yaptığım lanetli yolculuktan önce, Beth'in ölümünü yavaş yavaş atlatmaya başlamıştı, aylar geçtikçe kâbusları azalıyordu. Ancak şimdi kötü rüyalar geri döndü ve dün seks sırasında geçirdiği panik atağa bakılırsa Nora eskisinden de kötü durumda.

Bunun için Peter'ı öldürmek istiyorum ve bir daha yoluma çıkarsa öldürebilirim. Rus benim hayatımı kurtardı ama bu süreçte Nora'nınkini tehlikeye attı ve bu asla affedebileceğim bir şey değil. Ya o lanet isim listesi? Unut gitsin. Nora ona ne söz vermiş olursa olsun, bana bu şekilde ihanet ettiği için onu asla ödüllendirmeyeceğim.

"Hadi bebeğim, uyan," diye onu tekrar teşvik ediyorum, sağ kolumu kullanarak kendimi yatağa geri indiriyorum. Kaburgalarım bu hareketle ağrıyor ama bu sefer daha az şiddetli. Dikkatlice Nora'ya yaklaşıyorum, vücudumu onunkine arkadan bastırıyorum. "Bir şeyin yok. Her şey bitti, söz veriyorum."

Derin, hıçkırık gibi bir nefes alıyor ve nerede olduğunu anladığında içindeki gerginliğin hafiflediğini hissediyorum. "Julian?" diye fısıldıyor, arkasını dönüp bana bakıyor ve ağladığını görüyorum, yanakları gözyaşlarının nemiyle kaplanmış.

"Evet. Artık güvendesin. Her şey yolunda." Sağ elimi uzatıp parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve yüz yapısının kırılgan güzelliğine hayret ediyorum. Elim onun narin yüzüne karşı kocaman ve sert görünüyor, tırnaklarım Macit'in bana yaptığı iğnelerden dolayı yırtılmış ve morarmış. Aramızdaki tezat göz kamaştırıcı - gerçi Nora da tamamen yara almamış değil. Altın sarısı teninin saflığı, yüzünün sol tarafında, Al-Quadar piçlerinin onu bayıltmak için vurdukları yerde oluşan bir morlukla gölgelenmiş.

Zaten ölmemiş olsalardı, onu incittikleri için çıplak ellerimle onları parçalardım.

"Rüyanda ne ?" Yumuşakça sordum. "Beth miydi?"

"Hayır." Başını sallıyor ve nefes alış verişinin normale dönmeye başladığını görüyorum. Ancak sesi hâlâ dehşetin yankılarını taşıyor ve kısık bir sesle, "Bu sefer sendin. Majid gözlerini oyuyordu ve onu durduramadım."

Tepki vermemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Sözleri beni o soğuk, penceresiz odaya, son birkaç gündür unutmaya çalıştığım mide bulandırıcı hislere geri götürüyor. Başım hatırladığım acıyla zonklamaya başlıyor, yarı iyileşmiş göz çukurum bir kez daha boşlukla yanıyor. Hissediyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kan ve diğer sıvılar yüzümden aşağı damlıyor ve hatırladıkça midem bulanıyor. Acıya, hatta işkenceye yabancı değilim -babam oğlunun her şeye dayanabilmesi gerektiğine inanırdı- ama gözümü kaybetmek hayatımın açık ara en dayanılmaz deneyimiydi.

En azından fiziksel olarak.

Duygusal olarak, Nora'nın o odada görünmesi muhtemelen
Onur.

Tüm irademle düşüncelerimi tekrar
Majid'in adamları tarafından sürüklendiğini görmenin akıllara durgunluk veren dehşetinden uzakta.

"Onu durdurdun, Nora." Bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama onun cesareti olmasaydı muhtemelen Tacikistan'da bir çöplükte çürüyor olurdum. "Benim için geldin ve beni kurtardın."

Bunu yaptığına, yani hayatımı kurtarmak için kendini gönüllü olarak psikopat teröristlerin eline teslim ettiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Bunu kendisine zarar vermeyeceklerine dair safça bir inançla yapmadı. Hayır, evcil hayvanım onların neler yapabileceklerini tam olarak biliyordu ve yine de harekete geçme cesaretini gösterdi.

Hayatımı kaçırdığım kıza borçluyum ve bununla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmiyorum.

"Bunu neden yaptın?" Başparmağımla alt dudağının kenarını okşayarak soruyorum. İçten içe biliyorum ama itiraf ettiğini duymak istiyorum.

Bana bakıyor, gözleri rüyasının gölgeleriyle dolu. "Çünkü sensiz yaşayamam," diyor sessizce. "Bunu biliyorsun Julian. Seni sevmemi istedin ve ben de seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, senin için cehenneme bile giderim."

Sözlerini açgözlü, utanmaz bir zevkle alıyorum. Onun sevgisine doyamıyorum. Ona doyamıyorum. Başlangıçta onu Maria'ya olan benzerliği nedeniyle istemiştim ama çocukluk arkadaşım Nora'nın bana hissettirdiği duyguların bir parçasını bile uyandırmamıştı. Maria'ya olan sevgim masum ve saftı, tıpkı Maria'nın kendisi gibi.

Nora'ya olan takıntım başka bir şey.

"Beni dinle, evcil hayvanım..." Elim yüzünü terk edip omzuna yaslanıyor. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Açıkçası hayatta olduğum için mutluyum ama seni böyle bir tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Bir daha *asla* benim için hayatını riske atmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını hafifçe sallıyor, neredeyse belli belirsiz ve gözlerinde isyankâr bir parıltı görüyorum. Beni kızdırmak istemiyor, bu yüzden karşı çıkmıyor ama şu anda ne söylerse söylesin doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacağına dair güçlü bir şüphem var.

Bu da açıkça daha sert önlemler alınmasını gerektiriyor.

"Güzel," diyorum ipek gibi. "Çünkü bir dahaki sefere -eğer bir dahaki sefer olursa- emirlerime karşı sana yardım eden herkesi öldüreceğim ve bunu yavaş ve acı verici bir şekilde yapacağım. Beni anlıyor musun, Nora? *Beni* kurtarmak için ya da başka herhangi bir nedenle saçının telini bile tehlikeye atan olursa, o kişi hiç de hoş olmayan bir şekilde ölür. Anlatabildim mi?"

"Evet." Şimdi solgun görünüyor, dudakları bir protestoyu bastırmak istercesine birbirine yapışmış. Bana kızgın ama aynı zamanda korkuyor. Kendisi için değil - artık o korkuyu aştı - ama başkaları için. Evcil hayvanım söylediklerimde ciddi olduğumu biliyor.

Tek bir zayıflığı olan vicdansız bir katil olduğumu biliyor. Onun.

Omzunu daha sıkı kavrayarak öne doğru eğiliyor ve kapalı ağzını öpüyorum. Dudakları bir an için sertleşiyor, bana direniyor ama elimi boynunun altına kaydırıp ensesini kavradığımda nefes veriyor ve dudakları yumuşayarak beni içeri alıyor. Vücudumdaki ısı dalgası güçlü ve ani, tadı sikimin kontrolsüzce sertleşmesine neden oluyor.

"Affedersiniz, Bay Esguerra. . ." Bir kadın sesine kapının ürkekçe çalınması eşlik ediyor ve bunun sabah vizitelerine çıkan hemşireler olduğunu fark ediyorum.

Sikeyim. Onları görmezden gelmek istiyorum ama içimden bir ses birazdan tekrar geleceklerini söylüyor -muhtemelen Nora'nın daracık amına taşaklarımı soktuğumda.

Nora'yı gönülsüzce bırakarak sırtüstü dönüyorum, acının sarsıntısıyla nefesimi içime çekiyorum ve Nora'nın yataktan atlayıp aceleyle bir bornoz giymesini izliyorum.

"Onlar için kapıyı açmamı ister misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Hemşireler bandajlarımı değiştirecek ve bugün seyahat edebilecek kadar iyi olduğumdan emin olacaklar ve benim de onların planlarına uymaya niyetim var.

Ne kadar çabuk biterse, bu lanet hastaneden o kadar çabuk çıkabilirim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nora kapıyı açar açmaz iki kadın hemşire içeri girdi, David Goldberg de onlara eşlik ediyordu; kısa boylu, kel bir adam olan David, malikânedeki özel doktorumdu. Kendisi mükemmel bir travma cerrahıdır, bu yüzden klinikteki plastik cerrahların bir şeyleri berbat etmediğinden emin olmak için yüzümdeki onarımları ona denetlettim.

Elimden gelse Nora'yı yaralarımla itmek istemem.

Hemşireler başımdaki bandajları açmaya başlarken Goldberg, "Uçak zaten bekliyor," diyor. "Eğer enfeksiyon belirtisi yoksa eve dönebiliriz."

"Mükemmel." Kıpırdamadan yatıyorum, hemşirelerin müdahalelerinden kaynaklanan acıyı görmezden geliyorum. Bu arada Nora dolaptan birkaç kıyafet alıp odamızın bitişiğindeki banyoya giriyor. Suyun aktığını duyuyorum ve bu zamanı duş almak için kullanmaya karar verdiğini anlıyorum. Tehdidim yüzünden hâlâ üzgün olduğu için muhtemelen benden bir süreliğine uzak durmanın bir yolu bu. Evcil hayvanım, masum olarak gördüğü kişilere şiddet uygulanmasına karşı hassastır, tıpkı onu kaçırdığım gece öptüğü o aptal çocuk Jake gibi.

Hala ona dokunduğu için iç organlarını sökmek istiyorum ve bir gün muhtemelen yapacağım.

Hemşireler bandajları çıkarmayı bitirdiğinde Goldberg bana "Enfeksiyon belirtisi yok" dedi. "İyi iyileşiyorsun."

"Güzel." İki hemşire dikişleri temizleyip kaburgalarımı yeniden birleştirirken acıyı kontrol etmek için yavaş ve derin nefesler alıyorum. Son iki gündür reçetede yazan ağrı kesici dozunun yarısını alıyorum ve bunu kesinlikle hissediyorum. Birkaç gün içinde ağrı kesicilere bağımlı hale gelmemek için onları tamamen bırakacağım.

Bir bağımlılık herkes için yeterlidir.

Hemşireler işlerini bitirirken Nora banyodan çıkar, yeni duş almış, kot pantolon ve kısa kollu bir bluz giymiştir. Goldberg'e bakarak, "Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Gitmeye hazır," diye cevaplıyor ve ona sıcak bir gülümseme veriyor. Sanırım ondan hoşlanıyor - homoseksüel yönelimi göz önüne alındığında bu benim için sorun değil. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, teşekkürler." Kolunu kaldırarak teröristlerin yanlışlıkla doğum kontrol implantını kestikleri bölgenin üzerindeki büyük yara bandını gösteriyor. "Dikişler atıldığında mutlu olacağım ama bu beni pek rahatsız etmiyor."

"Harika, bunu duyduğuma sevindim." Goldberg bana dönerek, "Ne zaman yola çıkmayı planlıyoruz?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lucas yirmi dakika içinde arabayı hazırlasın," diyorum ona, hemşireler odadan çıkarken ayaklarımı dikkatle yere vurarak. "Ben giyineyim ve gidelim."

Goldberg odadan çıkmak için dönerek, "Yapacağım," der.

Nora hızla, "Bekleyin Dr. Goldberg, sizinle geliyorum," diyor ve sesinde dikkatimi çeken bir şey var. "Aşağıdan bir şeye ihtiyacım var," diye açıklıyor.

Goldberg şaşırmış görünüyor. "Oh, tabii."

"Ne oldu, evcil hayvanım?" Çıplaklığımı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum. Nora'nın kolundan tutup dışarı çıkmasını engellerken Goldberg kibarca gözlerini kaçırıyor. "Neye ihtiyacın var?"

Rahatsız görünüyor, bakışları yana kayıyor.

"Ne oldu, Nora?" Merakımı uyandırarak soruyorum. Onu daha yakına çekerken kolunu sıkıca kavrıyorum.

Bana bakıyor. Yanaklarına renk gelmiş ve çenesinde meydan okuyan bir duruş var. "Ertesi gün hapına ihtiyacım var, tamam mı? Gitmeden önce aldığımdan emin olmak istiyorum."

"Oh." Bir an için aklım başımdan gitti. Her nasılsa, implantı çıkarıldığında Nora'nın hamile kalabileceği gerçeğini düşünmemiştim. Neredeyse iki yıldır yatağımdaydı ve tüm bu süre boyunca implant tarafından korunuyordu. Buna o kadar alışmıştım ki, şimdi önlem almamız gerektiği aklıma bile gelmemişti.

Ama bu açıkça Nora'nın aklına gelmişti.

"Ertesi gün hapı mı istiyorsun?" Yavaşça tekrarlıyorum, hâlâ Nora'nın -benim Nora'mın- hamile olabileceği fikrini sindirmeye çalışıyorum.

Çocuğuma hamileyim.

Açıkça istemediği bir çocuk.

"Evet." Bana bakarken koyu renk gözleri kocaman görünüyor. "Tek seferlik bir şey değil elbette ama riske atmak istemiyorum."

Çocuğuma hamile kalma riskini almak istemiyor. Ona bakarken göğsüm garip bir şekilde sıkışıyor, gizlemek için çok uğraştığı korkuyu görüyorum. Buna vereceğim tepkiden endişeleniyor, bu hapı almasını engelleyeceğimden korkuyor.

Onu istenmeyen bir çocuğa zorlayacağımdan korkuyor.

"Hemen dışarıda olacağım," diyor Goldberg, belli ki odada yükselen tansiyonu hissederek ve ben bir şey söyleyemeden kapıdan çıkıp bizi yalnız bırakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nora çenesini kaldırıyor ve bakışlarımla yüzleşiyor. "Julian, bu konuyu hiç konuşmadığımızı biliyorum ama-" derken yüzündeki kararlılığı görebiliyorum.

"Ama hazır değilsin," diye araya giriyorum, göğsümdeki gerginlik daha da artıyor. "Şu anda bir bebek istemiyorsun."

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Doğru," diyor temkinli bir şekilde. "Daha okulu bile bitirmedim ve sen yaralandın-"

"Ve böyle bir adamdan çocuk sahibi olmak isteyip istemediğinden emin değilsin.

Ben."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ama inkar etmiyor ya da başka tarafa bakmıyor. Onun

Sessizlik kahredici ve göğsümdeki gerginlik garip bir ağrıya dönüşüyor.

Kolunu bırakıp geri çekiliyorum. "Goldberg'e sana doğum kontrol hapı ve en iyi olduğunu düşündüğü doğum kontrol yöntemini getirmesini söyleyebilirsin." Sesim alışılmadık derecede soğuk ve mesafeli çıkıyor. "Elimi yüzümü yıkayıp giyineceğim."

O başka bir şey söyleyemeden banyoya girip kapıyı kapattım.

Yüzündeki rahatlama ifadesini görmek istemiyorum. Bunun nasıl hissettireceğini düşünmek istemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Nora

Sersemlemiş bir halde Julian'ın çıplak halinin banyoda kayboluşunu izliyorum. Yaraları yüzünden hareketleri normalden daha sert. Yine de yürüyüşünde belli bir zarafet var. Yaşadığı cehennem azabından sonra bile kaslı vücudu güçlü ve atletik, kaburgalarının etrafındaki beyaz bandaj omuzlarının genişliğini ve teninin bronz tonunu vurguluyor.

Ertesi gün hapına itiraz etmedi.

Bu gerçek kafama dank edince dizlerimin bağı çözüldü, adrenalin kaynaklı gerginlik bir anda boşaldı. Bunu inkâr edeceğinden neredeyse emindim; konuşurken yüzündeki ifade kapalı, okunamaz ... donukluğu içinde tehlikeliydi. Okulumla ve yaralarıyla ilgili uyduruk bahanelerimi anlamıştı, hasar görmemiş gözleri midemi dehşetle düğümleyen soğuk mavi bir ışıkla parlıyordu.

Ama beni doğum kontrol hapından mahrum etmedi. Aksine, Dr. Goldberg'den yeni bir doğum kontrol yöntemi almamı önerdi.

Neredeyse sevinçten başım dönecek. Julian çocuk yapmama konusunda hemfikir olmalı, garip tepkisine rağmen.

İyi talihimi sorgulamak istemediğimden, Dr. Goldberg'i almak için odadan aceleyle çıkıyorum. Klinikten ayrılmadan önce ihtiyacım olanı aldığıma emin olmak istiyorum.

Orman yerleşkemizde doğum kontrol implantlarını bulmak kolay değil.

* * *

Julian Aralık ayında benim için döndükten sonra bizi Chicago'dan Kolombiya'ya götüren uçakla aynı olan özel jetine rahatça yerleştiğimizde Julian'a "Hapı aldım," diyorum. "Ve bu da bende." Sağ kolumu kaldırıyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona yeni implantın girdiği yerdeki küçük bandajı göstermek için. Kolum fena halde ağrıyor ama implantı taktırdığım için o kadar mutluyum ki rahatsızlığı umursamıyorum. Julian dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor, ifadesi hâlâ kapalı.

"Güzel," der ve mühendislerinden birine gönderdiği e-posta üzerinde çalışmaya devam eder. Tasarlanmasını istediği yeni bir insansız hava aracının ana hatlarını belirliyor. Bunu biliyorum çünkü birkaç dakika önce ona bunu sordum ve o da ne yaptığını açıkladı. Son birkaç aydır bana karşı çok daha açıktı - bu yüzden doğum kontrolü konusundan kaçınmak istiyor gibi görünmesini garip buluyorum.

Acaba Dr. Goldberg'in varlığı yüzünden mi bu konuyu konuşmak istemiyor? Kısa boylu adam jetin ön tarafında, bizden bir düzine metreden daha uzakta oturuyor ama tam bir mahremiyetimiz yok. Her iki durumda da, şimdilik bu konuyu kapatmaya ve daha uygun bir zamanda tekrar açmaya karar veriyorum.

Uçak yükselirken, bulutların üzerine çıkana kadar İsviçre Alplerini izleyerek kendimi eğlendiriyorum. Sonra arkama yaslanıyorum ve güzel uçuş görevlisi Isabella'nın kahvaltımızla gelmesini bekliyorum. Bu sabah hastaneden o kadar hızlı ayrıldık ki sadece bir fincan kahve alabildim.

Isabella birkaç dakika sonra kabine giriyor, bomba gibi vücudu dar kırmızı bir elbisenin içine sıkışmış. Elinde kahve ve bir tabak hamur işi olan bir tepsi tutuyordu. Goldberg uyuyakalmış gibi görünüyor, bu yüzden bize doğru yöneliyor, dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Onu ilk gördüğümde, Julian Aralık ayında benim için geri geldiğinde, delicesine kıskanmıştım. O zamandan beri Isabella'nın Julian'la hiçbir zaman bir ilişkisi olmadığını ve aslında malikânedeki muhafızlardan biriyle evli olduğunu öğrendim; bu iki gerçek içimdeki yeşil gözlü canavarı yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Kadını son birkaç ayda sadece bir ya da iki kez gördüm; Julian'ın çalışanlarının çoğunun aksine, zamanının çoğunu yerleşke dışında geçiriyor, birkaç üst düzey özel jet şirketinde onun gözü ve kulağı olarak çalışıyor.

Julian bir keresinde, "İnsanların otuz bin fitte birkaç kadeh içtikten sonra ne kadar gevşek dudaklı olduklarını bilseniz şaşarsınız," diye açıklamıştı. "Yöneticiler, politikacılar, kartel patronları ... . Hepsi Isabella'nın etraflarında olmasından hoşlanıyor ve onun yanında ne söylediklerine her zaman dikkat etmiyorlar. Onun sayesinde, içeriden ticaret tüyolarından bölgedeki uyuşturucu anlaşmaları hakkında istihbarata kadar her şeyi öğrendim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evet, artık Isabella'yı o kadar kıskanmıyorum ama yine de Julian'a karşı davranışlarının evli bir kadın için biraz fazla flörtöz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yine de, muhtemelen evli bir kadının davranışlarını en iyi ben değerlendiremem. Eğer herhangi bir erkeğe bir saniyeden fazla bakarsam, ölüm fermanını imzalamış olurum.

Julian sahiplenmeyi yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Kahve ister misiniz?" Isabella onun koltuğunun yanında durarak soruyor. Bugün bakışlarında daha ihtiyatlı ama yine de kocama attığı gülümseme yüzünden güzel yüzüne bir tokat atma isteği duyuyorum.

Tamam, yani sahiplenme sorunu olan tek kişi Julian değil. Her ne kadar berbat olsa da, beni kaçıran adam hakkında sahiplenici hissediyorum. Hiç mantıklı değil ama Julian'la olan çılgın ilişkimi anlamlandırmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim.

Bunu kabullenmek daha kolay.

Isabella'nın sorusu üzerine Julian bilgisayarından başını kaldırıyor. "Elbette," diyor bana doğru bakmadan önce. "Nora?"

"Evet, lütfen," diyorum kibarca. "Ve şu kruvasanlardan birkaç tane."

Isabella ikimize birer fincan dolduruyor, pasta tabağını masama koyuyor ve uçağın ön tarafına geri dönüyor, gür kıvrımlı kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor. Julian*'ın beni* istediğini kendime hatırlatmadan önce bir anlık kıskançlık yaşıyorum.

Aslında beni çok fazla istiyor, ama bu tamamen başka bir konu.

Sonraki yarım saat boyunca kruvasanlarımı yerken ve kahvemi yudumlarken sessizce kitap okuyorum. Julian drone tasarımı e-postasına konsantre olmuş gibi görünüyor, bu yüzden onu rahatsız etmiyorum; bunun yerine, klinikte aldığım bir bilimkurgu gerilim kitabı olan kitabıma odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Ancak dikkatim dağılmaya devam ediyor, düşüncelerim her iki sayfada bir sapıyor.

Burada oturup okumak garip hissettiriyor. Bir bakıma gerçeküstü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki terör ve işkenceden kurtulmamışız gibi.

Sanki bir adamın beynini uçurmamışım gibi. Sanki

Julian'ı neredeyse tekrar kaybetmeyecekmişim gibi.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, bu sabahki kâbusun görüntüleri şaşırtıcı bir netlikle zihnimi işgal ediyor. *Kan . . . Julian'ın kesilmiş ve parçalanmış vücudu. Boş göz çukurları olan güzel yüzü.* Kitap titreyen ellerimden kayıp yere düşüyor ve ben aniden daralan boğazımdan hava almaya çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nora?" Güçlü, sıcak parmaklar bileğime dolanıyor ve görüşümü örten panik dolu bulanıklığın içinden Julian'ın bandajlı yüzünü görüyorum. Beni sıkıca kavrıyor, dizüstü bilgisayarı yanındaki masada unutulmuş. "Nora, beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallamayı başarıyorum, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor. Ağzım korkudan kurudu ve bluzum terden sırtıma yapıştı. Ellerim koltuğun kenarını kavrıyor, tırnaklarım yumuşak deriyi kazıyor. Bir yanım zihnimin bana oyun oynadığını, bu aşırı endişenin yersiz olduğunu biliyor ama bedenim sanki tehdit gerçekmiş gibi tepki veriyor.

Sanki Tacikistan'daki o şantiyeye geri dönmüşüz, Majid ve diğer teröristlerin insafına kalmışız gibi.

"Nefes al, bebeğim." Julian'ın sesi yatıştırıcı, eli çenemi hafifçe kavrıyor. "Yavaşça, derin nefes al. İşte iyi bir kız."

Dediğini yapıyorum, paniğimi kontrol etmek için derin nefesler alırken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. Bir dakika sonra kalp atışlarım yavaşlıyor ve ellerim koltuğumun kenarından çözülüyor. Hâlâ titriyorum ama boğucu korku gitmiş.

Utandığımı hissederek parmaklarımı Julian'ın avucuna doluyorum ve elini yüzümden çekiyorum. "Ben iyiyim," demeyi başarıyorum nispeten sabit bir sesle. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve bakışlarında öfke ve hayal kırıklığının bir karışımını görüyorum. Parmakları hâlâ benimkileri kavrıyor, sanki bırakmaya isteksiz gibi. "İyi değilsin Nora," diyor sertçe. "İyi olmaktan başka her şeysin."

O haklı. Kabul etmek istemiyorum ama o haklı. Julian teröristleri avlamak için malikaneden ayrıldığından beri iyi değilim. O gittiğinden beri berbat bir haldeyim ve şimdi geri döndüğüne göre daha da berbat bir haldeyim.

"Ben iyiyim," diyorum, beni zayıf görmesini istemediğimden. Julian işkence görmüştü ve bununla başa çıkabiliyor gibi görünüyordu, oysa ben ortada hiçbir neden yokken dağılıyorum.

"İyi mi?" Kaşları birbirine çarpıyor. "Son yirmi dört saat içinde iki panik atak ve bir kâbus gördün. Bu iyi değil, Nora."

Yutkunuyorum ve kucağıma bakıyorum, eli benimkini sıkı ve sahiplenici bir şekilde tutuyor. Julian'ın yaptığı gibi, bu şeyleri öylece geçiştiremeyeceğim gerçeğinden nefret ediyorum. Elbette, Maria hakkında hala bazı kabuslar görüyor, ancak teröristlerle yaşadığı bu çile onu pek etkilememiş gibi görünüyor. Her şeye rağmen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haklısın, korkması gereken o olmalıydı, ben değil. Bana neredeyse hiç dokunulmamıştı, oysa o günlerce işkence görmüştü.

Zayıfım ve bundan nefret
ediyorum. "Nora, bebeğim,
beni dinle."

Julian'ın sesindeki yumuşak tondan etkilenerek başımı kaldırıyorum ve kendimi onun bakışlarına kapılmış buluyorum.

"Bu senin hatan değil," diyor sessizce. "Hiçbiri. Çok şey yaşadın ve travma geçiriyorsun. Benimleyken rol yapmana gerek yok. Paniklemeye başlarsan bana söyle, ben de sana yardım edeyim. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, sözleriyle garip bir şekilde rahatlıyorum. Hayatıma tüm karanlığı getiren adamın bununla başa çıkmama yardım etmesinin ironik olduğunu biliyorum ama başından beri böyleydi.

Her zaman beni esir alanın kollarında teselli buldum.

"Güzel. Bunu unutma." Beni öpmek için eğiliyor ve ben de yaralı kaburgalarının farkında olarak onu yarı yolda karşılıyorum. Dudakları benimkilere dokunduğunda alışılmadık derecede hassaslaşıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kalan endişem sıcak ihtiyacın içimi ısıtmasıyla azalıyor. Ellerim kendini ensesinde buluyor ve dili ağzımı istila ederken boğazımda bir inilti titreşiyor, tadı tanıdık ve aynı zamanda karanlık bir şekilde baştan çıkarıcı.

Ben de onu öptüğümde inliyor, dilim onunkinin etrafında kıvrılıyor. Sağ kolu sırtıma dolanarak beni ona yaklaştırıyor ve güçlü bedeninde artan gerilimi hissediyorum. Nefes alış verişi hızlanıyor ve öpücüğü sertleşiyor, yiyip bitiriyor, bedenimin karşılık olarak zonklamasına neden oluyor.

"Yatak odası. Şimdi." Ağzını kapatıp ayağa kalkarak beni koltuğumdan kaldırırken sözleri daha çok hırıltıya dönüşüyor. Ben bir şey söyleyemeden parmaklarını bileğime doluyor ve beni uçağın arkasına doğru götürüyor. Dr. Goldberg'in mışıl mışıl uyuduğuna ve Isabella'nın uçağın ön tarafına geri döndüğüne şükrediyorum; Julian'ın beni yatağa sürüklediğini görecek kimse yok.

Küçük odaya girdiğimizde kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve beni yatağa doğru çekiyor. Yaralı olmasına rağmen inanılmaz derecede güçlü. Onun gücü beni hem tahrik ediyor hem de korkutuyor. Bana zarar vermesinden korktuğum için değil - vereceğini ve bundan zevk alacağımı biliyorum - ama neler yapabileceğini gördüğüm için.

Bir sandalyenin bacağından başka bir şey kullanmadan adam
öldürdüğünü gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anısı beni iğrendirmeli ama bir şekilde korkutucu olduğu heyecan verici de. Öte yandan, bu hafta can alan tek kişi Julian değil.

Artık ikimiz de katiliz.

"Soyun," diye emrediyor, yataktan birkaç adım ötede durup bileğimi serbest bırakıyor. Düğmeli gömleğinin kolları sol kolundaki alçıya uyacak şekilde yırtılmıştı ve yüzündeki bandajla aynı anda hem yaralı hem de tehlikeli görünüyordu, tıpkı bir baskın sonrası modern bir korsan gibi. Sağ kolu kaslarla şişmiş ve açıkta kalan gözleri bronzlaşmış yüzünde ürkütücü bir mavilikte.

Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

Bir adım geri çekilerek soyunmaya başladım. Önce bluzumu, ardından kot pantolonumu. Üzerimde sadece beyaz bir tanga ve ona uygun bir sütyen varken Julian kısık sesle, "Yatağa tırman. Kıçın bana dönük olacak şekilde dört ayak üzerinde durmanı istiyorum."

Isı omurgamdan aşağı kayıyor, bacaklarımın arasında büyüyen ağrıyı yoğunlaştırıyor. Dönüp dediğini yapıyorum, kalbim gergin bir beklentiyle çarpıyor. Bu uçakta en son ne zaman seks yaptığımızı ve sonrasında günler boyunca kalçalarımı süsleyen morlukları hatırlıyorum. Julian'ın bu kadar yorucu bir şey için yeterince iyi olmadığını biliyorum ama bu bilgi ne korkumu ne de açlığımı azaltıyor.

Kocamla korku ve arzu el ele gider.

Julian'ı tatmin edecek şekilde, kıçım kasıklarının hizasına gelecek şekilde pozisyon aldığımda, bana yaklaşıyor ve parmaklarını iç çamaşırımın kemerine geçirerek dizlerime kadar indiriyor. Dokunuşuyla titriyorum, seksim kasılıyor ve inliyor, eli kıvrımlarımın arasına girmek için uyluğumu takip ediyor. "Amın o kadar ıslak ki," diye fısıldıyor kabaca, iki büyük parmağını içime sokarken. "Benim için çok ıslak ve çok sıkı. Bunu istiyorsun, değil mi bebeğim? Seni almamı, sikmemi istiyorsun. . ."

Parmaklarını kıvırıp tüm vücudumu gerginleştiren bir noktaya vurduğunda nefesim kesiliyor. "Evet..." Üzerimdeki sıcaklık dalgaları zihnimi bulandırırken zar zor konuşabiliyorum. "Evet, lütfen..."

Kıkırdıyor, sesi alçak ve karanlık bir zevkle dolu. Parmaklarını geri çekiyor, beni boş bırakıyor ve ihtiyaçla zonkluyor. İtiraz edemeden fermuarın indirilme sesini duyuyorum ve sikinin pürüzsüz, geniş başının kalçalarıma sürtündüğünü hissediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oh, yapacağım," diye mırıldanıyor kalınca, kendini açıklığıma doğru yönlendiriyor. "Seni o kadar iyi memnun edeceğim ki" -siki içime giriyor, nefesim boğazımda düğümleniyor- "benim için çığlık atacaksın. Değil mi bebeğim?"

Yanıtımı beklemeden sağ kalçamı kavrıyor ve sonuna kadar iterek boğazımdan soluk soluğa bir çığlık çıkarıyor. Her zaman olduğu gibi, girişi duyularımı hırpalıyor, kalınlığı beni neredeyse acı noktasına kadar geriyor. Eğer bu kadar tahrik olmasaydım, canımı yakabilirdi. Bu haliyle, sertliği sadece lezzetli bir kenar ekliyor, uyarılmamı yoğunlaştırıyor ve seksimi daha fazla nemle dolduruyor. İç çamaşırım dizlerimin etrafındayken bacaklarımı daha fazla açamıyorum ve içimde devasa bir his uyandırıyor, her santimi sert ve sıcak yanıyor.

İlk hamleyle eşleşmesi için acımasız bir tempo tutturmasını bekliyorum, ama şimdi içeri girdiğine göre yavaş hareket ediyor. Yavaşça ve kasıtlı olarak, her hareketi zevkimi en üst düzeye çıkarmak için hesaplandı. *İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı ...* Sanki beni içimden okşuyor, vücudumun üretebildiği her türlü hissi ortaya çıkarıyor. *İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı ...* Orgazma çok ama o bu salyangoz hızıyla hareket ederken oraya ulaşamıyorum. *İçeri ve dışarı . . .*

"Julian," diye inliyorum ve hızını daha da yavaşlatarak hayal kırıklığı içinde inlememe neden oluyor.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim," diye mırıldanıyor, neredeyse sonuna kadar geri çekilerek. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

"Becer beni," diye nefes alıyorum, ellerim çarşafları yumrukluyor. "Lütfen, sadece boşalmamı sağla."

Tekrar kıkırdıyor ama sesi gergin, nefesi ağırlaşıyor ve düzensizleşiyor. Aletinin içimde daha da kalınlaştığını hissediyorum ve etrafındaki iç kaslarımı sıkıyorum, biraz daha hızlı hareket etmesini, bana ihtiyacım olan ekstra şeyi vermesini istiyorum.

Ve sonunda yaptı.

Kalçamı tutarak hızını artırıyor, beni daha sert ve daha hızlı beceriyor. İticiliği içimde yankılanıyor, zevk dalgaları merkezimden dışarı yayılıyor. Ellerim çarşafları tutuyor, içimdeki gerilim dayanılmaz, tahammül edilemez hale geldikçe çığlıklarımın sesi artıyor ... ve sonra milyonlarca parçaya ayrılıyorum, vücudum onun devasa şaftının etrafında çaresizce titreşiyor. İnliyor, kalçamdaki tutuşu sıkılaşırken parmakları etime saplanıyor ve kıçıma sürtündüğünü hissediyorum, serbest kalırken siki içimde sarsılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şey bittiğinde benden uzaklaşıyor ve bir adım geri çekiliyor. Orgazmımın şiddetinden titreyerek yanıma yığılıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Kot pantolonunun fermuarını açmış, göğsü ağır nefeslerle inip kalkarak orada duruyor. Bana bakarken bakışları kalıcı bir arzuyla dolu, gözleri tohumunun yavaşça açıklığımdan sızdığı kalçalarıma yapışmış durumda.

Yüzüm kızarıyor ve bir mendil bulmak için odaya göz gezdiriyorum. Neyse ki yatağın yanındaki rafta bir kutu var. Ona uzanıyorum ve birleşmemizin kanıtlarını silmek için bir mendil kullanıyorum.

Julian sessizce hareketlerimi izliyor. Sonra geri çekiliyor, yumuşamakta olan sikini kot pantolonunun içine sokup fermuarını çekerken yüz ifadesi yeniden donuklaşıyor.

Battaniyeyi kaptığım gibi çıplak bedenimi örtecek şekilde yukarı çekiyorum. Birdenbire üşüdüğümü ve açıkta kaldığımı hissediyorum, içimdeki sıcaklık dağılıyor. Normalde Julian seksten sonra bana sarılır, yakınlığımızı pekiştirir ve sertliği dengelemek için şefkatini kullanırdı. Ancak bugün bunu yapmaya meyilli görünmüyor.

"Her şey yolunda mı?" Tereddütle sordum. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Bana soğuk bir gülümseme veriyor ve yatağa oturuyor.

"Neyi yanlış yapmış olabilirsin, evcil hayvanım?" Bana bakarak elini kaldırıyor ve saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor. Jestinin şakacılığına rağmen, gözlerinde huzursuzluğumu derinleştiren sert bir parıltı var.

Ani bir sezgi patlaması yaşıyorum. "Ertesi gün hapı, değil mi? Aldığım için mi üzgünsün?"

"Kızgın mısın? Benden bir çocuk istemediğin için mi?" Gülüyor ama sesinde midemi düğüm düğüm eden bir sertlik var. "Hayır, canım, üzgün değilim. Berbat bir baba olurdum ve bunu biliyorum."

Ona bakıyorum, sözlerinin beni neden suçlu hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum. O bir katil sadist, beni acımasızca kaçıran ve tutsak eden bir adam ve ben yine de kötü hissediyorum - sanki istemeden onu incitmişim gibi.

Sanki gerçekten yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Julian . . ." Ne diyeceğimi bilemiyorum. İyi bir baba konusunda yalan söyleyemem. Beni hemen anlar. Onun yerine temkinli bir şekilde "Çocuk sahibi olmak *istiyor* musun?" diye soruyorum.

Sonra nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana bakıyor, yüz ifadesi bir kez daha okunamaz halde. "Hayır, Nora," diyor sessizce. "Senin ve benim ihtiyacımız olan son şey çocuk. İstediğin kadar doğum kontrol implantı taktırabilirsin. Seni hamile kalmaya zorlamayacağım."

Keskin bir rahatlamayla nefes veriyorum. "Tamam, güzel. Peki o zaman neden-"

Ben daha sorumu tamamlayamadan Julian ayağa kalkarak tartışmamızın sona erdiğini işaret ediyor. "Ben ana kamarada olacağım," dedi sakin bir sesle. "Yapmam gereken bazı işler var. Giyindiğinde bana katıl."

Ve böylece, beni yatakta çıplak ve şaşkın bir şekilde bırakarak odadan kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Julian

Portföy yöneticimin potansiyel bir yatırımla ilgili yazısını gözden geçirirken Nora sessizce yanımdaki koltuğa oturuyor. Varlığının cazibesine karşı koyamayarak dönüp ona bakıyorum ve kitabını okumaya başlamasını izliyorum.

Şimdi ondan ayrı birkaç dakika geçirdiğime göre, ona saldırmak ve onu incitmek için duyduğum mantıksız ihtiyaç ortadan kalktı. Onun yerine açıklanamaz bir hüzün, garip ve beklenmedik bir kayıp duygusu var.

Bunu anlamıyorum. Çocuk istemediğimi söylediğimde Nora'ya yalan söylemedim. Bu konu üzerinde hiç bu kadar düşünmemiştim ama şimdi düşünüyorum da, baba olmayı hayal bile edemiyorum. Bir çocukla ne yapardım? Düşmanlarımın istismar edebileceği bir zayıflık daha olurdu. Bebeklere hiç ilgim yok, onları nasıl büyüteceğimi de bilmiyorum. Ailem bu konuda kesinlikle rol model değildi. Nora'nın çocuk istememesine sevinmeliydim ama bunun yerine, ertesi gün hapından bahsettiğinde, karnıma bir tekme yemiş gibi hissettim.

En kötü türden bir reddedilme gibi.

Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama tohumumu kalçalarından sildiğini görmek o istenmeyen duyguları geri getirdi ve bana bunu benden istemediğini hatırlattı.

Bunu benden asla istemeyeceğini.

Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Nora ile bir aile kurmayı hiç planlamamıştım. Evlilik bağımızı güçlendirmenin bir yoluydu, daha fazlası değil. O benim evcil hayvanım, saplantım ve sahip olduğum şey. O beni seviyor çünkü ben onun beni sevmesini sağladım ve ben de onu istiyorum çünkü o benim varlığım için gerekli. Çocuklar bu dinamiğin bir parçası değil.

.

Ona baktığımı fark eden Nora bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor, kitabını yüz üstü kucağına koyarak. "Hâlâ drone tasarımı mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, bebeğim." Kendimi Tacikistan'da benim için geldiği gerçeğine odaklanmaya zorluyorum -beni bu kadar çılgınca bir şey yapacak kadar seviyor- ve ruh halim düzelmeye başlıyor, göğsümdeki gerginlik azalıyor.

"Nedir o zaman?" diye ısrar ediyor ve ben de onun bu merakı karşısında eğlenerek istemsizce gülümsüyorum. Nora artık hayatımın kenarlarında olmaktan memnun değil; her şeyi bilmek istiyor ve cevap arayışında giderek daha cesur davranıyor.

Başka biri olsa sinirlenirdim. Ama Nora söz konusu olunca, umursamıyorum. Onun merakı hoşuma gidiyor. "Muhtemel bir yatırımın üzerinden geçiyorum," diye açıklıyorum.

İlgisini çekmiş görünüyor, ben de ona beyin kimyası ilaçları konusunda uzmanlaşmış bir biyoteknoloji girişimi hakkında bir şeyler okuduğumu söyledim. Eğer devam etmeye karar verirsem, melek yatırımcı olarak adlandırılan ve şirkete ilk fon sağlayanlardan biri olacağım. Risk sermayesi her zaman ilgimi çeken bir şey olmuştur; her türlü alandaki yenilikleri takip etmeyi ve bunlardan elimden geldiğince faydalanmayı severim.

Açıklamalarımı belirgin bir hayranlıkla dinliyor, o kara gözleri yüzüme odaklanmış durumda. Bilgiyi bir sünger gibi emmesi hoşuma gidiyor. Ona , dünyamın farklı kısımlarını göstermek benim için eğlenceli hale geliyor.

Sorduğu birkaç soru, bana neden bahsettiğimi tam olarak anladığını gösteriyor. "Eğer bu ilaç anıları silebiliyorsa, TSSB tedavisinde kullanılamaz mı? ..." diye soruyor ve ben de birkaç dakika önce aynı sonuca varmış olduğum için ona katılıyorum.

Onu kaçırdığımda bunu tahmin etmemiştim; onunla vakit geçirmekten alacağım zevki. Onu ilk kaçırdığımda sadece cinsel bir obje olarak görmüştüm, beni o kadar takıntı haline getiren güzel bir kızdı ki onu aklımdan çıkaramıyordum. Yatak arkadaşım olduğu kadar yoldaşım da olmasını beklemiyordum, onunla birlikte olmaktan zevk alacağımı fark etmemiştim.

Benim ona sahip olduğum kadar onun da bana sahip bilmiyordum.

Hap almayı hatırlaması gerçekten en iyisi. İkimiz de iyileştikten sonra hayatımız normale dönebilir.

En azından *bizim* normalimiz.

Nora benimle olacak ve onu asla gözümün önünden ayırmayacağım. Tekrar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

İndiğimizde hava kararmıştı. Uykulu bir Nora'yı uçaktan indirdim ve eve gitmek için arabaya bindik.

Evim. Burayı tekrar evim olarak düşünmek çok garip. Çocukken burası benim evimdi ve nefret ederdim. Nemli sıcağından nemli orman bitkilerinin keskin kokusuna kadar her şeyinden nefret ederdim. Yine de büyüdüğümde kendimi tıpkı bunun gibi yerlere, bana büyüdüğüm ormanı hatırlatan tropik çekilmiş buldum.

Nora'nın buradaki varlığı sayesinde malikâneden nefret fark ettim. Bu yer hiçbir zaman nefretimin nesnesi olmamıştı, her zaman ait olduğu kişiydi.

Babam.

Nora arka koltukta bana yaklaşıyor, düşüncelerimi bölüyor ve omzuma doğru nazikçe esniyor. Ses o kadar kedi yavrusuna benziyor ki gülüyorum ve sağ kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Uykun mu geldi?"

"Hmm-mm." Yüzünü boynuma sürtüyor. "Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor.

Ve aynen böyle, aletim kaya gibi sertleşiyor, dudaklarının tenime sürtünme hissine tepki veriyor.

Hay sikeyim. Araba evin önünde durduğunda sinirli bir nefes üflüyorum. Ana ve Rosa ön verandada bizi karşılamaya hazır bekliyorlar ve sikim pantolonumdan fırlıyor. Yan tarafa kayıyorum, ereksiyonumun yatışabilmesi için Nora'yı kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Dirseği kaburgalarıma değiyor ve acı içinde geriliyor, zihnimde Majid'e lanet okuyorum.

İyileşmek için sabırsızlanıyorum. Bugün erken saatlerde seks yapmak bile acıttı, özellikle de sonunda daha sert bir tempo ayarladığımda. Zevki çok azalttığından değil.

-Nora'yı ölüm döşeğindeyken bile becerebileceğime ve bundan zevk alacağıma eminim ama yine de bu beni rahatsız etti. Seksle birlikte acıyı severim, ama sadece onu veren ben olduğumda.

İyi tarafından bakarsak, ereksiyonum artık eskisi kadar görünür değil.

"Geldik," diyorum Noraya gözlerini ovuşturup tekrar esnediğinde. "Seni eşikten geçirirdim ama korkarım bu sefer başaramayabilirim."

Gözlerini kırpıştırıyor, bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. O da hatırlıyor. "Ben artık yeni bir gelin değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sırıtarak söyledi. "Yani paçayı kurtardın."

Göğsümü dolduran alışılmadık bir memnuniyetle ona sırıtıyorum ve arabanın kapısını açıyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz ağlayan iki kadının saldırısına uğradık. Daha doğrusu, Nora saldırıya uğradı. Ana ve Rosa'nın aynı anda hem gülerek hem de hıçkırarak ona sarılmalarını şaşkınlıkla izliyorum. Nora ile işleri bittikten sonra bana dönüyorlar ve Ana sargılı yüzümü görünce daha çok hıçkırıyor. "Oh, pobrecito . . ." Üzüldüğünde bazen yaptığı gibi İspanyolca konuşmaya başlıyor ve Nora ile Rosa iyileşeceğimi, önemli olanın hayatta olmam olduğunu söyleyerek onu yatıştırmaya çalışıyorlar.

Hizmetçinin endişesi hem dokunaklı hem de rahatsız edici. Yaşlı kadının beni önemsediğinin her zaman belli belirsiz farkındaydım ama duygularının bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim. Hatırlayabildiğim kadarıyla Ana, malikânede sıcak ve rahatlatıcı bir varlıktı; beni besleyen, arkamı temizleyen, çocukluğumdaki sıyrık ve çürüklerimi saran biriydi. Yine de hiçbir zaman çok yakınlaşmasına izin vermedim ve ilk kez bu konuda bir pişmanlık hissediyorum. Ne o ne de Nora'nın arkadaşı olan hizmetçi Rosa, karıma sarıldıkları gibi bana sarılmaya çalışmadılar. Bunu hoş karşılamayacağımı düşünüyorlar ve muhtemelen haklılar.

Sevgi istediğim -hayır, sevgi *arzuladığım*- tek kişi Nora ve bu da yeni bir gelişme.

Üç kadın duygusal buluşmalarını tamamladıktan sonra hepimiz eve giriyoruz. Saatin geç olmasına rağmen Nora ve ben açız ve Ana'nın bizim için hazırladığı yemeği rekor bir hızla mideye indiriyoruz. Sonra, doygun ve bitkin bir halde üst kattaki yatak odamıza çıkıyoruz.

Hızlı bir duş ve aynı derecede hızlı bir sevişmeden sonra, Nora'nın başını yaralanmamış omzuma yaslayarak uykuya dalıyorum.

Normal hayatımızın devam etmesine hazırım.

* * *

Beni uyandıran çığlık kan dondurucu. Çaresizlik ve dehşet dolu bu çığlık duvarlardan sekiyor ve damarlarımı adrenalinle dolduruyor.

Daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp yataktan kalkıyorum. Ses kesilince komodinin üzerinde sakladığım silahı aldım ve aynı anda elimin tersiyle elektrik düğmesine vurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komodinin lambası yanıyor, odayı aydınlatıyor ve Nora'nın yatağın ortasına büzülmüş, battaniyenin altında titrediğini görüyorum.

Odada başka kimse yok, görünürde bir tehdit yok.

Hızla atan kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Saldırıya uğramadık. Çığlık Nora'dan gelmiş olmalı.

Başka bir kabus daha görüyor.

Lanet olsun. Şiddet dürtüsü neredeyse kontrol altına alınamayacak kadar güçlü. Öfkeden titreyene kadar vücudumun her hücresini dolduruyor, bundan sorumlu olan her orospu çocuğunu öldürme ve yok etme ihtiyacı duyuyorum.

Potansiyel olarak kendimden başlayarak.

Arkamı dönerek birkaç derin nefes alıyorum ve içimde çalkalanan öfkeyi zapt çalışıyorum. Burada saldırabileceğim kimse yok, öfkemi dindirmek için ezebileceğim bir düşman yok.

Sadece Nora var, onun da sakin ve mantıklı olmama ihtiyacı var.

Birkaç saniye geçtikten ve onu incitmeyeceğimden emin olduktan sonra, yüzümü ona dönüyorum ve silahı komodinin çekmecesine geri koyuyorum. Sonra tekrar yatağa tırmanıyorum. Kaburgalarım ve omzum hafifçe ağrıyor ve ani hareketlerimden dolayı başım , ama bu acı göğsümdeki ağırlıkla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

"Nora, bebeğim ..." Üzerine eğilerek battaniyeyi çıplak bedeninden çekiyorum ve sağ elimi omzuna koyarak onu sarsıyorum. "Uyan, evcil hayvanım. Bu sadece bir rüya." Teni dokunulamayacak kadar nemli ve çıkardığı iniltili sesler bana Majid'in tüm işkencelerinden daha fazla acı veriyor. Taze bir öfke kabarıyor, ama sesimi alçak ve eşit tutarak onu bastırıyorum. "Uyan bebeğim. Rüya görüyorsun. Bu gerçek değil."

Sırt üstü yuvarlandı, hala titriyordu ve gözlerinin
Açık.

Göğsü kabarmış ve nefese kalmış bir halde açık ve görmüyor.
Elleri çaresizlik içinde çarşafları tutuyordu.

Rüya görmüyor; muhtemelen kâbusun neden olduğu tam bir panik atağın ortasında.

Başımı arkaya atmak ve öfkemi kükremek istiyorum ama yapmıyorum. Şimdi bana ihtiyacı var ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Bir daha asla.

Dizlerimin üzerinde yükselerek kalçalarını kavradım ve sağ elimle çenesini kavramak için eğildim. "Nora, bana bak." Kelimeleri bir emir haline getiriyorum, ses tonum sert ve talepkâr. "Bana bak, evcil hayvanım. Şimdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paniklemesine rağmen itaat ediyor, şartlanması reddedilemeyecek kadar güçlü. Gözleri bakışlarımla buluşmak için yukarı kayıyor ve göz bebeklerinin büyüdüğünü, irislerinin neredeyse siyah olduğunu görüyorum. Aynı zamanda aşırı nefes alıyor, yeterince hava çekmeye çalışırken ağzı açık.

Sikiş ve çifte sikiş. İlk içgüdüm onu kendime doğru çekmek, nazik ve sakinleştirici olmak, ama önceki gece seks sırasında geçirdiği panik atağı ve o zaman hiçbir şeyin ona yardım etmediğini hatırlıyorum.

Şiddetten başka bir şey yok.

Bu yüzden işe yaramaz sevgiler mırıldanmak yerine, sağ dirseğime dayanarak eğildim ve onu sabit tutmak için çenesini kavrayarak sert, acımasız bir öpücükle ağzını aldım. Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve dilimi kabaca içeri iterken dişlerim alt dudağına batıyor, istila ediyor, canını yakıyorum. İçimdeki sadist canavar onun kanının metalik tadıyla zevkten dört köşe olurken, diğer yanım onun zihninin çektiği acıya dayanamıyor.

Ağzıma doğru soluk soluğa geliyor ama sesi artık farklı, çaresizlikten çok ürkmüş gibi. Tam bir nefes alırken göğsünün genişlediğini hissedebiliyorum ve ona ulaşmak için kullandığım kaba yöntemin işe yaradığını, artık zihinsel acıdan ziyade fiziksel acıya odaklandığını fark ediyorum. Yumrukları çözülüyor, elleri artık çarşafları kavramıyor ve altımda hareketsiz kalıyor, vücudu farklı bir korkuyla geriliyor.

İçimdeki en karanlık, en yırtıcı parçayı, ona boyun eğdirmek ve onu yutmak isteyen parçayı uyandıran bir korku.

Hâlâ içimde kaynayan öfke bu açlığa ekleniyor, onunla karışıyor ve ben bu ihtiyaca, bu akılsız, korkunç arzuya dönüşene kadar ondan besleniyor. Odak noktam daralıyor, keskinleşiyor, ta ki tek fark ettiğim kanla tatlanmış dudaklarının ipeksi hissi ve çıplak bedeninin kıvrımları olana kadar, benimkinin altında küçük ve çaresiz. İki eliyle sağ ön kolumu kavrayıp boğazının arkasından yumuşak, acı dolu bir ses çıkarırken sikim acı verici bir sertliğe ulaşıyor.

Birdenbire, öpücük artık yetmemeye başladı. Onun her şeyine sahip olmalıyım.

Çenesini bırakarak tek kolumla kendimi yukarı itiyorum ve dizlerimin üzerine yükseliyorum. Bana bakıyor, dudakları şişmiş ve kırmızıyla renklenmiş. Hâlâ nefes alıp veriyor, göğsü hızlı bir tempoyla inip kalkıyor ama gözlerindeki o görmeyen bakış gitmiş. O benimle -tamamen yanımda- ve şu anda içimdeki iblisin ihtiyacı olan tek şey bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaburgalarımdaki acıyı görmezden gelerek hızlı bir hareketle üzerinden iniyorum ve tekrar başucundaki çekmeceye uzanıyorum. Ama bu sefer silah yerine örgülü deri bir kırbaç çıkarıyorum.

Nora'nın gözleri büyüdü. "Julian?" Sesi paniğinin kalıntılarıyla soluk soluğa.

"Arkanı dön." Kelimeler sert çıkıyor, içimdeki şiddetli ihtiyaca ihanet ediyor. "Şimdi."

Bir an tereddüt ediyor, sonra yüzüstü dönüyor. "Dizlerinin üzerine."

Dört ayak üzerine kalkıyor ve başını çevirip bana bakıyor, talimatları bekliyor.

Ne kadar iyi eğitilmiş bir hayvan. Onun itaati şehvetimi, ona sahip olmak için duyduğum umutsuz açlığı artırıyor. Pozisyon kıçını sergiliyor ve amını ortaya çıkarıyor, aletimin daha da şişmesine neden oluyor. Onu bütünüyle yutmak, her santimini sahiplenmek istiyorum. Kaslarım geriliyor ve neredeyse hiç düşünmeden kırbacı sallıyorum, deri ipliklerin kalçasının pürüzsüz derisini ısırmasına izin veriyorum.

Haykırıyor, vücudu sertleşirken gözleri kapanıyor ve içimdeki karanlık devreye girerek mantıklı düşüncenin tüm kalıntılarını yok ediyor. Kırbacın cildini tekrar tekrar öpmesini, sırtında, kıçında ve kalçalarında pembe izler ve kızarık çizgiler bırakmasını neredeyse uzaktan izliyorum. İlk birkaç vuruşta irkiliyor, acı içinde haykırıyor, ama ben bir ritim buldukça, vücudu vuruşlar karşısında gevşemeye başlıyor, acıya direnmek yerine onu bekliyor. Çığlıkları yumuşuyor ve amının kıvrımları nemle parlamaya başlıyor.

Kırbaçlanmaya şehvetli bir okşayış gibi karşılık veriyor.

Kırbacı bırakıp arkasına geçerken taşaklarım geriliyor ve sağ ön kolumu kalçalarının altından geçirerek onu kendime doğru çekiyorum. Sikim girişine doğru bastırıyor ve onun kaygan sıcaklığının ucuna sürtündüğünü, kremsi nemle kapladığını hissettiğimde inliyorum. Sırtını kamburlaştırarak inliyor ve içine doğru itiyorum, etini beni yutmaya, içine almaya zorluyorum.

Amı inanılmaz derecede sıkı, iç kasları beni bir yumruk gibi sıkıyor. Onu ne kadar sık becerdiğim önemli değil; her seferinde bir şekilde yeni oluyor, hisler hafızamdakinden daha keskin ve zengin. Sonsuza kadar içinde kalabilir, yumuşaklığını, nemli sıcaklığını hissedebilirdim. Ama yapamıyorum; hareket etmek, içine girmek için duyduğum ilkel dürtü reddedilemeyecek kadar güçlü. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, bedenim vahşi bir ihtiyaçla çarpıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimden geldiğince hareketsiz duruyorum ve sonra hareket etmeye başlıyorum, her hamlem kasıklarımın onun pembe, yeni kırbaçlanmış kıçına baskı yapmasına neden oluyor. Her vuruşta inliyor, vücudu işgalci horozumun etrafında sıkılaşıyor ve hisler birbiri üzerine inşa edilerek dayanılmaz bir dereceye kadar yoğunlaşıyor. Yaklaşan orgazmımdan dolayı derim karıncalanıyor ve kasılmalarının başladığını hissedene kadar ona daha hızlı, daha sert girmeye başlıyorum, adımı haykırırken amı etrafımda dalgalanıyor.

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Ertelediğim orgazm patlayıcı bir güçle beni ele geçiriyor ve boğuk bir iniltiyle onun derinliklerinde patlıyorum, çarpıcı zevk vücudumda roket gibi yükseliyor. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluk - fiziksel tatminin çok ötesine geçen bir coşku. Bu sadece Nora ile yaşadığım bir şey.

Sadece Nora ile yaşayacağım.

Ağır bir şekilde nefes alarak vücudundan çekiliyorum ve yatağa yığılmasına izin veriyorum. Sonra kendimi sağ tarafıma doğru alçaltıyorum ve vahşetten sonra şefkate ihtiyacı olduğunu bildiğim için onu kendime doğru çekiyorum.

Ve bir şekilde, benim de buna ihtiyacım var. Onu rahatlatmaya, yatıştırmaya ihtiyacım var. En savunmasız olduğu anda onu kendime bağlamalıyım ki sevgisini garantileyebileyim.

Soğuk kanlı olabilirim ama böyle önemli şeyleri şansa bırakmam.

Bana doğru dönüyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyor. "Sarıl bana Julian," diye fısıldıyor ve ben de sarılıyorum.

Ne olursa olsun ona hep sarılacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm II: İyileşme

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Nora

"Julian, bir dakikan var mı?"

Kocamın ofisine girip masasına doğru yürüyorum. Beni selamlamak için başını kaldırdığında, son altı hafta içinde iyileşme sürecinde kaydettiği muazzam ilerlemeye bir kez daha hayret ediyorum.

Kolundaki alçı ve tüm bandajlar artık yok. Julian iyileşme sürecine her hedefe yaklaştığı gibi yaklaştı: tek başına acımasızlık ve kararlılıkla. Dr. Goldberg alçının çıkarılmasını onaylar onaylamaz Julian fizik tedaviye başladı ve her gün saatlerini vücudunun sol tarafına hareketlilik ve işlev kazandırmak için tasarlanmış egzersizlerle geçirdi. Yara izleri solmaya başladığında, onun bu kadar kötü yaralandığını neredeyse unuttuğum günler oluyor - cehennemden geçip nispeten yara almadan çıktığını.

Göz implantı bile artık bana sarsıcı gelmiyor. İsviçre'deki klinikte kalışımız ve tüm prosedürler Julian'a milyonlara mal oldu - faturayı gelen kutusunda gördüm - ama doktorlar yüzünde olağanüstü bir iş çıkardılar. İmplant Julian'ın gerçek gözüne o kadar mükemmel uyuyor ki bana doğrudan baktığında bunun sahte olduğunu anlamak neredeyse imkânsız. Tam olarak bu mavi tonunu yapmayı nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ancak her bir çizgiye ve doğal renk varyasyonuna kadar başardılar. Sahte gözbebeği parlak ışıkta bile küçülüyor ve Julian'ın saat olarak taktığı bir biofeedback cihazı sayesinde Julian heyecanlandığında veya tahrik olduğunda genişliyor. Saat nabzını ve deri iletkenliğini ölçüyor ve bilgileri implanta göndererek en doğal görünümlü tepkileri veriyor. İmplantın yapmadığı tek şey normal göz hareketini taklit etmek ya da Julian'ın ondan görmesini sağlamak.

Julian birkaç hafta önce bana, "O kısım, yani beyinle bağlantı birkaç yıl daha sürecek," dedi. "Şu anda İsrail'deki bir laboratuarda bunun üzerinde çalışıyorlar."

Yani evet, implant oldukça gerçekçi. Ve Julian tek gözünün hareket etmesinin tuhaflığını kafasının tamamını çevirerek en aza indirmeyi öğreniyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir şeye doğrudan bakmak için, tıpkı şu anda bana baktığı gibi. "Ne oldu evcil hayvanım?" diye soruyor gülümseyerek. Güzel dudakları tamamen Şimdi iyileşti ve sol yanağındaki soluk yara izleri görünüşüne tehlikeli ama çekici bir hava katıyor. Sanki içindeki karanlığın bir kısmı şimdi yüzünde görünüyor, ama bu beni itmek yerine ona daha da çekiyor.

Muhtemelen şu anda o karanlığa ihtiyacım olduğu için - bugünlerde aklımı başımda tutan tek şey bu.

"Mösyö Bernard az önce resimlerimi sergilemekle ilgilenecek bir arkadaşı olduğunu söyledi," diyorum, sanki dünya çapında sanat eğitmenleri bana sürekli bu tür haberler veriyormuş gibi konuşmaya çalışarak. "Görünüşe göre Paris'te bir sanat galerisi varmış."

Julian'ın kaşları kalkıyor. "Bu doğru mu?"

Heyecanımı zorlukla bastırarak başımı sallıyorum. "Evet, inanabiliyor musunuz? Mösyö Bernard ona son çalışmalarımın fotoğraflarını gönderdi ve galeri sahibi bunların tam da aradığı şeyler olduğunu söyledi."

"Bu harika, bebeğim." Julian'ın gülümsemesi genişliyor ve beni kucağına çekmek için uzanıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Yerimden zıplamak istiyorum ama kollarımı boynuna dolayıp ağzına heyecanlı bir öpücük kondurmakla yetiniyorum. Tabii ki dudaklarımız birbirine değdiği anda Julian öpücüğü devralıyor ve benim spontane minnettarlık ifademi beni nefessiz ve sersemlemiş bırakan uzun süreli bir şehvetli saldırıya dönüştürüyor.

Sonunda hava almam için bana izin verdiğinde, kucağına nasıl düştüğümü hatırlamam bir saniye sürüyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye tekrarlıyor Julian, bana bakarken sesi yumuşak. Ereksiyonunun şişkinliğini hissedebiliyorum ama daha ileri gitmiyor. Bunun yerine bana sıcak bir gülümseme veriyor ve şöyle diyor: "Bu fotoğrafları çektiği için Mösyö Bernard'a teşekkür etmem gerekecek. Galeri sahibi çalışmalarınızı sergilemeye karar verirse, belki Paris'e küçük bir gezi yaparız."

"Gerçekten mi?" Ona bakakaldım. Julian ilk kez sürekli malikânede kalmayabileceğimizi söylüyordu. Ve Paris'e gitmek için? Kulaklarıma inanamıyorum.

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Elbette. Al-Quadar artık bir tehdit değil. Her zaman olabileceği kadar güvenli, bu yüzden yeterli güvenlikle, Paris'i neden biraz ziyaret edemeyeceğimizi anlamıyorum - özellikle de bunu yapmak için zorlayıcı bir neden varsa."

Al-Quadar'ın nasıl tehdit olmaktan çıktığını düşünmemeye çalışarak ona sırıtıyorum. Julian bana o operasyon hakkında pek bir şey anlatmadı ama bildiğim kadarıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilmek yeterli. Kurtarma ekiplerimiz Tacikistan'daki şantiyeye baskın düzenlediklerinde muazzam miktarda değerli bilgiyi ortaya çıkardılar. Araziye döndükten sonra, terör örgütüyle uzaktan yakından bağlantısı olan herkes ortadan kaldırıldı, bazıları hızlı bir şekilde, bazıları ise yavaş ve acı verici bir şekilde. Son haftalarda kaç kişinin öldüğünü bilmiyorum ama ölü sayısının üç haneli rakamlara ulaşması beni şaşırtmaz.

Şu anda beni tutan adam toplu bir katliamdan sorumlu ve ben onu hala tüm kalbimle seviyorum.

"Paris'e bir gezi harika olurdu," diyorum, Al-Quadar'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara iterek. Bunun yerine, resimlerimin gerçek bir sanat galerisinde sergilenebileceğine dair akıllara durgunluk veren olasılığa odaklanıyorum. *Benim resimlerim*. Buna inanmak o kadar zor ki Julian'a ihtiyatla soruyorum: "Mösyö Bernard'a bunu yapmasını siz söylemediniz, değil mi? Ya da bir şekilde arkadaşına rüşvet vermedin, değil mi?" Julian beni Stanford Üniversitesi'nin son derece seçici online programına sokmak için finansal gücünü kullandığına göre, ondan hiçbir şey beklemezdim.

"Hayır, bebeğim." Julian'ın gülümsemesi genişliyor. "Bununla hiçbir ilgim yok, söz veriyorum. Gerçek bir yeteneğin var ve eğitmenin de bunu biliyor."

Ona inanıyorum, çünkü Mösyö Bernard son haftalarda resimlerime övgüler yağdırıyor. Sanatımda daha önce gördüğü karanlık ve karmaşıklık şimdi daha da belirgin. Resim yapmak kabuslarım ve panik ataklarımla başa çıkma yollarımdan biri. Cinsel acı da bir diğeri ama o bambaşka bir mesele.

Berbat zihinsel durumum üzerinde durmak istemediğim için Julian'ın kucağından atlıyorum. "Annemlere söyleyeceğim," diyorum parlak bir sesle kapıya doğru ilerlerken. "Çok heyecanlanacaklar."

"Eminim olacaklardır." Ve bana son bir kez gülümseyerek dikkatini tekrar bilgisayar ekranına verdi.

* * *

Ailemle yaptığım görüntülü konuşma bir saate yakın sürdü. Her zaman olduğu gibi, anneme güvende olduğumu, hâlâ Kolombiya'daki malikânede olduğumu ve kimsenin peşimizden gelmeyeceğini garanti etmek için tam yirmi dakika harcamak zorundayım. Ben Chicago Ridge Alışveriş Merkezi'nde kaybolduktan sonra, ailem Julian'ın düşmanlarının her yerde olduğuna ve her an saldırmaya hazır olduklarına ikna oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir anda. Bugünlerde ailemi her gün aramaz ya da e-posta göndermezsem tam bir panik moduna giriyorlar.

Julian'la güvende olduğumu düşündüklerinden değil elbette. Onlara göre Julian'ın beni kaçıran teröristlerden bir farkı yok. Hatta bence babam Julian'ın daha kötü olduğuna inanıyor - kocamın beni bir değil iki kez kaçırdığını düşünürsek.

"Paris'te bir galeri mi? Bu harika, tatlım!" diye haykırıyor annem, sonunda haberimi onunla paylaşma fırsatı bulduğumda. "Senin adına çok mutluyuz!"

"Hâlâ derslerine mi odaklanıyorsun?" diye soruyor babam kaşlarını çatarak. Resim yapmam konusunda pek hevesli değil. Sanırım üniversiteye dair tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp açlıktan ölen bir sanatçı olmamdan korkuyor; içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde bu korku mantıksız ötesi. Bugünlerde endişelenmeme gerek olmayan bir şey varsa o da paradır. Julian geçenlerde bana benim adıma bir vakıf fonu kurduğunu ve vasiyetinde beni tek mirasçı olarak gösterdiğini söyledi. Bu şekilde, ona bir şey olursa, benimle ilgilenilmeye devam edilecek - yani küçük bir ülkeyi yönetecek kadar param olacak demek istiyor.

"Evet baba," diyorum sabırla. "Merak etme, ben hâlâ okula odaklanıyorum. Sana , sadece bu çeyrekte daha hafif bir yük alıyorum. Yazın birkaç ders alarak bunu edeceğim."

Daha hafif bir yük, Julian'ın döndüğümüzde ısrar ettiği bir şeydi ve ilk itirazlarıma rağmen, bunu yaptığı için memnunum. Nedense bu çeyrekte her şey daha zor geliyor. Ödevlerimi yazmam sonsuza kadar sürüyor ve sınavlara çalışmak çok yorucu. Yüküm hafiflese bile kendimi bunalmış hissediyorum ama bunu aileme söylemek istemiyorum. Julian'ın endişelenmesi yeterince kötü.

Hatta o kadar endişeliydi ki, benim için malikaneye bir psikiyatrist getirdi.

"Emin misin tatlım?" diye soruyor annem, bana endişeyle bakarak. "Belki de yaz tatiline çıkmalı, birkaç ay dinlenmelisin. Gerçekten yorgun görünüyorsun."

Kahretsin. Gözlerimin altındaki koyu halkaların videoda bu kadar belirgin olmayacağını umuyordum.

"Ben iyiyim anne," diyorum. "Sadece geç saatlere kadar çalıştım ve resim yaptım, hepsi bu."

Ayrıca gecenin bir yarısı çığlık atarak uyandım ve Julian beni kırbaçlayıp sikene kadar tekrar uyuyamadım, ama ailemin buna ihtiyacı yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu bilmeleri için. Acının artık benim için tedavi edici olduğunu, bir zamanlar korktuğum bir şeye ihtiyaç duymaya başladığımı anlayamazlar.

Julian'ın zalim tarafını tüm kalbimle benimsedim.

Konuşmayı bitirirken, Julian'ın bir keresinde bana söz verdiği bir şeyi hatırlıyorum: Al-Quadar'dan gelen tehlike azaldığında beni ailemi ziyarete götürecekti. Bu düşünce kalbimi heyecanla çarptırıyor ama akşam yemeğinde Julian'a bunu sorma şansım olana kadar sessiz kalmaya karar veriyorum. Şimdilik aileme yakında tekrar konuşacağımızı söyleyip güvenli bağlantıdan çıkıyorum.

Bu gece Julian ile konuşmam gereken iki konu var ve ikisi de biraz zor olacak.

* * *

"Chicago'ya bir gezi mi?" açtığımda Julian belli belirsiz şaşırmış görünüyor. "Ama aileni iki aydan kısa bir süre önce gördün."

"Doğru, Al-Quadar beni kaçırmadan önce bir akşam boyunca." Kaşığımı sıcak sıvıya daldırmadan önce mantar kremalı çorbama üflüyorum. "Ayrıca senin için çok endişelendim, bu yüzden o akşamın ailemle geçirdiğim kaliteli zamandan sayıldığından emin değilim."

Julian mırıldanmadan önce bir saniye beni inceledi, "Pekâlâ. Haklı olabilirsin." Sonra ben ona bakarken o kendi çorbasını içmeye başlıyor, bu kadar kolay kabul ettiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

"Yani gidecek miyiz?" Yanlış anlaşılma olmadığından emin istiyorum.

Omuz silkiyor. "Eğer istersen. Sınavların bittikten sonra seni oraya götüreceğim. Elbette ailenizin etrafındaki güvenliği artırmamız ve birkaç ekstra önlem almamız gerekecek ama bu mümkün olmalı."

Gülümsemeye başlıyorum ama sonra bana bir keresinde söylediği bir şeyi hatırlıyorum. "Oraya gitmemizin ailemi tehlikeye atacağını mı düşünüyorsun?" Ani bir mide bulantısıyla midem bulanarak soruyorum. "Onlarla yakın temasta olduğun görülürse hedef haline gelebilirler mi?"

Julian bana eşit bir bakış atıyor. "Bu bir olasılık. Uzak bir olasılık ama tamamen ihtimal dışı değil. Teröristler kana susamışken çok daha büyük bir tehlike olduğu açıktı ama başka düşmanlarım da var. Hiçbiri bu kadar kararlı değil -en azından benim bildiğim kadarıyla- ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni ele geçirmek isteyen pek çok kişi ve kuruluş var."

"Doğru." Bir kaşık çorba yutuyorum ve hemen pişman oluyorum, çünkü kremsi sıvı midemi daha da bulandırıyor. "Ve sence ailemi koz olarak kullanabilirler mi?"

"Pek olası değil ama bunu tamamen göz ardı . Başından beri ailenizle ilgili güvenlik önlemleri almamın nedeni de bu. Bu bir önlem, başka bir şey değil ama bence gerekli bir önlem."

Derin bir nefes alıyorum ve karnımdaki çalkantıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Chicago'ya gitmemiz onlar için tehlikeyi artırır mı artırmaz mı?"

"Bilmiyorum, evcil hayvanım." Julian belli belirsiz pişman görünüyor. "En iyi tahminim hayır, ama garantisi yok."

Bir bardak alıp sudan bir yudum alıyorum ve çorbanın dilimde bıraktığı mide bulandırıcı yağlı tattan kurtulmaya çalışıyorum. "Tek başıma gitsem nasıl olur?" Fazla düşünmeden öneriyorum. "O zaman kimse senin kayınvalidene yakın olduğunu düşünmez."

Julian'ın yüzü bir anda kararır. "Tek başına mı?"

Başımı sallıyorum, ruh halindeki değişim karşısında içgüdüsel olarak geriliyorum. Julian'ın bana zarar vermeyeceğini bilsem de, öfkesine karşı dikkatli olmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda onunla kendi isteğimle birlikte olabilirim ama hayatım üzerinde hâlâ mutlak bir kontrolü var - tıpkı adada onun tutsağıyken olduğu gibi.

Sayılan tüm yönlerden, o hala benim tehlikeli, ahlaksız adam kaçırıcım.

"Tek başına hiçbir yere gitmiyorsun." Julian'ın sesi yumuşak ama gözlerindeki bakış çelik gibi sert. "Eğer seni Chicago'ya götürmemi istiyorsan, bunu yaparım ama bensiz bu araziden bir adım bile atmayacaksın. Beni anlıyor musun, Nora?"

"Evet." Birkaç yudum daha su içiyorum, boğazımda hâlâ çorbanın ağızda bıraktığı tadı hissediyorum. Ana bu akşam içine ne koydu acaba? Kokusu bile rahatsız edici. "Anlıyorum." Sözcüklerim kızgınlıktan ziyade sakin çıkıyor; bunun nedeni Julian'ın otokratik tavrına kızamayacak kadar hasta hissetmem. Suyumun kalanını içerken, "Bu sadece bir öneriydi," diyorum.

Julian birkaç dakika bana bakıyor, sonra başıyla onaylıyor. "Tüm Doğru."

Daha fazla bir şey söylemesine fırsat kalmadan Ana içeri girer. Bir sonraki yemeğimiz olan pilav ve fasulyeli balığı taşıyordu. Benim neredeyse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dokunulmamış çorbayı görünce kaşlarını çattı. "Çorbayı beğenmedin mi, Nora?"

"Hayır, çok lezzetli," diye yalan söyledim. "Sadece o kadar aç değilim ve ana yemek için yer ayırmak istedim."

Ana bana endişeli bir bakış atıyor ama başka bir yorum yapmadan tabaklarımızı topluyor. Döndüğümüzden beri iştahımın ne zaman açılacağı belli olmuyor, bu yüzden ilk kez bir yemeğe dokunmadan bırakmıyorum. Kendimi tartmadım ama sanırım son haftalarda en azından birkaç kilo verdim - ki bu benim durumumda pek de iyi bir şey sayılmaz.

Julian da kaşlarını çatıyor ama ben tabağımdaki pilavla oynamaya başlayınca bir şey söylemiyor. Şu anda gerçekten ama gerçekten yemek istemiyorum, ama kendimi bir çatal dolusu alıp ağzıma atmaya zorluyorum. Pilavın tadı da çok zengin ama Julian'ın yemek yemediğime odaklanmasını istemediğim için kararlılıkla çiğniyor ve yutuyorum.

Onunla konuşmam gereken daha önemli bir şey var.

Ana odadan çıkar çıkmaz çatalımı yere bırakıp kocama bakıyorum. "Bir mesaj daha aldım," diyorum sessizce.

Julian'ın çenesi gerilir. "Biliyorum."

"Şimdi de e-postalarımı mı izliyorsun?" Midem yine bulanıyor, bu kez mide bulantısı ve öfke karışımı bir duyguyla. Hâlâ vücuduma yerleştirilmiş olan takip cihazları düşünüldüğünde sanırım buna şaşırmamalıyım ama mahremiyetin bu şekilde rahatça ihlal edilmesi beni gerçekten üzüyor.

"Elbette." En ufak bir özür dilemiş ya da pişmanlık duymuş gibi görünmüyor. "Seninle tekrar iletişime geçebileceğini düşündüm."

Yavaşça nefes alıyorum, kendime bu konuda tartışmanın boşuna olduğunu hatırlatıyorum. "O zaman Peter'ın sen ona listeyi verene kadar bizi rahat bırakmayacağını biliyorsun," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Bir şekilde geçen hafta Frank'ten aldığını biliyor. Mesajında 'Verdiğin sözü hatırlamanın zamanı geldi' diyordu. O gitmeyecek, Julian."

"Seni e-posta yoluyla taciz etmeye devam ederse, temelli gitmesini sağlayacağım." Julian'ın sesi sertleşir. "Bana senin üzerinden ulaşmaya çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"O senin ve benim hayatımı kurtardı," diye ona onuncu kez hatırlatıyorum. "Emirlerine itaat etmediği için kızgın olduğunu biliyorum ama itaat etmeseydi ölmüş olacaktın."

"Ve sen de bu kâbusları ve panik atakları görmezdin." Julian'ın duygusal dudakları düzleşiyor. "Altı hafta oldu Nora ve sen hiç . Zar zor uyuyorsun, zar zor yemek yiyorsun ve en son ne zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koşuya çıktığın zaman. Seni *asla* böyle bir tehlikeye atmamalıydı.
-"

"O yaptı!" Avuçlarımı masaya vurarak ayağa kalkıyorum, artık yerimde duramıyorum. "Ölseydin daha iyi hissedeceğimi mi sanıyorsun? Majid cesedini parçalar halinde bize postalasa kâbuslar görmeyeceğimi mi sanıyorsun? Benim berbat kafam Peter'ın suçu değil, bu yüzden bu karmaşa için onu suçlamayı bırak! O listeyi ona söz verdim ve vermek istiyorum!" Son cümleye geldiğimde, Julian'ın öfkesini umursamayacak kadar kızgın bir şekilde bağırmaya başlamıştım.

Bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Otur, Nora." Sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Şimdi."

"Yoksa ne olur?" Alışılmadık bir şekilde umursamaz hissederek meydan okuyorum. "Ya da ne, Julian?"

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun, evcil hayvanım?" diye soruyor aynı yumuşak tonda. Yanıt vermeyince sandalyemi işaret ediyor. "Otur ve Ana'nın senin için hazırladığı yemeği bitir."

Teslim olmak istemeyerek bakışlarını birkaç saniye daha tutuyorum ama sonra kendimi sandalyeme geri bırakıyorum. Birdenbire üzerime çöken meydan okuyan öfke dalgası kayboluyor, beni bitkin ve ağlamak ister halde bırakıyor. Julian'ın bir dövüşü bu kadar kolay kazanabilmesinden, benim hâlâ onun sınırlarını test edecek kadar korkusuz olmamamdan nefret ediyorum.

En azından yemeği bitirmek gibi küçük bir şey için değil.

Eğer ona karşı geleceksem, bu önemli bir şey için olacak.

Bakışlarımı tabağıma çevirip çatalımı elime alıyorum ve artan mide bulantımı görmezden gelmeye çalışarak bir parça balık ısırıyorum. Her ısırıkta midem bulanıyor ama porsiyonumun neredeyse yarısını bitirene kadar ısrar ediyorum. Bu arada Julian tabağındaki her şeyi bitiriyor, iştahının tartışmamızdan etkilenmediği belli.

"Tatlı? Çay? Kahve?" Ana tabaklarımızı için geri döndüğünde soruyor ve bu gergin yemeğin uzatmak istemediğimden sessizce başımı sallıyorum.

"Ben de almayayım, teşekkürler Ana," diyor Julian kibarca. "Her şey her zamanki gibi harikaydı."

Ana ona gülümsüyor, açıkça memnun. Dönüşümüzden bu yana Julian'ın onu daha sık övmeye özen gösterdiğini fark ettim - genel olarak ona karşı tavrı bugünlerde biraz daha sıcak. Bunun nedenini bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama Ana'nın bunu takdir ettiğini biliyorum. Rosa bana hizmetçinin son haftalarda havada dans ettiğini söyledi.

Ana masayı toplamaya başladığında, Julian kalkıyor ve bana kolunu uzatmak için etrafta dolaşıyor. Elimi dirseğinin kıvrımından geçiriyorum ve sessizce yukarı çıkıyoruz. Yürürken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve midemin bulantısı artıyor.

Bu geceki tartışma sadece bir süredir bildiğim şeyi doğruluyor: Julian, Peter'ın listesi konusunda asla mantıklı davranmayacak. Eğer sözümü tutmak istiyorsam, meseleyi kendi ellerime almam ve kocamın hoşnutsuzluğunun sonuçlarına katlanmam gerekecek.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

Julian

Yatak odasına girer girmez, Nora makyajını tazelemek için izin istiyor.

O banyoda kayboluyor ve ben soyunuyorum, iki kolumun da alçıda olmamasının verdiği özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Sol omzum egzersiz sırasında hâlâ ağrıyor ama gücümü ve hareket alanımı yeniden kazanıyorum. Gözümün kaybı bile beni o kadar rahatsız etmiyor; baş ağrıları ve göz yorgunluğu gün geçtikçe azalıyor ve solumdaki kör noktayı başımı daha sık çevirerek telafi etmeyi öğrendim.

Sonuç olarak, normale döndüm sayılır ama Nora için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Ne zaman onun çığlıklarıyla uyansam, ne zaman durup dururken nefes nefese kalmaya başlasa, öfke ve suçluluk duygusunun zehirli karışımı göğsümü kaplıyor. Hiçbir zaman geçmişin üzerinde durmaya eğilimli olmadım, ama bir şekilde saati geri sarabilmeyi, berbat seçimlerimin istenmeyen sonuçlarını geri alabilmeyi dilemekten kendimi alamıyorum.

Nora'yı, Nora'mı geri alabileceğimi.

Birkaç dakika sonra banyodan çıkıyor, çoktan duş almış ve üzerinde beyaz polar bir bornoz var. Pürüzsüz teni sıcak sudan dolayı parlıyor ve uzun, siyah saçları başının üstünde gelişigüzel yığılmış, ince boynunu ortaya çıkarıyor.

Kilo kaybından dolayı çok narin, neredeyse kırılgan görünmeye başlayan bir boyun.

"Gel buraya bebeğim," diye mırıldanıyorum, yanımdaki yatağı okşayarak. Yemekte yaptığı taşkınlık için onu cezalandırmayı düşünmüştüm ama şu anda tek yapmak istediğim ona sarılmak. Onu becermek ve ona sarılmak ama becermek bekleyebilir.

Bana doğru yürüyor ve bir kol mesafesine gelir gelmez ona uzanıyorum. Onu kucağıma çekerken rahatsız edici derecede hafif hissediyor, gözlerinin altındaki gölgeler yorgunluğuna ihanet ediyor.

Tamamen yıpranmış durumda ve ne yapacağımı bilmiyorum. Üç hafta önce malikaneye getirdiğim terapist işe yaramaz görünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nora doktorun ona yazdığı anksiyete ilaçlarını almayı reddediyor. Onu zorlayabilirim elbette ama o haplara ben de güvenmiyorum. İsteyeceğim son şey Nora'yı onlara bağımlı hale getirmek.

Ona yardımcı olan tek şey -en azından geçici olarak- cinsel acı yoluyla elde edilen duygusal bir rahatlamadır. Artık buna ihtiyacı var, neredeyse her gece bunun için yalvarıyor.

Evcil hayvanım, benim acı verdiğim kadar acı almaya da bağımlı hale geldi.

-Ve bu gelişme beni hem sevindiriyor hem de yıkıyor.

"Yine zar zor yemek yedin," diyorum usulca, onu dizlerimin üzerine daha rahat bir şekilde oturtarak. Yukarı uzanarak saçlarını tutan tokadan kurtarıyorum ve koyu renkli kütlenin kalın, parlak bir akıntı halinde sırtından aşağı dökülmesini izliyorum. "Neden bebeğim? Ana'nın yemeklerinde bir sorun mu var?"

"Ne? Hayır-" diye söze başlıyor ama sonra kendini düzeltiyor. "Şey, belki. Sadece bugünkü çorbayı sevmedim. Çok zengindi."

"O zaman Ana'dan bir daha yapmamasını isteyeceğim." Nora'nın daha önce çorbayı içtiğini ve çok sevdiğini çok net hatırlıyorum ama bunu ona hatırlatmamaya karar veriyorum. Sağlıklı kaldığı sürece ne yediği umurumda değil.

"Lütfen ona şikayet ettiğimi söyleme." Nora'nın bakışları endişeyle doluyor. "Kırılmasını istemem."

"Elbette." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sırrını mezara götüreceğim, söz veriyorum."

Yüzünde cevap niteliğinde bir gülümseme beliriyor, yüz hatlarını aydınlatıyor ve aramızda süregelen gerginliğin büyük bir kısmının dağıldığını hissediyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bana bakarak. Sonra küçük ellerinden birini omzuma, diğerini enseme koyarak gözlerini kapatıyor ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

İçime keskin bir nefes çekiyorum, bedenim anlık bir şehvetle geriliyor. Nefesi tatlı ve naneli, hafif ağırlığı kollarımda ılık. İnce parmaklarını tenimde hissedebiliyorum, narin kokusunu alabiliyorum ve omurgam artan açlıkla karıncalanıyor, aletim kıçının kıvrımına karşı sertleşiyor.

Ama bu sefer açlık, ona zarar verme ihtiyacıyla birlikte gelmiyor. Bunun yerine, şefkatle renkleniyor. Karanlık dürtüler orada ama onun kırılganlığına dair keskin farkındalığım onları gölgede bırakıyor. Bu gece, her zamankinden daha fazla onu korumak, asla almaması gereken yaralarını iyileştirmek istiyorum. Onun kahramanı, kurtarıcısı olmak istiyorum.

Sadece bir geceliğine, onun hayallerinin kocası olmak istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kapatarak onun tadına, öpücüğü derinleştirdikçe nefes alışının değişmesine odaklanıyorum. Başı geriye düşüyor ve vücudu benimkine doğru eriyor, eli saçlarımın arasında kayarken tırnakları kafa derimi hafifçe çiziyor. O benim dünyam, benim her şeyim ve onu o kadar çok istiyorum ki, içim acıyor.

Hâlâ yumuşacık bornozuna sarınmış durumda, kumaş çıplak kalçalarımı ve sikimi yumuşacık sarıyor. Ne kadar iyi hissettirse de, çıplak bedeninin daha da iyi hissettireceğini biliyorum, bu yüzden belindeki bağı kavrayıp çekiyorum. Aynı anda başımı kaldırıyorum ve ona bakmak için gözlerimi açıyorum.

Kravat çözüldükçe bornozu parçalanıyor ve pürüzsüz, bronz teni ortaya çıkıyor. Göğüslerinin iç kıvrımlarını ve karnının gergin düzlüğünü görebiliyorum, ancak meme uçları ve vücudunun alt kısmı sanki tasarlanmış gibi hala kapalı.

Bu erotik bir görüntü, kadının nefes alış verişiyle daha da şehvetli hale geliyor, göğüs kafesi hızlı, nefes nefese bir ritimle aşağı yukarı hareket ediyor. Dudakları öpücükten kızarmış ve teni hafifçe kızarmış.

Küçük hayvanım tahrik oldu.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi gözlerini açıyor, uzun kirpikleri havalanıyor. Birbirimize bakıyoruz ve içimde sızlayan ihtiyaç büyüyor. Vücudumda dalgalanan şehvetten bir şekilde farklı bir duygu, her zamanki saplantılı arzumun üzerine katmanlanmış karmaşık bir istek.

Yoğunluğuyla beni dehşete düşüren bir özlem.

"Beni sevdiğini söyle." Birdenbire, bunu ondan duymaya ihtiyacım oldu. "Söyle bana, Nora."

Gözünü kırpmıyor. "Seni seviyorum."

Kollarım onu sıkıca sarıyor. "Tekrar."

"Seni seviyorum, Julian." Bakışlarımı tutuyor, gözleri yumuşak ve karanlık. "Dünyadaki her şeyden daha çok."

Sikeyim. Göğsüm daralıyor, ağrım hafiflemek yerine şiddetleniyor. Çok fazla, ama bir şekilde yeterli değil.

Başımı eğerek tekrar dudaklarına yapışıyorum ve kelimelerle ifade edemediğim her şeyi bu öpücüğe sığdırıyorum. Nefes alışının sığlaştığını hissediyorum ve ona çok sıkı sarıldığımı biliyorum ama elimde değil. Ezici özlemle karışık garip, mantıksız bir korku var.

Onu kaybedebileceğim korkusu. Güzel, geçici bir rüya gibi kayıp gidebileceğinden.

Hayır. Ağzının derinliklerine dalmak için başımı eğiyorum, tadının, kokusunun beni içine çekmesine izin veriyorum, gölgeleri kovalıyorum. Kaçıp . I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona izin vermeyeceğim. O gerçek ve benim. İkimiz de soluk soluğa kalana, içimdeki korku kavurucu sıcak tarafından yakılıp yok edilene kadar onu öpüyorum.

Sonra onunla sevişirim, geldiğince şefkatle.

Bir süre sonra uykuya daldığımda, Nora'yı kucağıma alıp güvenle uyuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

Nora

Julian'ın nefes alış verişinin uyku ritmine dönüştüğünü duyduğumda uyanık kalmak için tüm irademi kullanıyorum. Kendi göz kapaklarım ağırlaşıyor, bedenim yorgunluktan ve cinsel doygunluktan uyuşuklaşıyor. Tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp rahatlatıcı karanlığın beni yutmasına izin vermek ama yapamıyorum.

Önce yapmam gereken bir şey var.

Julian'ın uyuduğundan emin olana kadar bekliyorum ve sonra dikkatlice onun elinden kurtuluyorum. Rahatladığım için kıpırdamıyor, ben de kalkıp seks sırasında yere düşmüş olan bornozu buluyorum.

Sessizce giyip yalınayak banyoya giriyorum. Akşam yemeğinden beri hala huzursuz olan midem yine bulantıyla çalkalanıyor ve yemeğin geri gelmesini önlemek için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum.

Kendimi hasta hissederken bunu yapmak muhtemelen iyi bir fikir değil. Bunu biliyorum ama aynı zamanda bunu şimdi yapmazsam daha sonra deneyecek cesareti bulamayabileceğimi de biliyorum. Ve bunu yapmam gerekiyor. Peter'a olan borcumu ödemek için verdiğim sözü yerine getirmeliyim. Bu benim için çok önemli. Kendi başına hiçbir şey yapamayan bir kız, her zaman kocasının gölgesinde yaşayan bir eş olmak istemiyorum.

Hayatımın geri kalanında Julian'ın çaresiz küçük hayvanı olmak istemiyorum.

Yüzüme soğuk su çarparak mide bulantımı bastırmak için birkaç derin nefes alıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Perdeler biraz açık ama bu gece ay dolunay ve nereye gittiğimi görebilmem için yeterli ışık var.

Hedefim, üzerinde Julian'ın dizüstü bilgisayarının durduğu şifonyer. Bilgisayarı her zaman yatak odasına getirmez ama bu gece getirdi - bu da planımı uygulamak için beklemek istememin bir başka nedeni.

Planın kendisi basitten de öte. Dizüstü bilgisayarı alacağım, Julian'ın e-postasına erişeceğim ve listeyi Peter'a göndereceğim. Eğer her şey yolunda giderse, Julian bunu bir süre öğrenemeyecek. Ve öğrendiği zaman da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geç oldu. Julian'ın eski güvenlik danışmanına olan borcumu ödemiş olacağım ve vicdanım rahat olacak.

Peter'ın bu listedeki insanları muhtemelen korkunç şekillerde öldüreceğini bilerek olabildiğince açık.

Hayır, bunu düşünme. Kendime o insanların Peter'ın karısı ve oğlunun ölümünden sorumlu olduklarını hatırlatıyorum. Onlar masum siviller değil ve ben de onları öyle düşünmemeliyim.

Şu anda endişelenmem gereken tek şey Julian'ı uyandırmadan listeyi Peter'a ulaştırmak.

Kalbim göğsümde küt küt atarken odanın içinde olabildiğince sessiz yürüyorum. Şifonyere ulaştığımda durup dinliyorum.

Her şey sessiz. Julian hala uyuyor olmalı.

Dudağımı ısırarak dizüstü bilgisayara uzanıyorum ve onu alıyorum. Sonra tekrar dinlemek için duruyorum.

Oda hâlâ sessiz.

Yavaşça nefes vererek, dizüstü bilgisayarı göğsüme yaslayarak banyoya doğru yürüyorum. Oraya vardığımda içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve jakuzinin kenarına oturuyorum.

Buraya kadar her şey . Midemdeki çalkantıyı görmezden gelerek

Dizüst

ü Bir parola istek kutusu açılır.

bilgisa bir daha derin nefes alıyorum, kötüleşen mide bulantımla

yar. savaşıyorum. Ben

Bunu bekliyordum. Julian güvenlik konusunda paranoyaktır ve şifresini haftada en az bir kez değiştirir. Ancak en son değiştirdiği gün, Julian'ın CIA bağlantısı Frank'in ona listeyi e-posta ile göndermesinden bir gün sonraydı.

Julian ben planımı yaparken değiştirdi ve bunu yaparken yanında olduğumdan emin oldum. Bilgisayarına bakmadım tabii ki. Bu şüpheli olurdu. Bunun yerine, e-postalarımı kontrol ediyormuş gibi yaparken onu akıllı telefonumla sessizce filme aldım.

Keşke kaydedilen tuş vuruşlarını doğru yorumlayabilseydim.

Nefesimi tutarak "NML_#042160" yazdım ve "enter" tuşuna

bastım. Bilgisayar ekranı yanıp söndü . . . ve ben girdim.

Rahat bir nefes aldım. Şimdi tek yapmam gereken Frank'ten gelen e-postayı bulmak, ekini açmak, kendi e-postama giriş yapmak ve listeyi Peter'ın benimle iletişime geçtiği e-posta adresine göndermek.

Yeterince kolay olmalı, özellikle de akşam yemeğimi düşük tutabilirsem.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nora?" Kapının çalınması beni o kadar korkutuyor ki neredeyse bilgisayarı düşürüyordum. Ciğerlerim panikle sıkışıyor ve donup kapıya bakıyorum.

Julian tekrar kapıyı çalıyor. "Nora, bebeğim, iyi misin?"

Bilgisayarının bende olduğunu bilmiyor. Bunun farkına varmam yeniden nefes almaya başlamama neden oldu.

Julian'ın sesimdeki adrenalin kaynaklı titremeyi duymamasını umarak, "Tuvalete gidiyorum," diye sesleniyorum. Aynı anda Julian'ın e-posta programını açıyorum ve Frank'in adını aramaya başlıyorum. "Birazdan çıkacağım."

"Elbette bebeğim, acele etme." Bu sözlere ayak seslerinin kaybolan sesi eşlik ediyor.

Rahat bir nefes aldım. Birkaç dakikam daha var.

"Frank" kelimesini içeren e-postaları taramaya başlıyorum. Geçen haftaya ait bir düzineden fazla e-posta var ama benim istediğim e-postanın yanında küçük bir ek simgesi olması gerekiyor. Aha! İşte orada. Çabucak açıyorum.

İsim ve adresleri içeren bir hesap tablosu. Otomatik olarak göz gezdiriyorum. Bir düzineden fazla satır var ve adresler Avrupa'daki şehirlerden Amerika Birleşik Devletleri'ndeki çeşitli kasabalara kadar uzanıyor. Özellikle bir tanesi gözüme çarpıyor: Homer Glen, Illinois.

Oak Lawn yakınlarında bir yer, benim memleketim. Ailemin evinden arabayla kırk dakikadan daha az bir mesafede.

Şaşırmış bir halde adresin yanındaki ismi okudum.

George Cobakis.

Tanrıya şükür. Tanıdığım biri değil.

"Nora?" Julian'ın sesi geri geldi ve içindeki gergin nota kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu. Sonraki sözleri korkumu doğruluyor. "Nora, bilgisayarım sende mi?"

"Ne? Neden?" Umarım hissettiğim kadar suçlu görünmüyorumdur. *Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Çılgınca, listeyi masaüstüne kaydediyorum ve yeni bir tarayıcı açıyorum.

"Çünkü dizüstü bilgisayarım kayıp." Sesi öfkenin başlangıcıyla gergin. "İçeride onunla mısın?"

"Ne? Hayır!" Sesimdeki yalanı ben bile duyabiliyorum. Ellerim titremeye başlıyor ama Gmail sayfasına gidip kullanıcı adımı ve şifremi girmeye başlıyorum.

Kapı tokmağı tıkırdıyor. "Nora, kapıyı aç. Hemen şimdi."

Cevap vermiyorum. Ellerim o kadar titriyor ki şifreyi yanlış yazıyorum ve tekrar girmek zorunda kalıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nora!" Julian kapıya vuruyor. "Ben kırmadan aç şu lanet kapıyı!"

Sonunda Gmail'imdeyim. Kalbim göğsüme çarpıyor, Peter'dan gelen son e-postayı arıyorum.

Bam! Kapı sert bir tekmeyle sallanıyor.

E-postayı bulduğumda mide bulantım artıyor, nabzım hızlanıyor.

Bang. Bam. "Yanıtla "ya tıklayıp listeyi eklerken kapıya daha fazla tekme.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

"Gönder "e basıyorum ve kapı menteşelerinden fırlayıp önümdeki zemine çarpıyor.

Julian orada çırılçıplak duruyor, gözleri güzel yüzünde buz mavisi yarıklar gibi. Güçlü elleri yumruk olmuş, burun delikleri açılmış, elmacık kemiklerinin üzerinde renk lekeleri yanıyor.

Öfkeli bir baş melek gibi muhteşem ve korkunç.

"Dizüstü bilgisayarı bana ver, Nora." Sesi korkutucu derecede sakin.

"Şimdi." Boğazımdaki safra yükseliyor ve beni sarsılarak yutkunmaya zorluyor.

Ayağa kalkıp titreyen bacaklarımla ona doğru yürüdüm ve bilgisayarı uzattım.

Bir eliyle onu benden alıyor ve ben geri çekilmeme fırsat vermeden diğer elini sağ bileğime dolayarak beni kendisine zincirliyor.

Sonra ekrana bakar.

Tam olarak ne yaptığımı anladığı anı görüyorum.

"Bunu ona sen mi gönderdin?" Bilgisayarı banyo tezgahına bırakıp diğer kolumdan tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Gözleri öfkeyle yanıyor. "Ona sen mi gönderdin?" Beni sertçe sarsıyor, parmakları tenimi ısırıyor.

Midem takla atıyor, bulantı mide bulandırıcı bir dalga halinde üzerime çöküyor. "Julian, bırak-"

Ve çaresizlikten kaynaklanan bir güçle onun elinden kurtulup klozete doğru atılıyorum, kusmadan önce zar zor ulaşıyorum.

* * *

"Bu mide bulantısı ne zamandır var?" Ben yatakta uzanırken Dr. Goldberg nabzımı ölçüyor, Julian kafesteki bir jaguar gibi odanın içinde volta atıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum," diyorum, gözlerim Julian'ın hareketlerini takip ederken. Şimdi üzerinde bir tişört ve kot pantolon var ama ayakları hâlâ çıplak. Yatağın önünde daireler çiziyor, vücudundaki her kas gergin ve çenesi sıkıca kenetlenmiş.

Ya bana hâlâ kızgın ya da benim için deli gibi endişeleniyor. Sanırım ikisinin karışımı. Kusmamdan birkaç dakika sonra doktoru odamıza getirdi ve beni rahatça yatağa yatırdı.

Bu bana adada apandisit olduğumda ne kadar çabuk davrandığını hatırlattı.

"Sanırım kötü bir şey yedim ya da virüs kaptım," diyorum ve dikkatimi tekrar doktora veriyorum. "Akşam yemeğinde kendimi hasta hissetmeye başladım."

"Uh-huh." Dr. Goldberg bir şişeye bağlı bir tüp ile plastik sargılı bir iğne çıkarır. "Alabilir miyim?"

"Tamam." Kanımı almasını özellikle istemiyorum ama Julian'ın reddetmeme izin vermeyeceğini hissediyorum. "Devam et."

Doktor kolumda bir damar buluyor ve ben başka tarafa bakarken iğneyi batırıyor. Hâlâ biraz midem bulanıyor ve midemin dayanıklılığını kan görerek test etmek istemiyorum.

Bir süre sonra iğneyi çıkarıp alkol kokulu bir pamukla cildimi temizleyerek "Hepsi tamam," dedi. "Testleri yapacağım ve ne bulduğumu size bildireceğim."

Julian yatağın yanında durup alçak sesle, "O da sürekli yorgun," diyor. Bana bakmıyor, bu da beni biraz rahatsız ediyor. "Ve kabuslar yüzünden çok az uyuyor."

"Doğru." Doktor şişeyi tutarak ayağa kalkıyor. "Bunu laboratuvarıma götürmem gerekiyor. Bir saat içinde dönerim."

Aceleyle odadan çıkıyor ve Julian yatağa oturup bana bakıyor. Yüzü alışılmadık derecede solgun, kaşları çatık. "Neden bana hasta olduğunu söylemedin, Nora?" diye soruyor sessizce, uzanıp elimi tutuyor. Parmakları avucumda sıcak, içinde hissettiğim kargaşaya rağmen tutuşu nazik.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Beni Peter'ın listesi hakkında sorgulayacağını sanıyordum, bunu değil. "Yemekte çok kötü değildi," diyorum dikkatlice. "Duş aldıktan sonra daha iyi hissettim ve biz ... şey, bilirsin işte." Boştaki elimi yatağı kapsayacak bir hareketle sallıyorum.

"Seviştik mi?" Julian'ın gergin ifadesi hafifçe gevşiyor, gözlerinde beklenmedik bir eğlence beliriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğru." Sözlerinin zihnimde canlandırdığı imgeler vücudumu ısıtıyor. Görünüşe göre tahrik olamayacak kadar hasta değilim. "Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Anlıyorum." Julian başparmağıyla bileğimin iç kısmını okşayarak bana spekülatif bir şekilde bakıyor. "Ve sen de kendini çok iyi hissettiğin için bilgisayarıma girmeye karar verdin."

Ve işte orada. Beklediğim hesaplaşma. Julian'ın eskisi kadar öfkeli görünmemesi dışında, bana dokunuşu cezalandırmaktan çok yatıştırıcı.

Görünüşe göre gıda zehirlenmesinin -ya da bende her ne varsa- avantajları var.

Ona temkinli bir gülümseme sunuyorum. "Şey, evet. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm." Özür dileme ya da yaptıklarımı inkâr etme zahmetine girmiyorum. Bir anlamı yok. Olan oldu. Peter'a olan borcumu ödedim.

"Şifremi nereden biliyorsun?" Julian'ın başparmağı dairesel hareketlerle bileğimin üzerinde gezinmeye devam ediyor. "Sana ne olduğunu hiç söylemedim."

"Birkaç gün önce değiştirirken seni filme aldım. Frank'in listeye girdiğini öğrendikten sonra."

Julian'ın ağzının kenarları neredeyse belli belirsiz seğiriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. O gün neden bu kadar çok telefonla konuştuğunu merak ediyordum."

Dudaklarımı yaladım. "Beni cezalandıracak mısın?" Julian şu anda kızgın olmaktan çok eğlenmiş görünüyor, ama beni cezasız bırakacağını sanmıyorum.

"Elbette, evcil hayvanım." Sesinde tereddütten eser yok. Nabzım atıyor. "Ne zaman?"

"Ben seçtiğim zaman." Elimi bırakırken gözleri parlıyor. "Şimdi, biraz su ya da başka bir şey ister misin?"

"Biraz kraker ve papatya çayı iyi olurdu," diyorum otomatik pilotta, ona bakarak. Bunu bekliyordum elbette ama yine de endişeli hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Senin için getireyim." Julian ayağa kalktı. "Birazdan dönerim."

Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, adrenalin patlaması sona erdiğinden önceki yorgunluğum geri geliyor. Belki de Julian gelmeden önce biraz kestirmeliyim.

Kapının çalınması beni tekrar ürkütüyor ve oturur pozisyona geçmeme neden oluyor. "Evet?"

"Nora, ben David Goldberg. İçeri girebilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, tabii." Tekrar uzandım, kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. "Testleri yaptınız mı?" Doktor odaya girdiğinde soruyorum.

"Evet." Yatağın yanında dururken yüzünde tuhaf bir ifade var. "Nora, son zamanlarda yorgunsun, değil mi? Ve alışılmadık derecede stresli?"

"Evet." Kaşlarımı çatıyorum, huzursuz hissetmeye başlıyorum. "Neden?"

"Başka bir şey fark ettin mi? Ruh hali değişimleri? Atipik yiyecek istekleri veya hoşlanmadığınız şeyler? Belki göğüslerinizde bir hassasiyet?"

Ona bakıyorum, göğsümü soğuk bir yumruk kaplıyor. "Ne demek istiyorsun?" Sıraladığı belirtiler -bunu kastetmiş olamaz.

Dr. Goldberg nazikçe, "Nora, yaptığım kan testleri hCG hormonunun güçlü bir şekilde var olduğunu gösterdi," dedi. "Hamilesiniz." Duraklıyor, sonra sessizce ekliyor, "İmplantın çıkarılma zamanını göz önüne alırsak, en iyi tahminim yaklaşık altı haftalık olduğunuz."

Bölüm 7

Julian

Çay ve kraker dolu tepsiyi taşıyarak merdivenlerden yatak odasına doğru yürüyorum. Nora'ya öfkelenmem gerekirken, onun için duyduğum endişe isteksiz bir hayranlıkla karışık.

Bana meydan okudu. Kendini banyoya kilitledi ve kendisine ait olduğuna inandığı bir borcu ödemek için bilgisayarımı hackledi. Yakalanacağını biliyor olmalıydı ama yine de yaptı ve bu yüzden ona saygı duymaktan kendimi alamıyorum.

Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Geriye dönüp baktığımda, bunu beklemeliydim. Listeyi Peter'a ulaştırmak istediği konusunda kararlıydı, bu yüzden kendi başına hareket etmeye karar vermesi o kadar da şaşırtıcı değil. En başından beri içinde sessiz, inatçı bir güç seziyorum, narin görünüşünü yalanlayan çelik bir çekirdek.

Evcil hayvanım çoğu zaman uyumlu olabilir, ancak bunun tek nedeni savaşlarını seçecek kadar akıllı olmasıdır - ve bu savaşta savaşmayı seçeceğini bilmeliydim.

Yatak odasına yaklaşırken sesler duyuyorum ve Goldberg'in hafif genizden gelen sesini tanıyorum.

Test sonuçlarıyla döndü ve Nora'nın sesi üzgün geliyordu.

Lanet olsun. Korku, buz gibi ve keskin, beni ısırıyor. Ciddi bir şeyse, gerçekten hastaysa ... . Hızımı artırarak iki uzun adımda kapıya ulaşıyorum. Çay bardağın kenarından akıyor, ama tüm dikkatimi Nora'ya verdiğim için fark etmiyorum bile.

Bir elimle tepsiyi tutarak kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum.

Yatağın üzerinde oturuyor, renksiz yüzünde kocaman gözleri Goldberg der *ki*, "Korkarım bu mümkün-"

Benim kalp donuyor. "Ne var mümkün mü?" I sor keskin bir şekilde. "Sorun nedir?"

Goldberg dönüp bana baktı. "Oh, buradasın." Rahatlamış görünüyor. "Ben de tam karınıza ertesi gün hapının

yirmi dört saat içinde alındığında yalnızca yüzde doksan beş oranında etkili oluyordu ve implantın çıkarılma zamanı göz önüne alındığında gebe kalma olasılığı düşük olsa da, yine de küçük bir gebelik şansı vardı-"

"Hamilelik mi?" Yabancı bir dil konuşuyormuş gibi hissediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Goldberg iç çeker, yorgun görünmektedir. "Nora altı haftalık hamile, Julian. Görünüşe göre ertesi gün hapı işe yaramamış."

Şaşkın bir şekilde ona bakıyorum ve o da, "Dinle, bunun kabul edilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum. Neden ikinizi bu konuyu tartışmanız için yalnız bırakmıyorum, sorularınızı sabah cevaplarım. Şimdilik Nora için en iyisi biraz dinlenmek olacaktır. Stres onun durumunda iyi değildir."

Başımı sallıyorum, hala şoktan dilsizim ve beni Nora ile yalnız bırakarak hızla uzaklaşıyor.

Nora, bir balmumu bebek gibi orada oturuyor, yüzü neredeyse giydiği bornoz kadar beyaz.

Sıcak sıvı elime dökülüp beni yakıyor ve tuttuğum tepsiyi unuttuğumu fark ediyorum. Acı zihnimi temizliyor ve sonunda Goldberg'in sözlerinin anlamını kavrıyorum.

Nora hamile. Hasta

değil. Hamile.

Buzkorku hafifliyor, yerini yeni, tamamen yabancı bir duyguya

bırakıyor.

Yarısı dolu çay bardağının bulunduğu tepsiyi komodinin üzerine koyarak eşimin yanına oturuyorum ve ellerimi onun küçük avuçlarına doluyorum. "Nora." Yüzünü bana dönmesi için ellerini çekiyorum ve hâlâ şokta olduğunu, bakışlarının boş ve uzak olduğunu görüyorum. "Nora, bebeğim, konuş benimle."

Sanki kendine geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor ve elleri avuçlarımda sarsılıyor. Onu serbest bırakıyorum ve geriye doğru çekilmesini, dizlerini yukarı çekmesini ve kollarını kendine sarmasını izliyorum. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve saniyeler geçtikçe birbirimize sessizce bakıyoruz.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor sonunda, sesi gergin bir fısıltıya dönüşüyor. "Dr. Goldberg'den ertesi gün hapı yerine bana plasebo vermesini sen mi istedin? Kolumdaki yeni implant sahte mi?"

"Hayır." Suçlamasına öfkelenmeye zahmet etmedim. Eğer onun hamile kalmasını isteseydim, bu tür bir şey yapmayı düşünebilirdim ve Nora bunu bilecek kadar zeki. "Hayır, evcil hayvanım. Bu senin için olduğu kadar benim için de bir şok."

Başını sallıyor ve bana inandığını biliyorum. Yalan söylemem için bir sebep yok. O benim, istediğimi yaparım. Onu bilerek hamile bırakmış , bunu inkar etmezdim.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum, ona doğru uzanıyorum. Onu yaklaştırırken sertleşiyor ama direncini görmezden geliyorum. Ona sarılmaya, onu kollarımda hissetmeye ihtiyacım var. Onu kucağıma çekerken saçları çenemi gıdıklıyor ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Nora hasta değil.

Bebeğimi taşıyor.

Gerçeküstü, doğal olmayan bir şey gibi görünüyor. Kucağımda küçücük, bir çocuktan daha büyük değil. Yine de o bir anne olacak ve ben de bir baba olacağım.

Bana hayat veren ve beni bugünkü halime getiren adam gibi bir baba.

Eski bir anım aklıma geldi.

"Yakala!" Gülerek topu bana doğru fırlatıyor. Topa doğru zıplıyorum ve beş yaşındaki ellerim topu havada kapıyor.

"Başardım!" Kendimle gurur duyuyorum, neşe doluyum. "Baba, ilk denemede yakaladım!"

"İyi iş, evlat." Bana sırıtıyor ve o anda onu seviyorum. Onun onayı benim için dünyadaki her şeyden daha önemli. Kemerini sık sık ısırmasını, bana bağırdığı ve değersiz olduğumu söylediği onca zamanı unutuyorum.

O benim babam ve o anda onu seviyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve hâlâ Nora'yı tutarken boş boş duvara bakıyorum. O adamı sevdiğime inanamıyorum. O kadar uzun zamandır nefretimin öznesiydi ki, böyle anlar olduğunu unutmuştum.

Beni mutlu ettiği zamanlar olduğunu unutmuşum.

Çocuğumu mutlu eder miydim? Yoksa benden nefret mi eder? Nora'ya berbat bir baba olacağımı söyledim ama bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. İlk defa kendimi yeni doğmuş bir bebeği tutarken, tombul yanaklı bir çocukla oynarken, beş yaşındaki bir çocuğa yüzmeyi öğretirken hayal etmeye çalışıyorum. Resimler şaşırtıcı bir kolaylıkla gözümün önüne geliyor ve içimi korku ile özlemin huzursuz edici bir karışımı dolduruyor.

Hiç bilmediğim bir şeyin arzusuyla.

Boğuk bir hıçkırık beni korkutuyor ve onun Nora olduğunu fark ediyorum.

Ağlıyor, ince vücudu kollarımda titriyor. Gözyaşlarının ıslaklığını boynumda hissedebiliyorum ve bu beni asit gibi yakıyor.

Bir an için, bunu ne kadar istemediğini unutmuştum.

Çocuk.

Benden bir çocuk istemediğini.

"Sus, evcil hayvanım." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıktı, ama ben

Elimde değil. Göğsümdeki nahoş gerginlik geri geldi ve onunla birlikte, onu incitmek için mantıksız bir dürtü. Bununla savaşarak daha yumuşak bir tonda, "Bu dünyanın sonu değil, inan bana" diyorum.

Kıpırdamıyor, bir an için sessizliğe gömülüyor, ama sonra bir hıçkırık daha bedenini sarıyor. Ve bir tane daha.

Artık dayanamıyorum. Onun mutsuzluğu yanıma saplanan sıcak bir bıçak gibi, aynı anda hem sinir bozucu hem de çıldırtıcı.

Elimi saçlarına atıyorum, yumruğumu ipeksi saç tellerine doluyorum ve başını geriye doğru çekerek onu bana bakmaya zorluyorum. Geniş ve şok olmuş gözleri benimkilerle buluşuyor. Kirpiklerinde parıldayan gözyaşlarını görebiliyorum ve bu manzara beni daha da öfkelendiriyor, içimdeki canavarı uyandırıyor.

Dudakları titriyor, sanki konuşacakmış gibi ayrılıyor ama ben başımı eğip derin, sert bir öpücükle sözlerini yutuyorum. Şehvet, keskin ve güçlü, damarlarımda tutuşuyor, sikimi sertleştiriyor ve beynimi bulandırıyor. Onu istiyorum ve aynı zamanda cezalandırmak istiyorum. Bana karşı mücadele ettiğini hissedebiliyorum, gözyaşlarından gelen tuzun tadını alabiliyorum ve bu beni teşvik ediyor, çarpık açlığı artırıyor.

Altımda çaresizce uzanırken yatağa nasıl düştüğümüzden emin değilim, ama üzerimizdeki giysiler tahammül edilemez bir engel gibi görünüyor, bu yüzden onları yırtıyorum, kendimi insandan çok hayvan gibi hissediyorum. Parmaklarım bileklerine dolanıyor, her ikisini de sol elime aktarıyorum ve dizlerim kalçalarının arasına girerek onları kabaca ayırıyor.

Nora'nın yalvarışını duyabiliyorum, durmam için yalvarıyor ama yapamıyorum. Ona sahip olma ihtiyacı derimin altındaki bir ateş gibi, tüm mantıklı düşünceleri yakıp yok ediyor. Boştaki elimle sikimi kavrayarak onun açıklığına yönlendiriyorum ve derin bir hamleyle içine giriyorum, kalbine ve ruhuna sahip olmak için can atarken bedenini ele geçiriyorum.

Etrafımda küçük ve sıkı, kasları beni dışarıda tutmak için umutsuzca kenetleniyor, ancak sıkma basıncı sadece onu becermek için şiddetli dürtümü yoğunlaştırıyor. Direnişi beni çıldırtıyor, onu daha da sertleştirmeye, onu vücudumun altında tutarken sikimle dövmeye itiyor. Her itiş

Acımasız bir iddia, zaten bana ait olanın acımasızca fethi. Derimin altında kaynayan vahşi açlıktan başka hiçbir şeyin farkında olmadan onu saatlerce beceriyorum.

Patlayıcı bir orgazmdan dolayı ağır nefes alarak onun üzerine yığılana kadar, şehvet sisi zihnimden temizlenene ve ne yaptığımı fark edene kadar değil.

Bileklerini serbest bırakarak dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve ona bakıyorum, sikim hala vücudunun içinde gömülü. Altımda yatıyor, gözleri kapalı ve yüzü solgun. Alt dudağında bir kan lekesi görebiliyorum. Ya ben dişlerimle kestim ya da o acı içinde ısırdı.

Ben ona bakarken, o yavaşça gözlerini açıyor, bakışlarımla buluşuyor ... ve on yıllardır ilk kez pişmanlığın acı küllerini tadıyorum.

Bölüm 8

Nora

Julian'a bakarken zihnim bomboş, tüm düşüncelerden arınmış durumda. Hâlâ içimde olduğunun belli belirsiz farkındayım ama şu anda algılayabildiğim tek şey bu. Kendimi kırılmış, mahvolmuş hissediyorum, bedenimin ham acısı ruhumdaki derin, bıçak gibi acıyla daha da artıyor.

Bu sert seksin neden bu kadar ihlal gibi hissettirdiğini bilmiyorum. Neden bana adadaki ilk günlerimi hatırlattı, Julian'ın sevdiğim adam yerine beni zalimce esir aldığı günleri. Sadece birkaç gün önce bana kırbaç ve meme ucu kelepçeleriyle işkence etmişti ve ben bundan zevk almış, daha fazlası için yalvarmıştım.

Bugün de yalvardım ama daha fazlası için değildi. İstediğim şey seks değildi.

-Kalbim içimde büyüyen minik hayat için kırılırken değil.

İki katilin doğurduğu masum çocuk için.

"Nora. . ." Julian'ın sesi acı veren bir fısıltı. İçindeki acı kalbimden geriye kalanları çekiştiriyor. Beni incittiği için ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Bu onun doğasının bir parçası. O böyle biri.

Bu yüzden bizim çocuklarımız lanetlendi.

Bakışlarını tutuyorum, parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. "Bırak gideyim, Julian. Lütfen."

"Yapamam." Yüzü buruşuyor, gözünün etrafındaki yara izleri belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. "Yapamam, Nora."

Acıyla yutkunuyorum, fiziksel pozisyonumuzdan bahsetmediğini biliyorum. "Senden bunu istemiyorum. Lütfen, sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Benden uzaklaşıp sırt üstü dönüyor ve ben de dizlerimi göğsüme çekerek yan dönüyorum. Daha önce beni rahatsız eden mide bulantısı geçti ama kendimi güçsüz hissediyorum. Bitkin. Julian'ın sert kullanımı yüzünden vücudum ağrıyor ve artan umutsuzluğuma eklenen bir umutsuzluk duygusu beni sarıyor.

Julian'ın kalktığını zar zor fark ediyorum. Bacaklarımın arasına sıcak bir bez bastırdığında tuvalete gitmiş olması gerektiğini anlıyorum.

ve geri döndü. Hareket edecek enerjim yoktu, bu yüzden kıpırdamadan uzandım ve kalçalarımdaki seks kalıntılarını temizlemesine izin verdim.

Daha sonra beni kucağına çekiyor ve ikimizi de bir battaniyeyle örtüyor. Vücudunun tanıdık sıcaklığı içime sızıp beni uyuturken, rüyamda dudaklarının şakağıma değdiğini hissediyor ve fısıltıyla "Özür dilerim" dediğini duyuyorum.

* * *

Julian'ın yanındaki kanepeye oturduğumda Dr. Goldberg, "Dün gece açıklamaya başladığım gibi, bu hamilelik olası değildi ama imkânsız da değildi," diyor. "Ertesi gün hapı zamanın yaklaşık yüzde beşinde etkisizdir ve eski implantın çıkarılmasından birkaç gün sonra gebe kalma olasılığınız da yüzde beş aralığında bir yerdeydi, yani hesap yaparsanız ..." Omuz silkiyor ve bana mahcup bir gülümseme veriyor.

"Peki ya Nora'nın hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyor olması?" Julian kaşlarını çatarak soruyor. "Kolunda yeni bir implant var, haftalardır kullanıyor."

"Doğru." Doktor başını sallar. "Bunu mümkün olan en kısa sürede çıkarmamız ve Nora'nın doğum öncesi vitaminleri almaya başlamasını sağlamamız gerekecek." Duraklıyor, sonra nazikçe ekliyor: "Tabii bebeği doğurmak istiyorsanız."

Julian ben daha soruyu anlamlandıramadan, "Biliyoruz," diye yanıtlıyor. "Ve çocuğun sağlıklı olduğundan emin olmak istiyoruz." Elime uzanıyor ve parmaklarını avucuma dolayarak sahiplenici bir şekilde sıkıyor. "Ve Nora, tabii ki."

Sonunda Dr. Goldberg'in sözlerini anlayarak Julian'a bakıyorum. Çenesi sert, tavizsiz çizgilerle belirlenmiş. Kürtaj bir seçenek olarak aklıma gelmemişti ama Julian'ın buna bu kadar şiddetle karşı çıkmasına şaşırdım. Çocuk istemediğini iddia ediyordu ve bu prosedüre ahlaki ya da dini itirazları olacak kadar ikiyüzlü olabileceğini düşünemiyorum.

"Elbette," diyor doktor. "Kadın doğum benim uzmanlık alanım değil ama Nora'yı muayene edebilir, implantı çıkarabilir ve ona uygun vitaminleri reçete edebilirim. Ayrıca Nora'nın hamileliğine burada nezaret etmeyi kabul edebilecek mükemmel bir kadın doğum uzmanı önerebilirim. İletişim bilgilerini size e-posta ile gönderdim bile."

"Güzel." Elimi bırakan Julian ayağa kalkıyor, huzursuz ve gergin görünüyor. "Nora için en iyi bakımı istiyorum."

Dr. Goldberg de ayağa kalkarak, "Onu alacaksınız," diye söz veriyor. Bana dönerek, "En azından bu bir şeyi açıklıyor" dedi.

"Neyi açıklıyor?" Ben de ayağa kalktım, tek kişi olmaktan rahatsızdım. Oturuyorum.

"İnatçı kabusların ve panik atakların." Doktor bana
sempatik bir bakış. "Hamilelik hormonlarının, özellikle de travmatik olayların ardından kaygıyı artırması alışılmadık bir durum değildir."

"Oh." Ona bakıyorum. "Yani olanlara aşırı tepki vermiyor muyum?"

Dr. Goldberg bana "Değilsiniz" diye garanti veriyor. "Depresyon ve anksiyete hamile kadınlarda çok daha az provokasyonla ortaya çıkabilir. Yine de hem kendi iyiliğiniz hem de bebeğinizin iyiliği için sakin olmanız ve mümkün olduğunca rahatlamanız gerekir. Hamilelik sırasında akut stres, düşük de dahil olmak üzere her türlü komplikasyona yol açabilir."

"Dinlendiğinden ve stres yapmadığından emin olacağım." Julian tekrar bana uzanıyor, parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor. Sanki bugün bana dokunmamaya dayanamıyor. "Peki ya yiyecek, içecek?"

Dr. Goldberg, "Size nelerden kaçınmanız gerektiğine dair bir liste vereceğim" diyor. "Muhtemelen alkol ve kafeini biliyorsunuzdur, ancak suşi ve cıva oranı yüksek deniz ürünleri gibi birkaç şey daha var."

"." Julian bana bakmak için başını çevirdi. "Bebeğim, doktorun seni şimdi muayene etmesi ve implantı çıkarması senin için sorun olur mu?" Sesi alışılmadık derecede yumuşak, bakışları tanımlanamaz duygularla dolu.

"Elbette." Ertelemek için bir neden göremiyorum ve Julian'ın her zamanki otokratik tavrıyla muayeneyi emretmek yerine sorması hoşuma gidiyor.

"Güzel." Tuttuğu elimi kaldırıyor ve bırakmadan önce bileğimin arkasına bir öpücük konduruyor. "Birazdan döneceğim."

Başımı salladım ve Julian sessizce odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Onu.

", Nora." Dr. Goldberg bana gülümseyerek çantasına uzandı.
ve lateks eldivenler çıkarıyor. "Başlayalım mı?"

* * *

Doktor gittikten sonra mayomu giyip arka verandaya çıkıyorum ve yolda Psikoloji kitabımı alıyorum. Hamilelik olsun ya da olmasın.

Çalışmam gereken bir sınav var ve ben de bunu yapmaya kararlıyım - eğer dikkatimi dağıtmak için başka bir sebep yoksa. Kolumda yine küçük, yara bandı kaplı bir yara var ve oradaki hafif ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum, doğum kontrol implantımın gittiği gerçeğine ve nedenine odaklanmak istemiyorum.

Garip ama dün geceki kırıklık hissi artık yok. Onun yerini bir tür uzak acı aldı. Muhtemelen travma geçirmiş ve Julian'a kızgın olmalıydım ama değilim. Kaçırılmamdan hemen sonraki günler gibi, dün gece de farklı bir döneme aitmiş gibi geliyor, olduğumuz kişi olmadan önceki bir zamana. Kendimle yine o oyunu oynadığımı biliyorum -sadece o anda var olduğum ve tüm kötü şeyleri beynimin ayrı bir köşesine ittiğim oyunu- ama aklımı başımda tutmak için o oyuna ihtiyacım var.

O oyuna ihtiyacım var çünkü beni esir alan kişi ne yaparsa yapsın onu sevmekten vazgeçemiyorum.

Bu sabahki Julian'ın dün geceki acımasız vahşiden çok farklı olması da yardımcı olmuyor. Uyandığım andan beri bana kristalden yapılmışım gibi davranıyor. Yatakta kahvaltı ve ardından ayak masajı, sürekli küçük öpücükler ve şefkatli jestler - eğer daha iyi bilmeseydim, kendini suçlu hissettiğini düşünürdüm.

Elbette, daha iyi biliyorum. Dün gecenin canavarıyla bu sabahın şefkatli aşığını birbirinden ayıran sadece ince bir çizgi var. Suçluluk duygusu kocama, düşmanlarına duyduğu acıma kadar yabancı bir duygudur.

Arka verandaya vardığımda, bir şemsiyenin altında bir şezlong kapıp rahatıma bakıyorum. Dışarıdaki hava her zamanki gibi sıcak ve nemli, o kadar yoğun ki neredeyse boğucu. Yine de aldırmıyorum. Buna alışkınım. Eğer dayanılmaz hale gelirse, havuza atlarım. Şimdilik ders kitabımı açıyorum ve nörotransmitterlerle ilgili bölümü yeniden okumaya başlıyorum.

Daha yarısına gelmiştim ki, hareket eden bir gölge bana baktırdı.
Yukarı.

Bu Julian. Bir çift siyah mayo giymiş, ayakta duruyor.
Sandalyemin yanında, bakışları arsız bir açlıkla üzerimde geziniyordu.

Dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum. Parlak güneş ışığında, neredeyse dayanılmaz derecede güzel, yeni yara izleri bir şekilde sadece erkeksiliğine katkıda bulunuyor. Omuzlarından baldırlarına kadar vücudunun her santimi yağsız, sert kaslarla dolu. Güçlü göğsü koyu renk kıllarla kaplı ve karın kasları belirgin, göbeğinden şortuna doğru inen bir kıl çizgisi var.

Çok çekici, tanıdığım tüm erkeklerden daha muhteşem ve ben onu istiyorum.

Dün geceye rağmen, her şeye rağmen onu istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye soruyor, sesi kısık ve boğuk. "Mide bulantısı var mı? Yorgunluk?"

"Hayır." Ayaklarımı yere sallayarak doğruldum ve ders kitabını yere bıraktım. "Bugün iyiyim."

Julian yanıma oturuyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Güzel," diyor usulca. "Buna sevindim."

"Yüzmek için mi çıktın?" Dokunuşuyla kalçalarımın arasında biriken sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ofisine gideceğini sanıyordum."

"Yaptım, sadece birkaç dakikalığına, ama günün geri kalanında izinliyim." "Gerçekten mi?" Julian'ın günler kapalı vardır Yani nadir onlarpratik olarak varolmayan. "Neden?"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Odaklanamadım."

"Oh." Ona dikkatle bakıyorum. "O zaman yüzmeye gitmek ister misin? Bu bölümü bitirdikten sonra dalmayı düşünüyordum ama şimdi gidebilirim."

"Elbette." Julian ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Hadi gidelim."

Elimi onunkine koyuyorum ve beni havuza götürmesine izin veriyorum. Suya yaklaştığımızda aniden eğiliyor, kolunu dizlerimin altından geçiriyor ve beni kaldırıyor.

İrkilerek gülüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Julian! Beni içeri atma! Yavaşça girmeyi severim-"

"Ben olsam seni atmazdım, tatlım," diye mırıldanıyor, havuza inerken bana sarılıyor. Gözleri beklenmedik bir mizahla parlıyor. "Benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun?"

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?" Onu kızdırma havasında olduğuma inanamıyorum, ama birdenbire gülünç derecede neşeli hissediyorum. Şüphesiz garip bir hormonal dalgalanma ama umurumda değil. Haftanın her günü depresif olmaktansa neşeli olmayı tercih ederim.

"Cevap vermek zorundasın," diyor, yüzünde hınzır bir sırıtış beliriyor. Su şimdi beline kadar geliyor ve beni göğsüne yaslayarak duruyor. "Yoksa ..."

"Yoksa ne olur?"

"Bu." Julian beni birkaç santim alçaltarak sarkan ayaklarımın suya değmesine izin veriyor. Kaşlarını tehditkâr bir şekilde çatmaya çalışıyor ama ağzının kenarlarının bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdiğini görebiliyorum.

"Beni suya batırmakla mı tehdit ediyorsunuz, efendim?" Sağ ayağımı suyun içinde oynatarak ona alaycı bir sitem bakışı atıyorum. "Az önce beni suya atmayacağınıza dair anlaştığımızı sanıyordum."

"Fırlatmakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu?" Havuzun içine doğru bir adım daha atarak suyun baldırlarımdan yukarı çıkmasına izin veriyor. Sahte çatık kaşları kayboluyor, yerini karanlık ve şehvetli bir gülümsemeye bırakıyor. "Yaramaz kızlarla baş etmenin başka yolları da var."

"Oh, söyle ..." Zihnime hücum eden görüntüler karşısında iç kaslarım kasılıyor. "Ne tür yollar?"

"Başlangıç olarak" -başını eğiyor, ben nefesimi tutup beklerken dudakları neredeyse dudaklarıma değiyor- "biraz sakinleşmek gerekiyor."

Ve ben tepki veremeden, ikimizi de suya batırarak aşağı indiriyor; su beni hemen çeneme kadar içine alıyor.

"Julian!" Öfkeyle gülerek boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve omuzlarını itiyorum. Havuz ısıtılmış ama su, güneşin ısıttığı tenime kıyasla hâlâ serin. "Yapmayacağını söylemiştin!"

"Seni atmayacağımı söyledim," diye düzeltiyor, hınzır sırıtışı geri dönüyor. "Seni içeri taşımakla ilgili bir şey söylemedim."

"Tamam, bu kadar yeter." Elinden kurtulmayı ve birkaç metre mesafe koymayı başarıyorum. "Savaş mı istiyorsun? sana bayım!" Avucumla su toplayıp ona doğru fırlatıyorum ve yüzünün ortasına isabet etmesini gülerek izliyorum.

Suyu siliyor, şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıyor ve ben daha da çok gülerek geri çekiliyorum.

Yaşadığı şoku atlattıktan sonra bana doğru ilerlemeye başladı. "Az önce bana su mu sıçrattın?" Sesi alçak ve tehditkâr. "Az önce yüzüme su mu fırlattın, evcil hayvanım?"

"Ne? Hayır!" Havuzun daha derin ucuna çekilmeye çalışırken alaycı bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Buna cüret edemem-" Julian bana doğru hamle yapıp göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kapatınca sözlerim bir ciyaklamayla sona eriyor. Son anda, onun ulaşamayacağı bir yere atlamayı başarıyorum ve hala histerik bir şekilde gülerek yüzmeye başlıyorum.

İyi bir yüzücüyüm, ama Julian'ın çelik gibi parmakları bileğime dolanmadan önce iki saniyeden az zaman geçti. "Yakaladım," diyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor. Yeterince yaklaştığımda beni dik konuma getirmek için kolumdan tutuyor ve kaslı kollarını sırtıma dolayarak onu itme çabalarıma sırıtıyor.

"Tamam, beni yakaladın," diye kabul ediyorum, gülerek. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi de bu." Başını eğerek beni öpüyor, iri vücudunun sıcaklığı suyun serinliğine karşı koyuyor.

Dili ağzıma girdiğinde istemsizce geriliyorum, dün gecenin anıları ani bir netlikle su yüzüne çıkıyor. Birkaç karanlık an boyunca, korkunç çaresizlik hissini, acı verici ihaneti yeniden yaşıyorum ve iyi ile kötüyü birbirinden ayırmakta tam olarak başarılı olamadığımı biliyorum. Her ne kadar bugün diğer günler gibi bir günmüş gibi davranmak istesem de, öyle değil ve hiçbir şakacı kahkaha Julian'ın ruhundaki kötülüğün asla tamamen yok edilemeyeceği gerçeğini değiştirmiyor.

Canavarın her zaman pusuya yatacağını.

Yine de, beni öpmeye devam ettikçe, içimdeki arzunun sıcaklığı artıyor ve beni büyüsü altına çekiyor. Şimdi bana karşı şefkatli ve bedenim yumuşuyor, bu şefkatin, kucaklamasının sinsi sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Onun şefkatinin yanılsamasına, çarpık sevgisinin serabına inanmak istiyorum ve bu yüzden karanlık anıların kaybolmasına izin veriyorum, beni daha parlak şimdiki zamanda bırakıyor.

Beni sevdiğim adamla bırakarak.

Bölüm 9

Julian

Nora ve ben, Ana öğle yemeğinin hazır olduğunu söyleyerek bizi aramaya gelene kadar havuzda yüzüp oynuyoruz. O zamana kadar açlıktan ölüyordum ve sanırım Nora da acıkmış olmalı. Ayrıca öpüşmekten taşaklarım morarmış durumda, ama bu daha sonraya kalacak bir şey.

Nora'nın yemek yemesini onu sikmekten daha çok istiyorum.

Evcil hayvanımı böyle mutlu, canlı ve kaygısız görmek göğsümdeki ağır baskıyı hafifletmek için uzun bir yol kat etti, ancak tamamen ortadan kaldırmadı. Onu aldıktan sonra yüzündeki ifade. Aklımdan çıkarmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen düşüncelerimi işgal ediyor. Geçmişte ona daha kötülerini yaptığımı biliyorum ama dün geceyle ilgili bir şey daha kötü *hissettirdi*.

Ona haksızlık etmişim gibi hissettim.

Belki de artık tamamen benim olduğu içindir. Artık onu şartlandırmak, olmasını istediğim şekle sokmak zorunda değilim. Benim için hayatını riske atacak kadar, kendi özgür iradesiyle benimle birlikte olmak isteyecek kadar seviyor beni. Geçmişte ona yaptığım her şey bir dereceye kadar hesaplanmıştı, ama dün gece onu istemeden incittim.

Tek istediğim ona sarılmak, onu iyileştirmekken onu incittim.

Çocuğumu taşıyan kadını incittim ve Nora bunun için beni affetmiş gibi görünse de ben kendimi affedemiyorum.

"Senin için ne getirebilirim, Nora?" Yemek masasına oturduğumuzda Ana soruyor. Yaşlı kadın karıma gülümsüyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu. "Biraz tost? Belki biraz sade pilav?"

Hizmetçinin sözleri karşısında Nora'nın gözleri büyür ama sakince, "Ne hazırladıysan alacağım, Ana. Bugün daha iyiyim, gerçekten."

Önceki düşüncelerime rağmen gülümsemeden edemiyorum. Goldberg ağzından bir şey kaçırmış olmalı, ya da Ana bu sabah konuştuklarımıza kulak misafiri oldu. Bu da

Ana'nın gülümsemesinin tüm yüzünü yutacak kadar geniş olmasının nedeni: Nora'nın hamileliğini biliyor ve bu habere çok seviniyor.

Nora'nın güvence vermesiyle Ana'nın ifadesi daha da aydınlanır. "Oh, iyi. Dün bebek hastası olduğunu şimdi anlıyorum. Olur böyle şeyler, bilirsin," diyor komplocu bir ses tonuyla. "Tam altı hafta civarında başladığını söylüyorlar."

"Oh, harika." Nora sesindeki asık suratı saklamaya çalışıyor ama pek de başarılı olduğu söylenemez. "Dört gözle bekliyorum."

"Sana en iyi bakımı sağlayacağım bebeğim," diye mırıldanıyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp Nora'nın narin elini kendi elimle kapatıyorum. "Kendini iyi hissetmen için neye ihtiyacın varsa getireceğim."

Goldberg'in tavsiye ettiği kadın doğum uzmanıyla çoktan iletişime geçtim ve Nora muayene olurken ona e-posta gönderdim. Bu çocuğa sahip olmayı planlamamış olabilirim¸ ama artık burada olduğuna göre ona bir şey olması düşüncesi dayanılmaz. Goldberg bugün kürtaj ihtimalini ima ettiğinde boğazını parçalamamak için kendimi zor tuttum.

Planlı ya da değil, bu çocuk benim kanımdan ve canımdan ve ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm.

Nora bana küçük bir gülümseme veriyor. "Eminim iyi olacaktır. Kadınlar her zaman çocuk sahibi olur." Güven verici sözlerine rağmen sesi gergin geliyor ve bu gelişmeden hâlâ tedirgin olduğunu biliyorum.

Bebeğimi taşıdığı gerçeğinden rahatsız.

Derin bir nefes alarak, içgüdüsel öfke kabarmasını bastırıyorum. Mantıklı bir düzeyde, onun korkusunu anlıyorum. Nora beni seviyor ama benim doğama karşı kör değil.

, özellikle dün geceden sonra.

"Evet, her şey yoluna girecek" diyorum ve elini bırakmadan önce nazikçe sıkıyorum. "Bundan emin olacağım."

Ve yemeğin geri kalanında, ikimiz de başka bir şeye odaklanmaktan çok mutlu olduğumuz için bu konudan kaçınıyoruz.

* * *

Günün geri kalanını Nora ile geçiriyorum ve beni bekleyen işi tamamen görmezden geliyorum. Uzun zamandır ilk defa Malezya'daki üretim sorunlarını ya da Meksika kartelinin özelleştirilmiş makineli tüfekler için daha düşük fiyatlar talep etmesini umursamıyorum. Ukraynalılar

Interpol, CIA'in bana Peter Sokolov'un listesini göndermesi konusunda ayaklanmış durumda, Irak'ta yeni bir terörist grup patlayıcı için bekleme listesine girmek istiyor ve bunların hiçbiri umurumda değil.

Bugün benim için önemli olan tek şey Nora.

Öğle yemeğinden sonra arazide yürüyüşe çıktık ve ona bir zamanlar bir jaguarla karşılaştığım arazinin kenarındaki küçük bir göl de dahil olmak üzere en sevdiğim çocukluk mekanlarımdan bazılarını gösterdim.

"Gerçekten mi? Bir jaguar mı?" Ormanlık alandan çıkıp gölün önündeki küçük, çimenli bir açıklığa çıktığımızda Nora'nın gözleri kocaman. Etrafını çevreleyen uzun ağaçlar hem gölge hem de muhafızlardan gizlilik sağlıyor - bu yüzden çocukken sık sık orada vakit geçirirdim.

"Bazen ormandan çıkıyorlar," diyorum Nora'nın sorusuna yanıt olarak. "Nadirdir ama olur."

"Ondan nasıl kurtuldun?" Bana endişeli bir bakış attı. "Sadece dokuz yaşında olduğunu söylemiştin."

"silahım vardı." "Yani

onu öldürdün mü?"

"Hayır. Yanındaki bir ağaca ateş ettim ve onu korkutup kaçırdım." Onu öldürebilirdim -o zamana kadar nişancılığım mükemmeldi- ama bu vahşi yaratığa zarar verme düşüncesi nedense bana itici gelmişti. Bir yırtıcı olarak doğmuş olması jaguarın suçu değildi ve insan bölgesine girme talihsizliğini yaşadığı için onu cezalandırmak istemiyordum.

"Bunu onlara anlattığında ailen ne dedi?" Nora kırık bir ağaç gövdesine oturuyor ve bana bakıyor. Pürüzsüz omuzları gölden yansıyan ışıkla parıldıyor. "Benimkiler benim için dehşete düşerlerdi."

"Onlara söylemedim." Yanına oturuyorum ve dayanamayıp başımı eğerek sağ omzuna bir öpücük konduruyorum. Teni nefis kokuyor ve havuzdaki oyunumuzun ateşlediği açlık geri dönüyor, vücudum onun yakınlığıyla bir kez daha sertleşiyor.

"Neden?" diye soruyor boğuk bir sesle, ben başımı kaldırırken dönüp bana bakıyor. "Neden onlara söylemedin?"

"Annem zaten ormandan korkuyordu ve babam da ona jaguar postunu getirmediğim için üzülürdü. Bu yüzden ikisine de söylemenin bir anlamı yoktu" diye açıklıyorum. Saçlarına uzanarak, parmaklarımı kalın, ipeksi kütlenin içinden geçiriyorum, duyusal hissinin tadını çıkarıyorum

ellerimin arasından kayıyor. Sikim ihtiyaçtan sertleşti, ama şimdilik bu kadarını yapmaya niyetliyim.

Bu geceye kadar seks olmayacak, yatağımızda rahat olduğunda ve onu incitmeyeceğimden emin olduğumda.

"Ah." Nora başını eğerek ellerime yaklaştırıyor ve yarı kapalı göz kapaklarının arasından beni süzüyor. Yüz ifadesi okşanan bir kediyi andırıyor. "Peki ya arkadaşların? Onlara ne olduğunu anlattın mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, iyi niyetime rağmen uyarılmışlığım artıyor. "Kimseye söylemedim."

"Neden olmasın?" Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirip kafa derisine hafifçe masaj yaparken Nora mırıldanıyor. "Sana inanmayacaklarını mı düşündün?"

"Hayır, bana inanacaklarını biliyordum." İhtiyacım arttıkça ellerimi saçlarından çekiyorum ve kendimi kontrol edemiyorum. "Sadece yakın arkadaşlarım yoktu, hepsi bu."

Bakışlarında rahatsız edici bir şekilde acıma duygusuna yakın bir şeyler titreşiyor ama hiçbir şey söylemiyor ya da başka bir soru sormuyor. Bunun yerine daha da yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve küçük ellerini yüzümün iki yanına koyuyor.

Dokunuşu garip bir şekilde masum ve belirsiz, sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi. Dudakları benimkileri zar zor sıyırıyor, her dokunuş bir ipucu, daha fazlasının geleceğine dair bir vaat. Neredeyse onun tadını alabiliyorum, neredeyse onu hissedebiliyorum ve onu becerme dürtüsü o kadar güçlü ki onunla birlikte titriyorum. Sadece dün gecenin anısı -gözlerindeki yaralı, ihanete uğramış bakış- kıpırdamadan durmamı ve ellerim omuzlarında, onun pek de öpüşmeyen öpücüklerini kabul etmemi sağlıyor. Onu durdurmam, uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Onun tereddütlü öpücükleri şimdiye kadar hissettiğim en tatlı şeydi.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, sıcak küçük ağzı çeneme doğru hareket ediyor ve sonra boynumdan aşağı iniyor, aynı işkence edici nezaketle öpüyor ve kemiriyor. Elleri yüzümü bırakıp vücudumdan aşağı kayıyor ve parmakları gömleğimin alt kenarına dolanıyor. Gömleği kaldırmaya başlıyor ve parmak eklemleri çıplak yanlarıma sürtünürken inliyorum, dokunuşu tenimi yakıp kavuruyor.

"Nora. . ." Aşağı doğru kayarak bacaklarımın arasına diz çöküp yüzünü göbeğimin hizasına getirdiğinde nefesimi içime çekiyorum. "Nora, bebeğim, benimle alay etmeyi bırakmalısın."

Direktiflerimi görmezden geliyor, gömleğimi sımsıkı tutuyor. "Kim alay ediyor?" diye fısıldıyor, bana bakarak. Ben cevap veremeden eğilip karnıma sıcak, nemli bir öpücük konduruyor.

Sikeyim. Tüm vücudum sarsılıyor, taşaklarım vahşi bir şehvet geriliyor. Onun orada diz çökmüş görüntüsü tüm yanlış yönlerimi zorluyor, en karanlık arzularımı çağırıyor. Ellerim yumruk şeklinde düğümleniyor ve kısa, derin nefesler alarak kendime onun şu anda kırılgan olduğunu hatırlatıyorum.

Çocuğuma hamile olduğunu ve onu tekrar bir hayvan gibi alamayacağımı.

Ama şimdi karnımı yalıyor. *Hem de nasıl yalıyor.* Her bir kas girintisini diliyle takip ediyor, sanki hafızasına kazımaya çalışıyor.

"Nora." Sesim boğuk çıkıyor. "Bebeğim, bu kadar yeter."

Geri çekiliyor ve o uzun, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Emin misin?" diye mırıldanıyor, hala gömleğimi bırakmıyor. "Çünkü sanırım daha fazlasını istiyorum." Ve tekrar eğilerek dişlerini alt karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor, sonra o noktayı emiyor, ağzı çıplak tenimde sıcak ve ıslak.

Hala içimde zonklayan sikin hemen yanındaki deri
Şortlar.

Lanet olsun.

"Nora. ." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum, parmaklarım
onu yakalamamak için ağacın kabuğuna sarıldı. "Bunu istemiyorsun bebeğim, kes şunu-"

"İstemediğimi kim söyledi?" Geriye çekilerek tekrar bana bakıyor, bakışları karanlık ve ateşli. "İstiyorum, Julian. Bunu istememi sen sağladın."

Sert bir nefes alıyorum, gömleğimi bırakıp kemer tokama uzandığında sikim sarsılıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Evet, Julian, biliyorsun." Kemeri çözmeyi başarıyor ve eli şortumun içine giriyor, ince parmakları şişmiş uzunluğumun etrafına dolanıyor ve hafifçe sıkıyor. "Öyle değil mi?"

Neredeyse patlayacaktım, ne yaptığımın farkına bile varmadan ellerim ona uzandı. "Evet ..." Onu kucağıma çekip bacaklarıma oturmaya zorlarken sesim hırlamaya yaklaşıyor. "Canını yakmak, seni becermek, seni mümkün olan her şekilde ve sonra biraz daha almak istiyorum. Güzel tenini işaretlemek ve amının derinliklerine girip seni boşaltırken çığlıklarını duymak istiyorum.

sikimin üzerinde. Duymak istediğin bu mu, evcil hayvanım?" Kollarını sıkıca kavrayıp ona ters ters bakıyorum. "İstediğin bu mu?"

Dilini dudaklarında gezdiriyor, gözleri tuhaf bir karanlıkla parlıyor. "Evet." Sesi fısıltı yumuşaklığında. "Evet, Julian. Tam olarak istediğim şey bu."

Sikeyim. Gözlerimi kapatıyorum, kelimenin tam anlamıyla şehvetten titriyorum. Elbisesinin içinde kucağıma otururken, amını sikimden sadece küçük bir tanga ayırıyor. Onu birkaç santim yukarı kaydırırsam, içine girebilir, daracık vücuduna vurabilirim.

Cazibesi dayanılmaz.

Bir, bin. İki, bin. Üç, bin. Bir nebze olsun kontrolümü yeniden kazanana kadar kendimi zihinsel sayım yapmaya zorluyorum.

Sonra gözlerimi açıyorum ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum.

"Hayır, Nora." Kollarını bırakıp ellerimi onun yerine yüzünü avuçlarımın içine almak için yukarı kaldırdığımda sesim neredeyse sabit. "Bu iş böyle gitmeyecek."

Gözlerini kırpıştırıyor, şaşırmış görünüyor. "Ne-"

Başımı eğip onu bir öpücükle kesiyorum. Yavaşça ve derinden, ağzını istila ediyorum, tadına bakıyorum, dilimle okşuyorum. Sonra elimi saçlarına atıp onu bacaklarımın arasına itiyorum ve küçük yüzündeki şok ifadesinin tadını çıkarıyorum.

"Sikimi yalayacaksın," diyorum sertçe. "Ve sonra, eğer iyi bir kız olursan, ödülünü alacaksın. Anladın mı?"

Nora'nın gözleri açılıyor ama hemen itaat ediyor. Aletimi şortumdan çıkararak dudaklarını etrafına kapatıyor ve eliyle ritmik bir şekilde okşamaya başlıyor. Ağzının içi sıcak, ipeksi ve ıslak, neredeyse amı kadar lezzetli ve elinin baskısı mükemmelden başka bir şey değil. Sınıra o kadar yakınım ki, birkaç dakika içinde orgazm taşaklarımdan taşıyor ve sinir uçlarımda coşku patlıyor. İnleyerek saçlarını kavrıyorum ve boğazının derinliklerine doğru iterek onu her damlayı yutmaya zorluyorum.

Sonra çekiliyorum, yanında yere diz çöküyorum ve onu çimlerin üzerine yatırıyorum. "Bacaklarını aç," diye emrediyorum, vücudunun alt kısmını ortaya çıkarmak için elbisesini yukarı çekiyorum.

Söylediğimi yapıyor, bakışları beklenti ve biraz da ihtiyatla dolu. Ellerimi onun zarif, bronz kalçalarına koyuyorum ve teninin narin dokusunun tadını çıkararak onları okşuyorum. Sonra eğilip elimi

parmaklarını pembe tangasının içine sokuyor ve onu kenara çekerek parlayan am dudaklarını ortaya çıkarıyor.

"Çok seksi bir amın var, bebeğim." Kelimeler alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde çıkarken, zar zor bastırdığım açlığım bir intikamla geri dönüyor. Eğilip onun tatlı, misk gibi kokusunu içime çekiyorum. "Ne kadar güzel, ıslak bir amcığın var."

Dudaklarımı kıvrımlarına bastırıp hafifçe öperken nefesi kesiliyor, boğazında bir inilti titriyor. "Julian, lütfen." Sesi işkence çeker gibiydi. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Evet." Nefesimin onun hassas teninde gezinmesine izin verdim. "İstediğini biliyorum." Yarığına uzun, yavaş bir yalama yapıyorum. "Bana her zaman ihtiyacın olacak, değil mi?"

"Evet." Kalçalarını yukarı itiyor, yalvarıyor. "Her

zaman." "O zaman, evcil hayvanım, işte ödülün."

Dilimi klitorisine bastırarak, yalvarışlarını ve inlemelerini içime çekerek onu ciddi bir şekilde tatmin etmeye başlıyorum. Sonunda titreyip salıverildiğini haykırdığında, birkaç kez daha kucağıma alıyorum, orgazmını uzatıyorum ve sonra çimlerin üzerinde yanına uzanmak için hareket ediyorum, sol kolumu başımın altına yastık olarak katlıyorum ve başını sağ omzuma yerleştiriyorum.

Bir süre öylece uzandık, gölün parıldayan sularına baktık ve böceklerin sessiz cıvıltılarını dinledik. Onu hâlâ istiyorum ama arzum artık daha yumuşak. Daha kontrollü. Bu sefer ona zarar vermedim ama göğsümdeki ağırlık hâlâ orada, hâlâ üzerimde.

Sonunda, artık sessiz kalamıyorum.

"Nora, dün gece ... Peter'ın listesi yüzünden değildi." Neden bunu ona söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum. O anda onu cezalandırma niyetinde olmadığımı, verdiğim acının zalimce bir tasarımın parçası olmadığını anlamasını istiyorum. Bunu onu kaçıran kişinin söylemesinin onun için neden önemli olduğunu ya da aradaki farkın ne olduğunu bilmiyorum ama bunu bilmesine ihtiyacım var. "Bu bir hataydı. Böyle olmamalıydı."

Cevap vermiyor, sözlerimi hiçbir şekilde onaylamıyor ama birkaç dakika sonra kollarımda dönüyor ve sağ elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor.

Bölüm 10

Nora

Önümüzdeki iki hafta boyunca, durumumun yeni gerçekliğiyle başa çıkmak için elimden geleni yapıyorum. Ya da daha doğrusu, hayatıma devam etmek ve hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak için.

Mide bulantısı gelip gidiyor. Küçük, sık öğünler yemenin ve daha sade yiyeceklere bağlı kalmanın yardımcı olduğunu fark ettim. Ana'nın ve Julian'ın dikkatli gözleri altında, doğum öncesi vitaminleri alıyorum ve Dr. Goldberg'in listesindeki yiyeceklerden kaçınıyorum, ancak bunların üzerinde durmamaya çalışıyorum. Bebek şişliği ortaya çıkana kadar her şey normalmiş gibi davranmaya niyetliyim.

Neyse ki vücudum şimdilik işbirliği yapıyor. Göğüslerim biraz daha büyüdü ve daha hassaslar, ancak tespit ettiğim tek değişiklik bu. Karnım hala düz ve hiç kilo almadım. Aksine, huzursuz karnım yüzünden birkaç kilo verdim ki bu da beni delirtmek için elinden geleni yapan Julian'ı endişelendiriyor.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum bıkkınlıkla, bir kez daha gün ortasında beni uyutmaya çalışırken. "Gerçekten, ben iyiyim. Dün gece on saat uyudum. Bir insanın ne kadar uykuya ihtiyacı olabilir ki?"

Ve bu doğru. Son birkaç haftadır çok daha iyi uyuyorum. Ne kadar garip olsa da, anksiyetemin hormonal bir nedeni olduğunu bilmek onu büyük ölçüde hafifletti, kabuslarımı ve panik ataklarımı önemli ölçüde azalttı.

Psikiyatristim bunun sebebinin olan biten her şey yüzünden kafamın karışması konusunda daha az endişelenmem olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, aşırı stresli olma konusunda stres yapmak ruh için özellikle kötüdür, oysa sadist bir silah satıcısıyla bir çocuğa sahip olmak gibi daha az karmaşık stres faktörleri daha az endişe vericidir.

Dr. Wessex son moda Prada gözlüklerinin ardından bana bakarak, "İnsan beyni son derece öngörülemezdir," diyor. "Sizi korkuttuğunu *düşündüğünüz* şey, bilinçaltınızdaki ağırlık olmayabilir. Bu bebek için endişelenebilirsiniz, ancak bu sizi şu düşünce kadar korkutmaz

anksiyetenizi asla kontrol altına alamayabilirsiniz. Panik ataklarınız hamilelikten kaynaklanıyorsa, bunun geçici bir sorun olduğunu bilirsiniz ve bu da kendinizi daha az endişeli hissetmenize yardımcı olur."

Sanki çok mantıklıymış gibi başımı sallayıp gülümsüyorum. Onunla konuşurken bunu çok yapıyorum. Julian haftada iki kez terapi devam etmem konusunda ısrar etmeseydi, çoktan bırakmıştım. Dr. Wessex'i sevmediğimden değil.

-Kırklı yaşlarının ortasında, uzun boylu, şık bir kadın, oldukça yetkin ve görünüşte yargılayıcı değil ama onunla konuşmanın Julian'la olan ilişkimin deliliğini vurguladığını fark ediyorum.

Neden, evet, Doktor, kocam -biliyorsunuz, sizi kiralayan ve ıssız bir yere gelmeniz için ısrar eden adam- beni on beş ay boyunca adasında esir tuttu ve şimdi beynim o kadar yıkandı ki onsuz yaşayamıyorum ve küfürlü seks için can atıyorum. Oh, ve bir bebeğimiz olacak. bir şey değil tabii ki. Sıradan, sıradan bir suç ailesi işte.

Evet, tabii.

Her halükarda, beni uyutmaya çalışmak Julian'ın aşırı şımarıklığının en az kötü örneği. Ayrıca diyetimi izliyor, yeniden başladığım egzersiz rutininin tamamen doktor onaylı olduğundan emin oluyor ve en kötüsü yatakta bana çocuk eldivenleriyle davranıyor. Onu ne kadar kışkırtmaya çalışırsam çalışayım, beni yatakta tutmaktan fazlasını yapmıyor. Sanki içindeki vahşeti serbest bırakmaktan, kontrolü tekrar kaybetmekten korkuyor.

Julian beni bir kez daha nazikçe kucağına aldıktan sonra, "Sana söyledim, doğum uzmanı lekelenme ya da amniyotik sıvı sızıntısı olmadığı sürece sert seksin sorun olmayacağını söyledi," diyorum. "Ben sağlıklıyım, her şey normal, yani gerçekten bir zararı yok."

"İşimi şansa bırakmayacağım," diye yanıtlıyor kulağımın dış kenarını öperek ve bu konuda beni dinlemeye hiç niyeti olmadığını anlıyorum.

Bir parçam hala ondan bunu istediğime, sevişmelerimizdeki karanlık tarafı özlediğime inanamıyor. Hiç tatmin olmadığımdan değil - Julian her gece en az birkaç orgazm yaşadığımdan emin oluyor - ama içimde bir şey gerçekten yoğun seksten aldığım sarhoş edici zevk-acı karışımını, endorfin patlamasını arzuluyor. Bana hissettirdiği korku bile bir şekilde bağımlılık yapıyor, kabul etmek istesem de istemesem de.

İğrenç ama hamileliğimi öğrendiğimiz gece - beni zorladığı gece - son günlerde fantezilerimde birden fazla kez yer aldı.

Dr. Wessex'in bu konuda ne diyeceğini bilmiyorum ve de umurumda değil. Bu travmanın anısının, tıpkı diğer travmalar gibi

Adada geçirdiğim zamanın hatıraları, zihnimde bir şekilde erotik bir ton kazandı.

Tamamen sapkın olduğumu bilmek yeterli.

Tabii ki tek sorun Julian'ın yataktaki alışılmadık kibarlığı değil. Beni boğma kaygısının bir diğer kurbanı da kendimi savunma eğitimim. Bu özellikle sinir bozucu çünkü haftalardır ilk kez enerjim var. İyi uyumak yorgunluğumu azalttı ve okul ödevleri artık beni o kadar yormuyor. Koşmaya bile yeniden başlayabildim - tabii ki önce doktordan izin aldıktan sonra - ama Julian çürüklere neden olabilecek herhangi bir şey yapmama izin vermiyor. Atış yapmak da söz konusu değil; görünüşe göre, bir silahı ateşlemek, bilinmeyen bir miktarda doğmamış bebeğe zarar verebilecek kurşun parçacıkları açığa çıkarıyor.

O kadar çok kısıtlama var ki çığlık atmak istiyorum.

"Bunun geçici olduğunu biliyorsun Nora," diyor Ana, kahvaltıda ona hayal kırıklığımı ifade etme hatasını yaptığımda. "Sadece birkaç ay daha, sonra kucağında bir bebeğin olacak ve o zaman her şeye değecek."

Başımı sallıyorum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ama hizmetçinin sözleri beni neşelendirmiyor.

Beni korkuyla dolduruyorlar.

Yedi aydan biraz daha uzun bir süre sonra bir çocuktan sorumlu olacağım ve bu fikir beni her zamankinden daha fazla korkutuyor.

* * *

"Hala ailene bebekten bahsetmedin mi?" Sabah yürüyüşüne çıkmak üzere evden çıkarken Rosa bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Hayır," diyorum toz vitaminli bir meyve smoothie'sini yudumlarken. "Henüz buna fırsatım olmadı."

"Ama onlarla her gün konuştuğunu sanıyordum."

"Biliyorum, ama bu konu açılmadı." Muhtemelen savunmacı görünüyorum ama elimde değil. Korktuğum şeyler arasında aileme hamileliğimi söylemek doğumla aynı sırada yer alıyor.

"Nora. . ." Rosa asmalarla kaplı kalın bir ağacın altında durur. "Senin için mutlu olmayacaklarından mı endişeleniyorsun?"

Babamın, henüz yirmi yaşında bile olmayan kızının onu kaçıran kişinin çocuğuna hamile olduğunu öğrendiğinde vereceği muhtemel tepkiyi hayal ediyorum. "Sen

bunu söyleyebilirim."

"Ama neden mutlu olmasınlar ki?" Arkadaşımın kafası gerçekten karışmış görünüyor. "Seni seven, sana ve çocuğuna iyi bakacak varlıklı bir adamla . Daha ne isteyebilirler ki?"

"Bir kere, söz konusu adamla hiç evli olmasaydım," diyorum sert bir şekilde. "Rosa, sana hikâyemizi anlattım. Ailem Julian'ın en büyük hayranları sayılmaz."

Rosa küçümseyici bir el sallar. "Bütün bunlar -nasıl diyorsunuz?- köprünün altından çok sular aktı. Her şeyin nasıl başladığı kimin umurunda? Önemli olan şimdiki zaman, geçmiş değil."

"Oh, tabii. Günü yakalayın ve tüm bunlar."

"Alaycı olmaya gerek yok," diyor Rosa yürüyüşümüze devam ederken. "Ailenle konuşmalısın, Nora. Bu onların torunu. Bilmeye hakları var."

"Evet, muhtemelen yakında onlara söyleyeceğim." Smoothie'mden bir yudum daha alıyorum. "Başka seçeneğim yok."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüyoruz. Sonra Rosa sessizce soruyor: "Bu çocuğu gerçekten istemiyorsun, değil mi Nora?"

Durdum ve ona baktım. "Rosa. . ." Malikânede büyümüş ve bu tür bir yaşamın normal olduğunu düşünen bir kıza endişelerimi nasıl açıklayabilirim? Julian'la olan ilişkimin romantik olduğunu? "Bebek istemediğimden değil. Sadece Julian'ın *dünyası* -bizim dünyamız- içine bir çocuk sokulamayacak kadar berbat. Julian gibi biri nasıl iyi bir baba olabilir? Ben nasıl iyi bir anne olabilirim?"

"Ne demek istiyorsun?" Rosa kaşlarını çattı. "Neden iyi bir anne olamayasın ki?"

"Beni kaçıran ve işinin bir parçası olarak insanları öldüren ve işkence eden bir suç lorduna aşığım," diyorum nazikçe. "Bu beni iyi bir ebeveyn olmaya zorluyor. Dr. Wessex'in makalelerinden biri için bir vaka çalışması belki, ama iyi bir ebeveyn değil."

"Oh, lütfen." Rosa gözlerini devirir. "Pek çok erkek kötü şeyler yapar. Siz Amerikalılar çok hassassınız. Senyor Esguerra en kötüsü olmaktan çok uzak ve onu önemsediğiniz için kendinizi suçlamamalısınız. Bu *sizi* hiçbir şekilde kötü yapmaz."

"Rosa, mesele sadece o değil." Tereddüt ediyorum ama sonra söylemeye karar veriyorum. "Tacikistan'dayken bir adam öldürdüm." Yavaşça nefes veriyorum, o anı yeniden yaşıyorum.

Tetiği çekmenin ve Majid' beyninin duvara sıçramasını izlemenin karanlık heyecanı. "Onu soğukkanlılıkla vurdum."

"Ne olmuş yani?" Gözünü bile kırpmıyor. "Ben de öldürdüm."

Şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüş bir halde ona bakıyorum ve o da açıklıyor: "Malikâneye saldırıldığı zamandı. Bir silah buldum, çalıların arasına saklandım ve bize saldıran adamlara ateş ettim. Birini yaraladım ve diğerini öldürdüm. Daha sonra yaralı olanın da öldüğünü öğrendim."

"Ama sen sadece bir çocuktun." Şokumu atlatamıyorum. "Bana on, on bir yaşlarındayken iki kişiyi öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Neredeyse on bir," diyor omuz silkerek. "Ve evet,

yaptım." "Ama öyle görünüyorsun ki-"

"Normal mi?" diye soruyor ve bana tuhaf bir gülümsemeyle bakıyor. "Güzel mi? Elbette, neden olmayayım ki? Değer verdiklerimi korumak için öldürdüm. Buraya bize ölüm ve yıkım getirmek için gelen adamları öldürdüm. Bu, sizi ısırmak isteyen yılanın başını kesmekten farklı değil. Eğer onları öldürmeseydim, daha fazla insanımız ölecekti. Belki de annemin yanı sıra babamı ve kardeşimi de öldüreceklerdi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Rosa'nın - güler yüzlü, yuvarlak yanaklı Rosa'nın - böyle bir şey yapabileceğini asla hayal edemezdim. Her zaman kötülüğün bir iz bıraktığını düşünmüşümdür. Bunu Julian'da görüyorum, ruhunun derinliklerine kazınmış, onun bir parçası olmuş. Şimdi kendimde de görüyorum. Ama Rosa'da görmüyorum. Hem de hiç.

"Bunun seni etkilemesine nasıl izin vermiyorsun?" diye sordum. *Masumiyetinizi nasıl koruyorsunuz?*

Bana bakıyor ve ilk kez yirmi bir yaşından daha yaşlı görünüyor. "Siyah şeylerin seni lekelemesine izin verebilirsin, Nora, ya da onları fırçalayıp atabilirsin," diyor sessizce. "Ben ikincisini seçtim. Öldürdüm ama ben böyle biri değilim. Bu eylemin beni tanımlamasına izin vermiyorum. O oldu ve bitti. Geçmişte kaldı. Geçmişi değiştiremem, yüzden üzerinde durmayacağım. Sen de takılmamalısın. Önemli olan bugününüz, geleceğiniz."

Dudağımı ısırıyorum, gözlerim yeni başlayan yaşlarla yanmaya başlıyor. "Ama bu çocuğun bizim gibi ebeveynleri varken nasıl bir geleceği olabilir Rosa? Son iki yılda bana ve Julian'a neler olduğuna bir bak. Bebeğimin Julian'ın düşmanları tarafından kaçırılmayacağından ya da işkence görmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Emin olamazsın." Rosa'nın bakışları kırılmaz. "Kimse hiçbir şeyden emin olamaz. Kötü şeyler herkesin başına gelebilir, her yerde. Olgun bir yaşa kadar yaşayan askerler de var, genç yaşta ölen ofis çalışanları da.

Hayatın bir mantığı ya da nedeni yoktur, Nora. Her anını korku içinde yaşamayı seçebilirsin ya da hayatın tadını çıkarabilirsin. Julian'la sahip olduklarının tadını çıkar. İçinde büyüyen bu bebeğin tadını çıkar. Hayat vermek bir lanet değil, bir armağandır. Bu dünyaya bir çocuk getirmeyi seçmemiş olabilirsiniz, ama o artık burada ve yapabileceğiniz tek şey onu sevmek. Değerini bilin. onu mahvetmesine izin vermeyin." Duraklıyor ve sonra yumuşak bir sesle ekliyor: "Değiştiremeyeceğiniz şeylerin ruhunuzu lekelemesine izin vermeyin."

Bölüm 11

Julian

"Peki hasar ne?" Antrenman alanından çıkarken Lucas'a soruyorum. Zor nefes alıyorum, kaslarım ağrıyor ve sol omzum sızlıyor ama kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Topallayarak uzaklaşan üç muhafızın da tanıklık edebileceği gibi, neredeyse eski savaşçı halime döndüm.

"Fransa'da bir saldırı daha oldu, Almanya'da da iki tane." Lucas yüzündeki teri toparlanmış bir havluyla sildi. "Hiç vakit kaybetmiyor."

"Yapacağını düşünmemiştim." Peter Sokolov'un intikama tek başına odaklandığı düşünüldüğünde, listedeki diğer adamları da ortadan kaldırmasının an meselesi olduğunu biliyorum. "Bu sefer nasıl yaptı?"

"Fransız adam nehirde yüzerken bulundu, işkence ve boğulma izleri vardı, bu yüzden Sokolov'un önce onu kaçırmış olması gerektiğini tahmin ediyorum. Almanları vuranlardan biri bomba yüklü bir araba, diğeri de keskin nişancı tüfeği." Lucas karanlık bir şekilde sırıtıyor. "Onu o kadar kızdırmamış olmalılar."

"Ya da çıkarları için gitti."

"Ya da o," diye onaylıyor Lucas. "Muhtemelen Interpol'ün peşinde olduğunu biliyordur." "Eminim öyledir." Biri ona zarar verse ne yapacağımı hayal etmeye çalışıyorum.

ve içimi bir öfke dalgası kaplıyor. Peter'ın neler hissettiğini hayal bile edemiyorum - bu lanet listeyi almak için Nora'yı tehlikeye atmasını mazur göstermiyor.

Bunun için onu hâlâ öldürmek istiyorum.

"Bu arada," diyor Lucas kayıtsızca, "Yulia Tzakova'yı Moskova'dan buraya getirtiyorum."

Olduğum kalakaldım. "Bizi Ukraynalılara ihbar eden tercüman mı? Neden?"

"Onu bizzat sorgulamak istiyorum," diyor Lucas, havluyu boynuna dolayarak. "Rusların işlerini tam olarak yapacaklarına güvenmiyorum." Onun

Yüz ifadesi her zamanki gibi vurdumduymaz, ama solgun bakışlarında bir parça heyecan görüyorum.

Bunu dört gözle bekliyor.

Gözlerimi kısıyorum, onu inceliyorum. "Moskova'da o gece onu becerdiğin için mi?" Önce Rus kız bana asıldı ama ben onun davetini geri çevirdim ve sonra Lucas ona ilgi duyduğunu belirtti. "Mesele bu mu yani?"

Ağzı sertleşir. "Beni becerdi. Kelimenin tam anlamıyla. Yani evet, o küçük sürtüğü elime geçirmek istiyorum. Ama aynı zamanda bizim için bazı yararlı bilgilere sahip olabileceğini düşünüyorum."

Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Bu durumda, devam et." Lucas'ın güzel sarışınla biraz eğlenmesini engellemek benim için ikiyüzlülük olurdu. Eğer uçak kazasının bedelini ona bizzat ödetmek istiyorsa, bunda bir sakınca görmüyorum.

Zaten çok geçmeden Moskova'da ölmüş olurdu.

"Bunu Ruslarla zaten görüştünüz mü?" Yürümeye devam ederken sordum.

Lucas başını sallar. "Başlangıçta sadece Sokolov'la anlaşacaklarını söylemeye çalıştılar ama onları senin kötü tarafına geçmenin akıllıca olmayacağına ikna ettim. Buschekov'a Al- Quadar'daki son sorunları hatırlattığımda ışığı gördü."

"Güzel." Eğer Ruslar bile beni kabul etmeye meyilliyse, terör örgütüne karşı yürüttüğüm kan davası amacına ulaşmış demektir. Al-Quadar tamamen yok edilmekle kalmadı, aynı zamanda itibarım da büyük ölçüde arttı. Artık çok az müşterim bana kazık atacak gibi görünüyor ki bu da iş için iyi bir gelişme.

"Evet, yardımcı olur," diye düşüncelerimi yineliyor Lucas. "Yarın buraya gelecek."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama bu gelişmenin hızı hakkında yorum yapmamaya karar veriyorum. Rus kızla bu kadar çok oynamak istiyorsa, bu onun bileceği iş. "Onu nerede tutacaksın?" Onun yerine ben soruyorum.

"Benim odamda. Onu orada sorgulayacağım."

Söz konusu sorgulamayı hayal ederek sırıtıyorum. ". Keyfini çıkarın." "Oh, eğleneceğim," diyor suratsızca. "Bundan emin olabilirsin."

* * *

Duş aldıktan sonra Nora'yı aramaya çıktım. Daha doğrusu, bilgisayarıma yerleştirilmiş takip cihazlarının yerini kontrol ediyorum ve doğrudan finallerine çalışıyor olması gereken kütüphaneye gidiyorum.

Onu benden uzağa bakan bir masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında hararetle bir şeyler yazarken buluyorum. Saçlarını gevşek bir at kuyruğuyla toplamış ve dizlerine kadar inen kocaman bir tişört giymiş.

göre tişörtüm.

Son zamanlarda ders çalışması gerektiğinde bunu yapmaya başladı. Benim tişörtlerimin onun elbiselerinden daha rahat olduğunu iddia ediyor. Zerre kadar umurumda değil. Onu benim kıyafetlerimle görmek sadece benim olduğu gerçeğini vurguluyor.

Hem o hem de karnındaki bebek.

Odaya girip ona doğru yürüdüğümde tepki vermiyor. Ona ulaştığımda nedenini anladım.

Kulaklık takmış, pürüzsüz alnı konsantrasyonla kırışmış bir halde klavyenin başına geçmiş, parmakları şaşırtıcı bir hızla tuşların üzerinde uçuşuyor. Bir an için onu kendi haline bırakmayı düşünüyorum ama artık çok geç. Nora göz ucuyla beni görmüş olmalı, çünkü başını kaldırıp göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve kulaklığını çıkarıyor.

"Merhaba." Sesi yumuşak ve biraz boğuk. "Yemek vakti geldi mi?"

"Pek sayılmaz." Ben de ona gülümsüyorum ve ellerimi ensesine koyuyorum.

Boynunu. Kasları gergin hissediyor, ben de başparmaklarımla yoğurmaya başlıyorum. "Adamlarımla birkaç tur attım ve ofisime dönmeden önce duş almak için buraya geldim. Yolda seni de bir kontrol edeyim dedim."

"Oh." Gözlerini kapatarak dokunuşuma doğru eğiliyor. "Oh, evet, tam orada . . . Oh, bu çok iyi ..."

Sanki onu beceriyormuşum gibi ses çıkarıyor ve benim tepkim anında oluyor. Sertleşiyorum. Çok sertleştim.

Sikeyim.

Nefes alarak, son iki haftadır yaptığım gibi şehvetimi dizginliyorum. Bu gece onu aldığımda, yine dikkatli ve kontrollü bir şekilde olacak. Tahrik ne olursa olsun, bebeğe zarar verme riskini almayacağım.

"Bu senin Psikoloji ödevin mi?" Boynuna masaj yapmaya devam ederken ses tonumu eşit tutuyorum. "Gerçekten ilgileniyor gibi görünüyorsun."

"Ah, evet." Gözlerini açıyor ve bana bakmak için başını eğiyor. "Stockholm Sendromu üzerine."

Ellerim hareketsiz. "Bu doğru mu?"

Başını sallıyor, dudaklarında küçük, karanlık bir gülümseme beliriyor. "Evet. İlginç bir konu, sence de öyle değil mi?"

"Evet, büyüleyici," diyorum sertçe. Evcil hayvanım kesinlikle daha cesur olmaya başladı.

Benimle alay ediyor. Muhtemelen onu cezalandırmam umuduyla.

Ben de istiyorum. Ellerim onu dizime yatırmak, o kocaman tişörtünü yukarı kaldırmak ve mükemmel şekilli kıçına pembe ve kırmızı olana kadar şaplak atmak için kaşınıyor. Bu görüntü karşısında sikim zonkluyor, özellikle de daha sonra yanaklarını açıp o daracık küçük göt deliğine girdiğimi hayal ettiğimde-

Bunu düşünmeyi bırak. Gözleri kot pantolonumdaki şişkinliğe kayarken Nora'nın gülümsemesinin derinleştiğini görüyorum. Küçük cadı bana ne yaptığını, vücudumda nasıl bir etki yarattığını çok iyi biliyor.

"Evet, bayılıyorum," diye mırıldanıyor, bakışları yüzüme dönüyor. "Konu hakkında çok şey öğreniyorum."

Yavaşça nefes alıyorum ve boynunu ovmaya devam ediyorum. "O zaman beni eğitmen gerekecek, evcil hayvanım," diyorum sakince, sanki vücudum onu becermek için yanıp tutuşmuyormuş gibi. "Korkarım Caltech'te Psikoloji'yi atladım."

Nora'nın gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "O zaman doğuştan , değil mi?"

Bakışlarını sessizce tutuyorum, cevap verme zahmetine girmiyorum. Kelimelere gerek yok. Onu gördüm, istedim ve aldım. Bu kadar basit. Eğer ilişkimizi etiketlemek, psikobazca bir tanıma uydurmak istiyorsa, bunu yapmakta özgür.

Benden asla kurtulamayacak.

Birkaç dakika sonra iç çekip gözlerini kapatıyor ve tekrar dokunuşuma yaslanıyor. Omuzlarına ve boynuna masaj yaparken kaslarının yavaşça gevşediğini hissedebiliyorum. Yüzündeki meydan okuyan ifade kayboluyor ve geriye tuhaf bir şekilde genç ve savunmasız bir ifade . Kirpikleri pürüzsüz yanaklarının üzerinde dalgalanırken, yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar masum görünüyor, hayattaki kötü hiçbir şeyden etkilenmemiş.

Benim tarafımdan dokunulmamış.

Bir an için, her şey farklı olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Onu kaçırdığım Jake gibi okulda tanıştığı bir çocuk olsaydım. Beni daha çok sever miydi? Beni hiç sever miydi? Onu o şekilde almasaydım, benim olur muydu?

Bunu merak etmek aptalca elbette. Zaman yolculuğu ya da dünyanın sonu gelseydi ne yapardım gibi spekülasyonlar da yapabilirim. Benim gerçekliğim "eğer "lere izin vermiyor. Ya ailem ölmeseydi ve ben Caltech'i bitirseydim? Ya sekiz yaşındayken o adamı öldürmeyi reddetseydim? Ya ben

Maria'yı koruyabildi mi? Tüm bunları düşünürsem delireceğim ve bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ben neysem ve değişemem. Onun için
bile.

* * *

O akşam yemeğe oturduğumuzda Nora, "Bu öğleden sonra ailemle konuştum," diyor. "Onları ziyaret etmemi tekrar istediler."

"Şimdi mi?" Ona alaycı bir bakış attım. "Onlarla sadece bu konuda mı konuştun?"

Nora salata tabağına bakıyor. "Onlara yakında söyleyeceğim."

"Ne zaman?" Bebek yokmuş gibi davranması beni sinirlendiriyor. "Ne zaman doğuracaksın?"

"Hayır, tabii ki değil." Başını kaldırıp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Onlara henüz söylemediğimi nereden biliyorsun? Konuşmalarımı mı dinliyorsun?"

"Tabii ki." Her şeyi dinlemiyorum ama birkaç kez kulak misafiri oldum. Ailesinin kızlarının hayatındaki son gelişmelerden habersiz olduğunu bilmeme yetecek kadar. Yine de Nora'nın tüm konuşmalarının izlendiğini düşünmesinden zarar gelmez. "Yapmamamı mı bekliyordun?"

Dudakları gerildi. "Evet, belki. Mahremiyet temel bir insan hakkıdır ve tüm bunlar."

"Temel insan hakkı diye bir şey yoktur, evcil hayvanım." Onun saflığına gülmek istiyorum. "Bu uydurma bir şey. Kimse sana bir şey borçlu değil. Hayatta bir şey istiyorsan, onun için savaşmalısın. Bunu gerçekleştirmek zorundasın."

"Sanki tutsaklığımı sen yarattın?"

Ona soğuk bir gülümseme veriyorum. "Kesinlikle. Seni istedim ve aldım. Oturup özlem ve keşke demedim."

"Ya da görünüşe göre insan hakları kurgusu üzerinde durmak." Sesinde hafif bir alaycılık var. "Çocuğumuzu böyle mi yetiştireceksin? Sadece istediğini al ve insanlara zarar verme konusunda endişelenme mi?"

Yavaşça nefes alıyorum, yüz hatlarındaki gerginliği fark ediyorum. "Seni endişelendiren bu mu, evcil hayvanım?"

"Beni endişelendiren pek çok şey var," diyor soğukkanlılıkla. "Ve evet, vicdanı olmayan bir adamla çocuk büyütmek listede oldukça üst sıralarda yer alıyor."

Bazı nedenlerden dolayı, sözleri canımı yakıyor. Onu rahatlatmak, endişelenmekte haksız olduğunu söylemek istiyorum ama kendime yalan söyleyemediğim gibi ona da yalan söyleyemiyorum.

Bu çocuğu nasıl yetiştireceğime, ne tür dersler vereceğime dair hiçbir fikrim yok. Benim gibi adamlar -babam gibi adamlar- çocuk sahibi olmak için yaratılmamışlar. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum.

Nora düşüncelerimi sezmiş gibi sessizce soruyor: "Bu bebeği neden istiyorsun ki Julian? Senin için neden bu kadar önemli?"

Ona sessizce bakıyorum, soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu çocuğun benim için bu önemli olması için iyi bir neden yok. Onu bu kadar çok istemem için de bir neden yok. Nora'nın hamileliğine üzülmem ya da en azından sinirlenmem gerekirdi ama bunun yerine, Goldberg bize haberi verdiğinde hissettiğim duygu o kadar yabancıydı ki ilk başta fark etmedim.

Neşeydi.

Saf, katıksız neşe.

Kısa, mutlu bir an için gerçekten mutluydum.

Ben cevap vermeyince Nora nefes veriyor ve tekrar tabağına bakıyor. Bir parça domates kesip salatasını yemeye başlamasını izliyorum. Yüzü solgun ve gergin, ancak her hareketi o kadar zarif ve kadınsı ki hipnotize olmuş gibiyim, onu görünce tamamen kendimden geçiyorum.

Onu saatlerce izleyebilirim.

Onu adaya ilk getirdiğimde, yemek saatleri günün en sevdiğim kısmıydı. Onunla etkileşime girmeyi, korkusuyla savaşmasını ve soğukkanlılığını korumaya çalışmasını görmeyi seviyordum. Onun metanetli, kırılgan cesareti beni en az lezzetli vücudu kadar memnun etmişti. Dehşete kapılmıştı ama yine de ürkek gülümsemelerinin ve utangaç flörtlerinin ardındaki hesaplamayı görebiliyordum.

Kendi sessiz yöntemiyle, evcil hayvanım her zaman bir savaşçı olmuştur.

"Nora. ." Onun stresini, anlaşılabilir endişesini ortadan kaldırmak istiyorum ama ona yalan söyleyemem. Olmadığım biri gibi davranamam. O yüzden başını kaldırdığında sadece "Bu bebek yarı sen, yarı ben. Bu önemsemem için yeterli bir sebep." Ve bana bakmaya devam ettiğinde, ifadesi değişmeden, sessizce ekliyorum, "Çocuğumuz için elimden gelenin en iyisini yapacağım, evcil hayvanım. Bu konuda sana söz verebilirim."

Dudaklarının kenarları kısa bir gülümsemeyle kalkıyor. "Elbette yapacaksın Julian. Ben de öyle. Ama bu yeterli olacak mı?"

"Bekleyip görmemiz gerekecek, değil mi?" Ben cevap veriyorum ve Ana bir sonraki yemeği getirdiğinde yemeğe odaklanıp konuyu kapatıyoruz.

Bölüm 12

Nora

"Bu sabah buraya getirilen kızı gördün mü?" Rosa her zamanki yürüyüşümüz sırasında sordu. "Ana kelepçeli olduğunu falan söyledi."

"Ne?" Rosa'ya şaşkın bir bakış attım. "Ne kızı? Kahvaltıdan önce hızlı bir koşuya çıktım ve hiçbir şey görmedim."

"Ben de bir şey görmedim. Ana bana onu gördüğünü söyledi, gerçekten sarışın ve güzelmiş. Görünüşe göre Lucas Kent onu odasında tutuyormuş." Rosa'nın bu dedikoduyu aktarmaktan zevk aldığı belliydi. "Ana onun Senyor Esguerra'ya bir şekilde ihanet etmiş olabileceğini düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Julian bana bundan bahsetmedi." Genel olarak, Julian'ın bilgisayarına girdiğimden beri bana işiyle ilgili daha az şey anlatır oldu. Bunun nedeni artık bana güvenmemesi mi yoksa hamileliğin ışığında beni olabildiğince sakin çalışması mı bilmiyorum. Bugünlerde ne kadar aşırı korumacı olduğu göz önüne alındığında ikincisinden şüpheleniyorum.

"Kent'in evine gidip görmek ister misin?" Rosa'nın gözleri heyecanla parlıyor. "Belki penceresinden bakabiliriz."

Ona bakakaldım. "Rosa!" Bu ondan bekleyeceğim son şeydi. "Bunu yapamayız."

"Hadi ama," diye kandırıyor arkadaşım. "Eğlenceli olacak. Bu sarışın kızın kim olduğunu ve Kent'in onu neden kaçırdığını görmek istemiyor musun?"

"Bunu Julian'a sorabilirim. O bana söyleyecektir."

Rosa bana yalvaran bir bakış attı. "Evet, ama ondan önce ben meraktan ölebilirim. Sadece Kent'in onunla ne yaptığını görmek istiyorum, hepsi bu."

"Neden?" Julian'ın sağ kolunun talihsiz bir kadına işkence ettiğini görmek gibi bir arzum yok ve Rosa'nın neden bu kadar rahatsız edici bir şeye tanık olmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Eğer Julian'a ihanet ettiyse, bu hiç hoş olmaz." Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bugün mide bulantısı açısından iyi günlerimden biri değil.

Rosa kızarır. "Öylesine. Hadi, Nora." Bileğimden tutup beni muhafızların odasına doğru çekiştirmeye başlıyor. "Hadi oraya gidelim. Hamilesin, bu yüzden kimse burnunu soktuğun için sana kızmaz."

Kendimi onun arkasından sürüklenmeye bıraktım, onun açıklanamaz casusluk arzusu karşısında şaşkına döndüm. Normalde Rosa kocamın suç faaliyetleriyle ilgili konulara pek ilgi göstermez. Bu olağandışı davranışının arkasında ne olduğunu anlayamıyorum, tabii ...

"Lucas'la ilgileniyor musun?" Ağzımdan kaçırıyorum ve durup ikimizi de durduruyorum. "Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

"Ne? Hayır!" Rosa'nın sesi daha da yükselir. "Sadece merak ediyorum, hepsi bu."

Ona bakıyorum, yanaklarını boyayan daha parlak allığı fark ediyorum. "Aman Tanrım, ilgileniyorsun."

Rosa oflayıp pufluyor ve bileğimi bırakıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben değilim."

Avuçlarımı uzlaştırıcı bir hareketle kaldırıyorum. "Tamam, tamam. Sen öyle diyorsan."

Rosa bir an bana ters ters bakıyor ama sonra omuzları çöküyor ve kolları iki yanına düşüyor. "Tamam, peki," diyor asık suratla. "Belki de onu çekici buluyorumdur. Sadece birazcık, tamam mı?"

"Tamam, elbette," diyorum güven verici bir gülümsemeyle. Sarı saçları ve sert, kare çeneli yüzüyle Lucas Kent bana bir Viking savaşçısını hatırlatıyor
-Ya da en azından Hollywood'tasviri. "Yakışıklı bir adam."

Rosa başını sallar. "Öyle. Varlığımdan haberi yok elbette, ama bu beklenen bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hiç biriyle konuşmayı denedin mi?
onu?"

"Ne hakkında konuşuyorsun? Ben sadece ana evi temizleyen hizmetçiyim.
ve ara sıra muhafızlara Ana'dan bazı ikramlar getiriyor."

"Ona en sevdiği yemeğin ne olduğunu sorabilirsin," diye öneriyorum. "Ya da gününün nasıl geçtiğini. Karmaşık bir şey olmasına gerek yok. Sadece basit bir merhaba bile seni onun radarına sokabilir." Bunu söylerken Lucas Kent gibi bir adamın radarına girmenin Rosa için -ya da herhangi bir kadın için- pek de iyi bir şey olmayabileceğini fark ediyorum.

Ben önerimi geri alamadan Rosa iç çekerek, "Ona daha önce merhaba demiştim. Sadece beni *gördüğünü* sanmıyorum, Nora. şekilde değil.

Neden ki? Yani, bana bir bakın." Alaycı bir şekilde kendine doğru işaret ediyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Hâlâ Lucas'ın dikkatini çekmenin Rosa'nın hayatında olumlu bir gelişme olacağını düşünmüyorum ama bu yorumu görmezden gelemem. "Çok çekicisin."

"Oh, lütfen." Rosa bana kuşkulu bir bakış attı. "Ben en iyi ihtimalle vasat biriyim. Kent gibi biri süper modellere alışkındır, tıpkı şu anda yanında olan sarışın kız gibi. Ben onun tipi değilim."

"Eğer onun tipi değilsen, o zaman aptalın tekidir," diyorum kararlılıkla ve bunda ciddiyim. Hoş yuvarlak yüzü, sıcak kahverengi gözleri ve parlak gülümsemesiyle Rosa oldukça güzel. Ayrıca her zaman imrendiğim türden bir vücuda sahip: kıvrımlı beli ve dolgun göğüsleri ile gür ve kıvrımlı. "Çok güzel bir kızsın, bir erkeğin bunu görmemesi için kör olması gerekir."

Homurdanıyor. "Doğru. Bu yüzden aşk hayatım bu kadar harika."

"Aşk hayatın bu mülkün sınırları ile sınırlı," diye hatırlatıyorum ona. "Ayrıca, bana birkaç muhafızla çıktığını söylememiş miydin?"

"Oh, tabii." Elini umursamazca sallıyor. "Eduardo ve Nick- ama bu bir şey ifade etmiyor. Gardiyanların da seçimleri sınırlı ve o kadar da seçici değiller. Hareket eden her şeyi becerirler."

"Rosa." Ona azarlayıcı bir bakış attım. "Şimdi de abartıyorsun."

Sırıtıyor. "Tamam, belki. Muhtemelen 'hareket eden herhangi bir *kadın*' demeliyim - gerçi Dr. Goldberg'in de biraz aksiyon aldığını duydum. Söylentilere göre dövmeli erkekler onun favorisiymiş." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor.

Başımı sallıyorum, istemsizce sırıtarak karşılık veriyorum ve ikimiz de ağırbaşlı doktorun iri yarı, dövmeli gardiyanlardan biriyle ilişkiye girdiği görüntüsüne kahkahalarla gülüyoruz.

"Tamam, artık Bay Sarışın ve Tehlikeli'ye aşık olduğunu anladığımıza göre," diyorum birkaç dakika sonra gülmeyi bırakıp muhafızların lojmanına doğru yürümeye devam ettiğimizde, "lütfen bana neden bu hatunla onu gözetlemek istediğini tekrar söyler misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Rosa. "Sadece istiyorum. Bu hastalıklı bir durum, biliyorum ama başka bir kadınla nasıl olduğunu görmek istiyorum."

"Rosa. . ." Hâlâ anlamıyorum. "Eğer buraya kelepçeli olarak geldiyse, romantik bir randevu geçirdikleri söylenemez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Sesi son derece kayıtsız geliyor. "Muhtemelen ona korkunç bir şey yapıyordur."

"Ve bunu neden görmek istiyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de onu böyle görmenin bu aptalca aşkı atlatmama yardımcı olacağını umuyorum. Ya da belki sadece hastalık derecesinde merak ediyorumdur. Gerçekten fark eder mi?"

"Hayır, sanırım değil." Hızlı adımlarına ayak uydurmak için acele ediyorum. "Ama Dr. Wessex'in seninle çok eğleneceğini şimdiden söyleyebilirim."

"Oh, eminim," diyor ve bana tekrar sırıtıyor. "O zaman terapide olanın sen olması iyi bir şey, değil mi?"

* * *

Muhafızların barakaları yerleşkenin en ucunda, ormanın hemen yanında. Küçük, kutu gibi binaların arasında birkaç tane de normal büyüklükte ev var. Daha önceki keşiflerimden, Julian'ın organizasyonundaki bazı yüksek rütbeli çalışanlar ve aileleri olan muhafızlar tarafından işgal edildiklerini biliyorum.

Biz yaklaşırken Rosa büyük evlerden birine doğru bir adım atıyor, ben de ona yetişmek için yarı koşarak peşinden gidiyorum. Midem huzursuzlanmaya başlıyor ve bu çılgınlığa teslim olduğum için şimdiden pişmanlık duyuyorum.

"İşte burası," diyor evin yanından dolaşırken kısık bir sesle. "Yatak odası burada."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Bana sırıtıyor. "Daha önce bir ya da iki kez buraya gelmiş olabilirim."

"Rosa. . ." Arkadaşımın yepyeni bir yönünü keşfediyorum. "Zavallı adamı daha önce de mi gözetledin?"

"Sadece bir ya da iki kez," diye fısıldıyor, ben birkaç adım geride durup gözlemlerken bir pencerenin altına çömeliyor. "Şimdi, şşşt." Susturucu bir hareketle parmağını dudaklarına bastırıyor.

Bir ağaç gövdesine yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve yavaşça yükselip pencereden içeri bakmasını izliyorum. Güpegündüz bunu yapacak kadar cesur olması beni hayrete düşürüyor. Lucas'ın evinin bu tarafı ormana bakıyor olsa da, bölgede çok sayıda muhafız var ve teorik olarak etrafta dolaştığımızı fark edebilirler.

Rosa'ya bu endişemi dile getiremeden, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana doğru dönüyor. "Orada değiller," diyor kısık bir sesle. "Nerede olabileceklerini merak ediyorum."

"Belki de onu başka bir yere götürmüştür," diyorum bu gelişmeyle rahatlayarak. "Hadi gidelim."

"Durun, bir şeyi kontrol edeyim." Hâlâ çömelerek sol taraftaki bir pencereye doğru ilerliyor.

İsteksizce gidiyorum, giderek midem bulanıyor ve durumdan rahatsız oluyorum. Bir dakika daha, kendime söz veriyorum, sonra geri döneceğim.

Tam ona gideceğimi söyleyecekken Rosa yumuşak bir soluk veriyor ve bana yaklaşmam için el sallıyor. "Orada," diyor heyecanlı bir fısıltıyla, pencereyi göstererek. "Onu orada tutuyor."

Şimdi kendi merakım devreye giriyor. Eğilerek Rosa'nın saklandığı yere doğru ilerliyorum ve yanına çömeliyorum. "Ne yapıyor bu?" Fısıldıyorum, neredeyse bilmekten korkuyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor ve dönüp bana bakıyor. "O odada değil. Orada yalnız."

"*O* zaman ne yapıyor?"

"Kendin gör. Bu tarafa bakmıyor."

Bir an tereddüt ediyorum ama cazibesi çok fazla geliyor. Nefesimi tutarak, pencerenin alt kenarından bakacak kadar yükseliyorum, yanımda dikilen Rosa'nın zar zor farkına varıyorum.

Korktuğum gibi, içerideki manzara midemi bulandırdı.

Baktığım oda geniş ve seyrek döşenmiş. Duvarın yanındaki siyah deri kanepeye ve karşı taraftaki televizyona bakılırsa burası Lucas'ın oturma odası olmalı. Duvarlar beyaza boyanmış ve halı gri. Sade, erkeksi bir oda, işlevsel ve tavizsiz ama dikkatimi çeken dekor değil.

Ortadaki genç kadın.

Tamamen çıplak, sağlam bir tahta sandalyeye bağlanmış, ayakları birbirinden ayrılmış ve elleri arkadan bağlanmış. Başını eğmiş, karmakarışık sarı saçları yüzünü ve vücudunun üst kısmını gizliyor. Tek görebildiğim dar ayakları ve çürüklerle kaplı uzun soluk bacakları.

Onun boyunda bir kız için çok ince görünen uzuvlar.

Ben dehşet içinde bakarken, ani bir hareketle başını kaldırıyor ve doğrudan bana bakıyor, mavi gözleri narin yüzünde keskin ve net.

Anında eğildim, adrenalin patlaması yüzünden nabzım hızla atıyordu. Rosa ise hâlâ pencereden bakıyor, yüzünde hevesli bir merak ifadesi var.

"Rosa," diye tıslayarak kolunu tuttum. "Bizi gördü. Hadi gidelim."

"Tamam, tamam," diye kabul ediyor arkadaşım, onu izin veriyor. "Hadi git."

Sessizlik içinde her zamanki yolumuza geri dönüyoruz. Rosa
Derin düşüncelere dalmışım ve her adımda daha da artan mide bulantım yüzünden konuşamıyorum. Bir dizi gül fidanının yanından geçerken diz çöküp kusuyorum, Rosa saçlarımı tutuyor ve bu halimle beni üzdüğü için defalarca özür diliyor.

Özrünü el sallayarak geri çeviriyorum ve titreyerek ayağa kalkıyorum. Beni en çok rahatsız eden şey, bağlanmış ve muhtemelen işkence edilmek üzere olan bir kadın görmüş olmam değil.

Bu manzara beni olması gerektiği gibi şok etmedi.

* * *

Julian o gece akşam yemeğinde bana katılmadı. Ana'ya göre Hong Kong'daki ortaklarından biriyle acil bir görüşmesi varmış. Dinlemek için ofisine gitmeyi düşünüyorum ama bunun yerine ailemi aramak için zamanı kullanmaya karar veriyorum.

"Nora, tatlım, seni bir daha ne zaman göreceğiz?" diye soruyor annem, ona derslerimle ilgili kısa bir bilgi verdikten sonra onuncu kez. Babam iş seyahatinde olduğu için bugün görüntülü konuşmada sadece ikimiz varız. "Seni çok özledim."

"Biliyorum anne. Ben de seni özlüyorum." Yanağımın içini ısırıyorum, gözlerim aniden yaşlarla doluyor. *Lanet olası hamilelik hormonları.* "Sana söyledim, Julian yakın zamanda gelebileceğimizi söyledi."

"Ne zaman?" diye soruyor annem hayal kırıklığı içinde. "Neden bize sadece
tarih?"

*Çünkü hamileyim ve aşırı korumacı çocuk kaçıran kocam
şu anda bir yere gitmekten bahsetmeyi bile reddediyor.* "Anne . . ." Cesaretimi toplamaya çalışarak bir nefes alıyorum. "Sanırım bilmen gereken bir şey var."

Annem kameraya yaklaşıyor, anlık bir endişe alnını kırıştırıyor. "Ne oldu tatlım?"

"Sekiz haftalık hamileyim. Julian ve benim bir bebeğimiz olacak." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz omuzlarımdan bir granit parçası kalkmış gibi hissettim. O ana kadar bu sırrın üzerimde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu fark etmemiştim.

Annem gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Şimdiden mi?"

"Um, evet." Beklediğim tepki bu değildi. Kaşlarımı çatarak kameraya doğru eğildim. "*Şimdiden* ne demek istiyorsun?"

"Şey, baban ve ben ikinizin evli olduğunu düşündük ve ..." Omuz silkiyor. "Yani, bir süre daha böyle bir şey olmayacağını ve senin okulu birincilikle bitireceğini umuyorduk-"

"Julian'dan çocuk sahibi olacağımı mı düşündün?" Alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

Annem iç geçiriyor ve arkasına yaslanıp yorgun bir ifadeyle bana bakıyor. "Elbette bunu kabul etmiyoruz. Ama baban ne kadar denemek isterse istesin, hayatımızı inkâr ederek yaşayamayız. Açıkçası, senin için istediğimiz şey bu değildi, ama-" Durdu ve bir kez daha iç geçirdikten sonra şöyle dedi: "Bak tatlım, eğer istediğin buysa, o seni gerçekten söylediğin kadar mutlu ediyorsa, buna karışmak bize düşmez. Biz sadece senin mutlu ve sağlıklı olmanı istiyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum anne." Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum, yeni bir duygusal gözyaşı akışını engellemeye çalışıyorum. "İstiyorum."

"Güzel." Gülümsüyor ve gözlerinin kendi gözyaşlarıyla parladığını gördüğüme eminim. "Şimdi bana her şeyi anlat. Hasta mıydın? Yoruldun mu? Nasıl öğrendin? Bir kaza mıydı?"

Sonraki bir saat boyunca annemle bebekler ve hamilelik hakkında konuştuk. Bana kendi deneyimlerini anlatıyor - ben babamla balayında gebe kaldıkları oops bebeğiydim - ve ben de teröristler tarafından kaçırıldığımda kolumu incittiğimi ve kısa bir süreliğine implantı çıkarmak zorunda kaldığımı anlatıyorum. Gerçeğe en çok bu kadar yaklaşabiliyorum: Al- Quadar implantı kolumdan çıkardı çünkü onu bir izleme cihazı zannettiler. Ailem alışveriş merkezinden kaçırıldığımı biliyor - kayboluşumu onlara bir şekilde açıklamak zorundaydım - ama onlara hikayenin tamamını anlatmadım.

Kızlarının, kendisini kaçıran kişinin hayatını kurtarmak için yem olarak kullanıldığını ve soğukkanlılıkla bir adamı öldürdüğünü bilmiyorlar.

Sonunda konuşmamızı tamamladığımızda dışarısı kararmıştı ve ben yorgun hissetmeye başlamıştım. Bağlantıyı keser kesmez duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve Julian'ı beklemek için yatağa giriyorum.

Bir süre sonra göz kapaklarım ağırlaşıyor ve uykunun uyuşukluğunun üzerime çöktüğünü hissediyorum. Zihnim sürüklenmeye başladığında, gözlerimin önünde bir görüntü beliriyor: büyük, beyaz duvarlı bir odanın ortasında bir sandalyeye bağlanmış, bağlı ve çaresiz bir kız. Ancak saçları sarı değil.

Karanlık ve karnı çocukla şişmiş.

Bölüm 13

Julian

İşimi bitirip yatak odamıza gittiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu. Odaya girdiğimde başucu lambasını yakıyorum ve Nora'nın battaniyenin altında kıvrılmış uyuduğunu görüyorum. Duş alıp ona katılıyorum, çarşafın altına girer girmez çıplak bedenini kendime çekiyorum. Bana mükemmel bir şekilde uyuyor, kıvrımlı küçük poposu kasıklarıma yaslanıyor ve boynu uzanmış koluma yaslanıyor. Bükülmüş diğer kolum onun yanında duruyor, elim küçük, sert bir göğsünü avuçluyor.

Eskisinden biraz daha dolgun hissettiren bir göğüs, bana vücudunun değişmekte olduğunu hatırlatıyor.

Bu bilgiyi ne kadar erotik bulduğum, Nora'nın çocukla birlikte büyüdüğü düşüncesinin beni nasıl tahrik ettiği çok tuhaf. Hamile kadınların seksi olduğunu hiç düşünmemiştim, ama karımla birlikte kendimi onun hala ince olan vücuduna takıntılı, onun olasılıklarından büyülenmiş buluyorum. Her zaman güçlü olan cinsel dürtülerim bugünlerde tavan yapmış durumda ve ona sürekli saldırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Eğer günde iki kez mastürbasyon seanslarım olmasaydı, kendimi tutamazdım.

Şimdi bile, duşta mastürbasyon yaptıktan sonra, ona bu şekilde sarılmış yatmak işkence gibi geliyor. Yine de uzaklaşmak istemiyorum. Tek yapacağım şey ona sarılmak olsa bile, onu bana karşı hissetmem gerekiyor. Dinlenmeye ihtiyacı var ve uyumasına izin vermeye niyetliyim. Ancak yastığa daha rahat yerleştiğimde kollarımda kıpırdanıyor ve uykulu bir şekilde "Julian?" diyor.

"Tabii ki bebeğim." Baştan çıkıyorum ve elimi göğsünden bacaklarının arasındaki sıcak kıvrımlara doğru kaydırırken kulağının arkasındaki yumuşak teni okşuyorum. "Başka kim olabilir ki?"

"Bilmiyorum..." Klitorisini bulup üzerine bastırdığımda nefesi kesiliyor. "Saat kaç?"

"Geç oldu." Hazır olup olmadığını test etmek için bir parmağımı içine sokuyorum ve dar, sıcak kanalında hissettiğim kayganlıkla aletim zonkluyor. "Uyumana izin vermeliyim."

"Hayır." Parmağımı içine doğru kıvırıp G noktasına vurduğumda nefesi kesiliyor. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Öyle misin?" Ona biraz eziyet etmekten kendimi alamıyorum. Bugünlerde sadist dürtülerimi dizginlemek zorundayım ama onun yalvarışını duymak vazgeçebileceğim bir şey değil. Sesimi alçaltarak mırıldanıyorum, "Pek emin değilim. Sanırım durmalıyım."

"Hayır, lütfen yapma." Başparmağımla klitorisinin etrafında dönerken ve aynı anda ereksiyonumu kıçına sürterken inliyor. "Lütfen durma."

"O zaman sana ne yapmamı istediğini söyle." Klitorisinin etrafında dönmeye devam ediyorum. Kollarımda canlı bir ateş gibi hissediyor, vücudu sıcak ve şık. Saçları şampuanından çiçek kokuyor ve iç duvarları sanki onu amının derinliklerine çekmeye çalışıyormuş gibi parmağımın etrafında esniyor. "Bana tam olarak ne istediğini söyle, evcil hayvanım."

"Ne istediğimi biliyorsun." Şimdi nefes nefese, parmaklarımı sabit bir ritme zorlamaya çalışırken kalçaları titriyor"Beni becermeni istiyorum. Sertçe."

"Ne kadar sert?" Karanlık, ahlaksız görüntüler zihnimi istila ederken sesim sertleşiyor. Ona yapmak istediğim o kadar çok kirli şey var ki, onu almak istediğim o kadar çok yol var ki. Bunca zaman sonra bile, onda onu bozmak istememe neden olan bir masumiyet var. Onu sınırlarına kadar zorlamak istiyorum. "Anlat bana, Nora. Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

"Neden?" diye soruyor nefes nefese, pelvisini elime sürtüyor. Kukusu şimdi damlıyor, parmaklarımı ıslaklığıyla kaplıyor. "İstediğimi yapmayacaksın."

"Nedenini sorma hakkın yok." Elimi durdurarak, karanlık arzunun bir kısmının sesime sızmasına izin verdim. "Şimdi söyle bana."

"I-" Ben klitorisiyle oynamaya devam ederken nefesini içine çekiyor. "Beni o kadar sert sikmeni istiyorum ki canım acısın." İkinci bir parmağımı içine sokup küçük açıklığını gererken sesi titriyor. "Beni bağlamanı ve bana istediğini yaptırmanı istiyorum."

"Kıçını sikmemi ister misin?"

Vücudunda bir ürperti dalgalanırken amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor. "I-" Sesi kırılır. "Bilmiyorum."

Eğer taşaklarım patlayacakmış gibi hissetmeseydim, onun kaçamaklarını eğlenceli bulurdum. Bir gün bunu ona itiraf ettireceğim.

anal seksi sevmeye başladı, bu şekilde alınmaktan hoşlanıyor. Aslında, küçük göt deliğine sikimi sokmak için *yalvarmasını* sağlayacağım. Şimdilik, tüm bu konuşmalar sadece konuşmadan ibaret. Her ne kadar daracık deliklerinin her birini sikmek istesem de yapamam. Anlık zevk için bebeği riske atamam.

Nora doğum yapana kadar bu sözlü ara yeterli olacaktır.

Parmaklarımı vücudundan çekerek sikimi kavrıyorum ve onu sıcak, ıslak amına doğru yönlendiriyorum. İçine itmeye başladığımda inliyor. İkimiz de yan yattığımız ve bacakları kapalı olduğu için, uyum her zamankinden da sıkı ve damarlarımda çarpan vahşi şehveti görmezden gelerek yavaşça gidiyorum.

Ona zarar verme. Ona zarar verme. Kelimeler beynimde bir mantra gibi. Bana daha iyi uyum sağlamak için omurgasını eğerek sırtını kamburlaştırıyor ve elimi seksinin önüne kaydırarak kıvrımlarının arasından görünen küçük tomurcuğu arıyorum. Parmaklarım klitorisiyle temas ettiğinde, adımı haykırıyor ve etrafımda spazm geçirdiğini hissediyorum, iç kasları serbest kalırken kasılıyor.

Kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarpıyor, derin nefesler alıyorum ve hareketsiz duruyorum, kendi yaklaşan patlamamı kontrol altına almaya çalışıyorum. Boşalmak için duyduğum dürtü biraz hafiflediğinde, onun içine doğru itmeye başlıyorum, aynı zamanda tıkanmış klitorisini ovuyorum. İnleme ve nefes alma arasında tutarsız bir ses çıkarıyor ve vücudu kucağımda geriliyor. Onu kısa, sığ vuruşlarla becermeye devam ettiğimde, daha da geriliyor, ağlıyor ve ikinci zirvesine ulaşırken şişmiş etinin beni sıkıştırdığını hissediyorum.

Onun sikimi sağma hissi tarif edilemez, zevk keskin ve elektrikli. İçimde zonklayarak beni ani bir doruğa fırlatıyor. Sert bir şekilde inleyerek, pelvisimi ona karşı öğütüyorum, tohumum şiddetli, orgazmik bir güçle patlarken amının derinliklerine gömülüyorum.

Sonrasında, nefesimizi tutmaya çalışarak uzanıyoruz, bedenlerimiz terden birbirine yapışmış durumda. Kalp atış hızım yavaş yavaş normale dönerken, içime bir doygunluk, rahatlamış bir memnuniyet hissi yayılıyor. Kalkıp Nora'yı hızlıca durulanması için duşa götürmem gerektiğini biliyorum ama orada öylece yatmak, sikim vücudunun içinde yumuşarken ona sarılmak çok iyi geliyor. Gözlerimi kapatarak kendimi o anın zevkine bırakıyorum, uykunun ağır hiçliğine gömülmeye başladığımda düşüncelerim sürükleniyor.

"Julian?" Nora'nın yumuşak sesi beni neredeyse uykumdan uyandırıyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

"Ne oldu bebeğim?" Ses tonum ani bir endişeyle keskinleşti. "Sen Tamam mı?"

Ağır bir iç geçiriyor ve kollarımın arasında dönerek bana bakıyor. "Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

Yavaşça nefesimi veriyorum, onun bıkkın ses tonuna sinirlenemeyecek kadar rahatlamış ve cinsel olarak dolmuş bir halde. "Ne oldu o zaman?" Daha sakin bir şekilde soruyorum, battaniyeyi üzerine örtmek için kaldırıyorum. Oda klimadan dolayı serin ve Nora'nın yorgun olduğunda üşüdüğünü biliyorum.

Battaniyeyi örttüğümde tekrar iç geçiriyor. "Camdan yapılmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Buna cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, nefes alıp verene ve "Sadece ailemle konuştuğumu bilmeni istedim, hepsi bu" diyene kadar gözlerim kısık bir şekilde ona bakıyorum.

"Bebek hakkında mı?"

"Evet." Memnun bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Annem şaşırtıcı bir tepki verdi
iyi."

"Annen akıllı bir kadın. Peki ya baban?" "Telefonda değildi ama annem onunla konuşacağını söyledi."

"Güzel." Nora'nın en sonunda
bu adımı attı. Bu, kabullenmeye, bebeğin hayatımızın bir gerçeği olduğunu nihayet kabul etmeye çok daha yakın olduğu anlamına geliyor. "Artık bunun için endişelenmeyi bırakabilirsin."

"Doğru." Başucu lambasının yumuşak ışığında gözleri simsiyah parlıyor. "Zor kısmı bitti. Şimdi tek yapmam gereken doğurmak ve çocuğu büyütmek."

Sesi hafif ama alaycılığının altındaki korkuyu duyabiliyorum. Gelecekten korkuyor ve onu ne kadar rahatlatmak istesem de ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemiyorum.

Çünkü içten içe ben de en az onun kadar korkuyorum.

* * *

Gece geç saatlere kadar ofiste olduğum için normalden daha uzun uyuyorum ve uyandığımda Nora çoktan kıpırdanmaya başlamış oluyor.

Hareketlerimi duyunca yatağında dönüyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Hâlâ buradasın."

"Öyleyim." Anlık bir dürtüye boyun eğerek onu kendime çekiyorum ve kollarımı sıkıca sarıyorum. Bazen birlikte geçirdiğimiz zaman yetmiyormuş gibi geliyor. Onu her gün görsem de daha fazlasını istiyorum.

Onunla sürekli daha fazlasını istiyorum.

Bacağını kalçamın üzerine atıyor ve daha da yakınıma sokularak burnunu göğsüme sürtüyor. Vücudum tahmin edilebileceği gibi tepki veriyor, sabahki ereksiyonum acı verici bir sertliğe ulaşıyor. Ancak ben bir şey yapamadan konuşarak dikkatimi dağıtıyor. "Julian ..." Sesi boğuk çıkıyor. "Lucas'ın evindeki kadın kim?"

Şaşırarak geri çekilip ona baktım. "Nereden biliyorsun
Bu mu?"

"Rosa ve ben onu dün gördük." Nora benimle tanışmaya isteksiz
görünüyor.
bakışlar. "Biz, şey... ." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Şimdi miydin?" Dirseğime dayanarak onu inceliyorum ve yüzündeki kızarıklığa dikkat ediyorum. "Peki neden geçiyordunuz? Normalde o bölgede yürümezsiniz."

"Dün yaptık." Battaniyeyi kendi etrafına çeken Nora doğruluyor ve bana kararlı bir bakış atıyor. "Peki o kim? Ne yaptı?"

İç çektim. Nora'nın bu drama maruz kalmasını istemiyordum ama görünüşe göre bundan kaçınamayacağım. "O kız bizi Ukraynalılara satan Rus tercüman," diye açıklıyorum, Nora'nın tepkisini dikkatle izleyerek. Evcil hayvanım kâbuslarını yeni atlatıyor ve isteyeceğim son şey bir nüksetmeyi tetiklemek.

Ben konuşurken Nora'nın gözleri . "Uçaktan o sorumlu
kaza mı?"

"Doğrudan değil, ama Ukraynalılara verdiği bilgiler şu sonuçlara yol
açtı
Evet." Lucas duruma el koymaya karar vermeseydi, hainin icabına bakması için Moskova'ya birini gönderirdim -eğer Ruslar önce benim için bunu yapmasaydı.

Nora bu bilgiyi sindirirken yüz ifadesinin değiştiğini, karardığını görüyorum. Bunu gözlemlemek büyüleyici. Yumuşak dudakları sertleşiyor ve bakışları saf bir nefretle doluyor. "Neredeyse seni öldürüyordu," diyor boğuk bir sesle. "Julian, o kaltak neredeyse seni öldürüyordu."

"Evet ve neredeyse elli adamımı öldürdü." Bu kayıp içimi her şeyden çok kemiriyor ve Lucas'ı da kemirdiğini biliyorum. Mahkûmuna vereceği ceza her ne olursa olsun onun hak ettiğinden az olmayacak ve Nora'nın da aynı farkındalığa ulaştığını görüyorum.

Ben izlerken, battaniyeyi orada bırakarak yataktan atlıyor. Bornozunu kaptığı gibi üzerine geçiriyor ve odanın içinde dolaşmaya başlıyor,

Gözle görülür şekilde tedirgin. Çıplak vücuduna kısa bir bakış beni tekrar tahrik ediyor ama ayağa kalkarken bakışlarımı yüzüne odaklıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu, evcil hayvanım?" diye soruyorum. Nora volta atmayı bırakıyor, bana bakmadan önce gözleri alt bedenimde geziniyor. "Bu yüzden mi onun hakkında bilgi edinmek istiyorsun?"

"Tabii ki beni rahatsız ediyor." Nora'nın sesi tam olarak tanımlayamadığım bir gerilimle dolu. "Bizim yerleşkede bağlı bir kadın var."

"Bir kadın hain," diye düzeltiyorum. "Masum bir kurban sayılmaz."

"Neden Rus yetkililerin bu işi halletmesine izin vermediniz?" Nora yaklaşır. "Onu neden buraya getirdin?"

"Bunu Lucas istedi. Onunla biraz ... kişisel ... bir ilişkisi var."

Nora'nın gözleri anlayışla açılır. "Onun bir ilişkisi vardı onu?"

"Daha çok tek gecelik bir ilişki ama evet." Banyoya doğru yürüyorum, Nora da beni takip ediyor. Ben duşu açıp dişlerimi fırçalamaya başladığımda, o da kendi diş fırçasını alıp aynısını yapıyor. Hâlâ tedirgin göründüğünü görebiliyorum, bu yüzden diş macununu duruladıktan sonra, "Bu seni gerçekten rahatsız ediyorsa, onu bir yere götürmesini sağlayabilirim" diyorum.

Nora diş fırçasını bırakıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Kimsenin haberi olmadan ona işkence edebilsin mi? Bu nasıl daha iyi olabilir ki?"

Omuz silkip duş kabinine doğru yürüdüm. "Sen görmezsin." Kabinin kapısını açık bırakıyorum, böylece onunla konuşabiliyorum. Duş, suyun dışarı çıkmayacağı kadar geniş.

"Doğru, tabii ki." Ben köpürmeye başlarken bana bakıyor. "Yani ben görmüyorsam, olmuyor demektir."

Bir kez daha iç çektim. "Buraya gel, bebeğim." Ellerimi kaplayan sabunu görmezden gelerek ona uzandım ve benimle birlikte kabine çekiştirdim. Sonra bornozunu çıkarıp kabinin dışında yere atıyorum.

Onu benimle birlikte sıcak spreyin altına getirdiğimde direnmiyor. Bunun yerine gözlerini kapatıyor ve avucuma şampuan döküp saç derisine masaj yapmaya başladığımda hareketsiz duruyor. Islak bile olsa saçları dokunulduğunda iyi hissettiriyor, parmaklarımın etrafında kalın ve ipeksi.

Onunla böyle ilgilenmekten bu kadar keyif almam çok garip. Saçını yıkamak gibi basit bir eylem beni hem rahatlatıyor hem de tahrik ediyor. Böyle anlarda içimdeki şiddeti unutmak, aylarca vazgeçemeyeceğim arzularımı bastırmak daha kolay oluyor.

"Cezayı verenin Lucas ya da Ruslar olması neyi değiştirir ki?" Saçını köpürtmeyi bitirdiğimde soruyorum. Nora bir şey söylemiyor ama hâlâ tercümanı düşündüğünü, onun kaderini kafasına taktığını biliyorum. "Sonuç aynı olurdu. Bunu biliyorsun, değil mi tatlım?"

Sessizce başını sallıyor, sonra şampuanı durulamak için başını arkaya yatırıyor. "Öyleyse neden bunun üzerinde duruyorsun?" Saç kremine uzanırken

Yüzündeki suyu siliyor ve gözlerini açıp bana bakıyor. "Serbest kalmasını mı istiyorsun?"

"Yapmalıyım." Saç kremini saçına sürmeye başladığımda bana bakıyor. "Onun bu şekilde acı çekmesini istememeliyim."

Dudaklarım vahşi bir eğlenceyle kıvrılıyor. "Ama sen istiyorsun, değil mi? Sen de en az benim kadar intikam istiyorsun." Onun tedirginliği şimdi bana mantıklı geliyor. Öldürdüğü adamda olduğu gibi, Nora'nın orta sınıf duyarlılıkları içgüdüleriyle çatışıyor. Toplumun ona ne hissetmesi *gerektiğini* dikte ettiğini biliyor ve yaşadığı gerçek duyguların oldukça farklı olması onu rahatsız ediyor.

Diğer yanağını çevirmek insan doğasında yok ve evcil hayvanım da bunu fark etmeye başladı.

Nora gözlerini tekrar kapatır ve başını spreyin altına sokar. Su yüzünden aşağı akıyor, kirpiklerini uzun, koyu renkli sivri uçlara dönüştürüyor. "Öldüğünü düşündüğümde ölmek istedim," diyor, sesi akan suyun içinden zar zor duyuluyor. "Seni ilk kaybettiğim zamandan bile daha kötüydü. Kızı gördüğümde senin işine zarar verecek *bir şey* yaptığını düşündüm ama kazaya onun sebep olduğunu fark etmemiştim."

Nora'nın o gün nasıl hissetmiş olabileceğini hayal ediyorum ve göğsümde şiddetli bir sızı yayılıyor. Eğer onu kaybettiğimi düşünseydim delirirdim. "Bebeğim ..." Ona yaklaşarak sırtımı spreyden korumak için kullanıyorum ve yüzünü avuçlarımın içine alıp ona bakıyorum. "Her şey bitti. Hayatımızdaki o bölüm bitti, tamam mı? Geçmişte kaldı."

Cevap vermiyor, ben de başımı eğip derin ve yavaş bir öpücükle ağzını alıyorum ve onu bildiğim tek yolla rahatlatıyorum.

Bölüm 14

Nora

Kendimi kaybediyorum. Yavaş ve emin adımlarla Julian'ın karanlık yörüngesine çekiliyorum, bu malikânenin sapkın bataklığı tarafından emiliyorum.

Bunu bir süredir biliyordum elbette. Kendi dönüşümümü bir tür uzaktan korku ve merakla gözlemliyordum. Bir zamanlar bana iğrenç gelen şeyler artık günlük hayatımın bir parçası. Cinayet, işkence, yasadışı silah ticareti - entelektüel olarak hala hepsini kınıyorum, ama artık beni eskisi kadar rahatsız etmiyor. Ahlaki pusulam yavaş yavaş rotasından sapıyor ve ben de buna izin veriyorum.

Julian'ın dünyasının beni değiştirmesine karşı koymadan izin veriyordum.

Sarışın kızın ne yaptığını bilmeden önce bile, onun durumu beni herhangi bir derin duygusal düzeyde etkilememişti. Rosa gibi ben de dehşete düşmekten ziyade hastalıklı bir merak içindeydim. Ve şimdi onun Julian'ı neredeyse öldüren tercüman olduğunu bildiğim için, damarlarımda kabaran nefret acımaya çok az yer bırakıyor. Lucas'ın onu bu şekilde cezalandırmasına izin vermenin yanlış olduğunu anlıyorum ama bunun yanlışlığını *hissetmiyorum*.

Acı çekmesini, bize çektirdiği ızdırabın bedelini ödemesini istiyorum.

Şu anda düşünebildiğim gerçeği, rahatsız edici duygularımı analiz etmek bir yana, tuhaf. Duştayım ve Julian beni öpüyor, dokunuşuyla duyularımı uyuşturuyor. Elleri yüzümü kavrıyor ve bedenim her zamanki gibi ona karşılık veriyor, tenimin üzerinden akan ılık su içimdeki yakıcı sıcaklığı artırıyor. Ancak düşüncelerim soğuk ve berrak. Görebildiğim tek bir çözüm var, ruhumdan geriye kalanları kurtarmak için deneyebileceğim tek bir yol.

Uzaklaşmam lazım.

Kalıcı olarak değil. Sonsuza kadar değil. Ama birkaç haftalığına da olsa ayrılmak zorundayım. Perspektif duygumu yeniden kazanmaya, yerleşkemizin dışındaki dünyaya yeniden dalmaya ihtiyacım var.

Kendi iyiliğim için değilse bile, taşıdığım küçük hayat için.

"Julian ..." Sonunda dudaklarımı bırakıp bir elini sırtımdan aşağı kaydırdığında sesim titriyor ve seksim ihtiyaçla nabız gibi atıyor. "Julian, eve gitmek istiyorum."

Aniden duruyor ve başını kaldırıyor, beni hâlâ kendisine doğru tutuyor. Bakışları sertleşiyor, arzunun sıcaklığı soğuk ve tehditkâr bir şeye dönüşüyor. "Artık evindesin."

"Ailemi görmek istiyorum," diye ısrar ediyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Julian'ın güçlü vücudu etrafımı sararken ve duşun buharı kabini buğulandırırken, kendimi çıplak et ve şehvetten oluşan bir balonun içinde hapsolmuş gibi hissediyorum. Bedenim onun dokunuşu için haykırıyor ama zihnim teslim olamayacağımı haykırıyor. Bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz.

Çenesinde bir kas titremeye başlar. "Seni bir ara alacağımı söylemiştim. Ama şimdi değil. Senin durumunda olmaz."

"Peki ne zaman?" Bakışlarını tutmak için kendimi zorluyorum. "Bakmam gereken bir bebeğim olduğunda mı? Ya da yürümeye başlayan bir çocuk? Peki ya çocuk büyüdüğünde? O zaman gitmemin güvenli olacağını düşünüyor musun?"

Julian'ın dudakları sert ve tehlikeli bir çizgiye dönüşüyor. Beni duş duvarına yaslayarak bileklerimi kavrıyor ve başımın üzerinde sabitliyor. "Beni zorlama, evcil hayvanım," diye mırıldanıyor, ereksiyonu karnıma baskı yapıyor. "Sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Kararlılığıma rağmen göğsümde bir korku sarmalı oluşuyor. Julian'ın şu anda bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama kocamın cephaneliğindeki tek silah fiziksel ceza değil. Jake'in acımasız dayak görüntüleri zihnimde canlanıyor ve mide bulandırıcı bir ürperti getiriyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum o eğilip dudaklarını kulağıma değdirirken, bu şefkatli jest üzerimde beliren bedeninin tehdidiyle tam bir tezat oluşturuyor. "Julian, bunu yapma."

Doğruldu, gözleri sert mavi mücevherler gibiydi. "Ne yapmayayım?" Bileklerimi geniş avuçlarından birine aktarıyor, boştaki elini göğüslerimin üzerinde ve karnımda gezdiriyor, parmakları yanan tenimi sıyırıyor.

"Yapma-" Sesim kesiliyor, dokunuşu süregelen soğuğa rağmen içimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. "Böyle olmasına izin verme."

Eli yukarı kalkıyor, parmakları çenemi kaçınılmaz bir şekilde kavrıyor. "Ne gibi?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde eşit. "Benimmişsin gibi mi?"

Nefesim kesildi. "Ben senin karınım, kölen değil-"

"Ben ne olmanı istersem osun, evcil hayvanım. Sana sahibim." Sözlerindeki sıradan acımasızlık bana bir darbe gibi çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atıyor. Tepkimin bir kısmını göstermiş olmalıyım çünkü beni tutuşu gevşiyor, sesi hafifçe yumuşuyor ve şöyle diyor: "Burası senin evin, Nora. Burası. Benimle birlikte. Dışarıda değil."

"Onlar benim ailem, Julian. Benim ailem. Tıpkı *senin* artık benim ailem olduğun gibi. Güvenliğim için tüm hayatımı bir kafeste kilitli geçiremem. Çıldırırım." Göz kapaklarımın arkasında gözyaşlarımın toplandığını hissedebiliyorum ve onları tutmaya çalışarak hızla göz kırpıyorum. Bugünlerde ne kadar duygusal bir karmaşa içinde olduğumu göstermek isteyeceğim son şey.

Aptal hamilelik hormonları.

Julian bana bakıyor, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor ve sonra ani bir hareketle beni bırakıp geri adım atıyor. Suyu kapatarak kabinden çıkıyor ve zorlukla kontrol ettiği bir şiddetle bir havlu kapıyor. Aleti hâlâ sert ve yeni, Nora'ya cam gibi davranma yaklaşımı düşünüldüğünde bile üzerimde olmaması şaşırtıcı.

Dikkatle hareket ederek onu duştan çıkarken takip ediyorum, ıslak ayaklarım banyo paspasının pelüş yumuşaklığına batıyor. "Lütfen-" diye başlıyorum ama Julian çoktan havluyla bana doğru geliyor. Etrafıma sararak beni kuruladıktan sonra kendisi için başka bir havlu almak üzere geri çekiliyor.

"Tüm bunların Yulia Tzakova ile ne ilgisi var?" Tam banyodan çıkmak üzereyken sözleri durduruyor. Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde, "Dün gördüğün Rus tercüman. Aniden ailenizi görme isteğinizle bir ilgisi var mı?"

Bir an için inkâr etmeyi düşünüyorum ama Julian yalan söylediğimi anlıyor. "Bir bakıma," diyorum dikkatlice. "Sadece buradan biraz uzaklaşmaya, manzara değişikliğine ihtiyacım var. Biraz nefes almaya ihtiyacım var, Julian." Bakışlarını tutarak yutkunuyorum. "Buna çok ihtiyacım var."

Bana bakıyor ve sonra başka bir şey söylemeden giyinmek için yatak odasına gidiyor.

* * *

Kahvaltıda Julian sessizdi, görünüşe göre iPad'indeki e-postalara dalmıştı. Görmezden gelindiğimi hissediyorum - benim için alışılmadık bir his. Genellikle, yemek yediğimizde

Birlikte, Julian'ın tüm dikkati benim üzerimde ve onun başka bir şeye odaklanıyor olması beni makul olandan çok daha fazla rahatsız ediyor.

Sessizliği bozmak için tartışıyorum ama işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum. Zaten bu sabahki tartışma muhtemelen malikâneden kurtulma şansımı yok etti. Aileme yaptığım ziyaretten bahsetmek için daha uygun bir zamanı beklemeliydim; öpüşme seansının ortasında ağzımdan kaçırmak pek akıllıca bir hareket değildi.

Elbette, farklı bir yaklaşımın sonucu değiştireceğinin garantisi yok. Julian bir kez karar verdiğinde, fikrini değiştirme şansım çok az, özellikle de konu benim güvenliğimi ilgilendiriyorsa. İzleyiciler konusunda onunla savaştım ve hala vücudumda gömülü durumdalar. Julian onları çıkarmama asla izin vermez, tıpkı yerleşkeden çıkmama asla izin vermeyeceği gibi. Tüm niyet ve amaçlar için, o bana sahip ve bu gerçek hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok.

Üzerime çöken sıkıcı umutsuzluğa teslim olmamaya çalışarak yumurtalarımı bitiriyor ve gergin atmosferde oyalanmak istemediğim için kalkıyorum. Ancak ben masadan uzaklaşamadan Julian iPad'inden başını kaldırıp bana sert bir bakış atıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Sınavlarıma çalışmak için," diye cevap veriyorum temkinli bir şekilde.

"Otur." Zorba bir şekilde sandalyeme doğru işaret ediyor. "Daha işimiz bitmedi.

henüz."

İçimdeki öfke patlamasını bastırarak koltuğuma dönüyor ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Gerçekten çalışmalıyım, Julian."

"Son finalin ne zaman?"

Ona bakıyorum, göğsümde küçük bir umut baloncuğu oluşurken nabzım hızlanıyor. "Online programda esneklik var. Tüm dersleri erken bitirirsem, sınavlara hemen girebilirim."

"Haziran başında mı?" diye soruyor.

"Hayır, daha erken." Terli avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum. "Potansiyel olarak önümüzdeki bir buçuk hafta içinde işim bitebilir."

"Tamam." Ben nefes almaya bile cesaret edemeyerek onu izlerken o tekrar iPad'e bakıyor ve bir şeyler yazıyor. Bir dakika sonra tekrar başını kaldırıyor ve sert mavi bakışlarını üzerime dikiyor. "Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim, Nora," diyor sertçe. "Eğer bana itaatsizlik edersen ya da biz Chicago'dayken kendini tehlikeye *atacak* bir şey yaparsan, seni cezalandırırım. Beni anlıyor musun?"

O daha konuşmasını bitirmeden masanın yarısına kadar geldim ve üzerine atlarken neredeyse sandalyesini deviriyordum. "Evet!" Kendimi nasıl onun kucağında bulduğumu bile bilmiyorum ama bir şekilde oradayım, kollarım boynuna dolanmış, yüzüne öpücükler yağdırıyorum. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Nefesim tükenene kadar onu öpmeme izin veriyor ve sonra büyük elleriyle yüzümü çerçeveleyerek dikkatle bana bakıyor. Gözlerindeki arzu parıltısını görebiliyorum, kalçalarıma bastıran sert çıkıntıyı hissedebiliyorum ve bu sabah başladığımız şeye devam edeceğimizi biliyorum. Vücudum beklentiyle nabız gibi atmaya başlıyor, meme uçlarım elbisemin kumaşı altında sıkılaşıyor.

Julian artan uyarılmışlığımı hissetmiş gibi karanlık bir şekilde gülümsüyor ve beni göğsüne yaslayarak ayağa kalkıyor. Beni merdivenlere doğru taşırken, "Beni buna pişman etme, hayatım," diye mırıldanıyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, inan bana."

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum hararetle, kollarımı boynuna dolayarak. "Sana söz veriyorum Julian, yapmayacağım."

Bölüm III: Yolculuk

Bölüm 15

Nora

Ben eve gidiyorum. Aman Tanrım, eve gidiyorum.

bile, uçağın penceresinden aşağıdaki bulutlara bakarken, bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Kahvaltıdaki konuşmamızın üzerinden sadece iki hafta geçti ve işte Oak Lawn'a doğru yola çıktık.

"Bu uçak televizyonda gördüklerime hiç benzemiyor," diyor Rosa, kabinin lüks iç kısmına bakarak. "Yani, normal bir havayoluyla uçmayacağımızı biliyordum ama bu *gerçekten çok* güzel, Nora."

Ona sırıtıyorum. "Evet, biliyorum. İlk gördüğümde ben de aynı tepkiyi vermiştim." Dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturan ve görünüşe göre konuşmamızı görmezden gelen Julian'a hızlı bir bakış atıyorum. Bana biz Chicago'dayken portföy yöneticisiyle buluşmayı planladığını söyledi, bu yüzden hazırlık için olası yatırımları gözden geçirdiğini tahmin ediyorum. Ya bu ya da mühendislerinin yaptığı son drone tasarım değişikliği; bu proje bu hafta zamanının çoğunu alıyor.

"İlk kez uçuyorum ve bu özel bir jette. Buna inanabiliyor musunuz? Bunun daha iyi olmasının tek yolu New York'a gidiyor olmamız," diyor Rosa ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Kahverengi gözleri heyecandan parlıyor ve pelüş deri koltuğunda neredeyse zıplıyor. Julian'ı bizimle Amerika'ya gelmeye ikna ettiğimden beri, yani arkadaşımın yıllardır hayalini kurduğu bir şey için, birkaç gündür bu haldeydi.

"Chicago da oldukça güzel," diyorum, onun kasıtsız züppeliğiyle eğlenerek. "Güzel bir şehir, göreceksin."

"Ah, tabii ki." Evimi aşağıladığını fark eden Rosa kızarıyor. "Eminim harikadır ve nankör olduğumu düşünmeni istemem," diyor çabucak, perişan görünüyor. "Beni sadece iyi biri olduğun için getirdiğini biliyorum ve gideceğim için çok mutluyum-"

"Rosa, sana ihtiyacım olduğu için geliyorsun," diye araya giriyorum, Julian'ın önünde bu konuya girmesini istemiyorum. "Julian'la görüşecek tek kişi sensin Ana.

Sabah smoothie'lerimi yapmak için güveniyor ve o vitaminlere ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Ya da en azından Rosa'nın bizimle gelmesini istediğimde takıntılı derecede korumacı kocama böyle söyledim. Smoothie'leri kendim de yapabilirdim -ya da sadece vitamin haplarını yutabilirdim- ama arkadaşımın bize katılmasına izin vereceğinden emin olmak istedim. Bugüne kadar, bana inandığı için mi yoksa başlangıçta herhangi bir itirazı olmadığı için mi kabul ettiğinden emin değilim. Her halükarda, Rosa'nın istemeden de olsa gemiyi ya da duruma göre özel jeti sallamasını istemiyorum.

Ailemi görmeye gidiyor olmamız hâlâ tam olarak gerçekmiş gibi gelmiyor. Geçtiğimiz iki hafta adeta uçup gitti. Tüm sınavlar ve ödevler yüzünden yaklaşan seyahati düşünecek vaktim bile olmadı. Ancak üç gün önce nefes alabildim ve yolculuğun gerçekten de gerçekleştiğini ve Julian'ın gerekli tüm hazırlıkları yaptığını, ailemin etrafındaki güvenliği Beyaz Saray seviyesine yükselttiğini fark ettim.

"Ah, evet, smoothie'ler," dedi Rosa, Julian'a doğru temkinli bir bakış fırlatarak. Sonunda anladı. "Elbette, unutmuşum. Ben de sanat malzemelerini yerleştirmene yardım edeceğim, bu yüzden kendini fazla yorma."

"Doğru, kesinlikle." Ona komplocu bir sırıtma yapıyorum. "Ağır tuvalleri falan kaldırmama izin veremezsin."

O anda uçak sallanır ve Rosa'nın yüzü bembeyaz olur, heyecanı buharlaşır. "Bu da ne?"

"Sadece türbülans," diyorum, ani bir mide bulantısıyla mücadele etmek için yavaşça nefes alıyorum. Hâlâ sabah bulantısı evresinden tam olarak çıkmış değilim ve uçağın sarsıntılı hareketi de yardımcı olmuyor.

"Kaza yapmayacağız, değil mi?" Rosa korkuyla soruyor, ben de onu rahatlatmak için başımı sallıyorum. Ancak Julian'a baktığımda onun da bana baktığını, yüzünün alışılmadık derecede gergin olduğunu ve bilgisayarı kavrarken parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu görüyorum.

Hiç düşünmeden emniyet kemerimi çözüyorum ve yanına gitmek için ayağa kalkıyorum. Rosa kaza yapmaktan korkuyorsa, üç aydan kısa bir süre önce kaza geçirmiş olan Julian'ın nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

"Ne yapıyorsun?" Julian ayağa kalkıp bilgisayarı kanepenin üzerine bırakırken sesi keskindi. "Otur, Nora. Bu güvenli değil."

"Ben sadece-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden çoktan yanıma gelmiş, beni zorla koltuğa oturtmuş ve kemerimi bağlamıştı. "Otur," diye bağırıyor, bana ters ters bakarak. "Uslu duracağına söz vermedin mi?"

"Evet, ama ben sadece-" Julian'ın yüzündeki ifadeyi görünce, "Boş ver," diye mırıldanmadan önce sustum.

Hâlâ bana dik dik bakarken geri çekiliyor ve Rosa ile benim karşıma oturuyor. Rahatsız görünüyor, pencereden dışarı bakarken elleri kucağında dönüyor. Onun için üzülüyorum; eminim arkadaşının söz dinlemeyen bir çocuk gibi muamele gördüğünü görmek gariptir.

"Uçak bir hava boşluğuna girerse düşmeni istemiyorum," diyor Julian daha sakin bir ses tonuyla, ben kalkmaya çalıştığıma dair hiçbir belirti göstermeyince. "Türbülans sırasında kabinde dolaşmak güvenli değil."

Başımı sallıyorum ve yavaşça nefes almaya odaklanıyorum. Bu hem mide bulantısına hem de öfkeye iyi geliyor. Bazen gerçekleri unutuyorum ve normal bir evliliğimiz, eşitler arası bir ortaklığımız olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kağıt üzerinde Julian'ın karısı olabilirim ama gerçekte onun seks kölesine çok daha yakınım.

Sahibine umutsuzca aşık olan bir seks kölesi.

Gözlerimi kapatarak geniş deri koltuğun ortasında rahat bir pozisyon buluyorum ve rahatlamaya çalışıyorum.

Uzun bir uçuş olacak.

* * *

"Uyan, bebeğim." Emniyet kemerim çözülürken sıcak dudaklar alnıma değiyor. "İşte geldik."

Gözlerimi açıyorum, yavaşça kırpıştırıyorum. "Ne?"

Julian bana gülümsüyor, önümde dururken mavi bakışları eğlenceyle dolu. "Bütün yol boyunca uyudun. Çok yorulmuş olmalısın."

Biraz yorgundum - tüm o çalışma ve toparlanmanın ardından

-Ama sekiz saatlik bir uyku benim için yeni bir rekor. Yine hamilelik hormonlarından olmalı.

Bir esnemeyi elimle kapatarak ayağa kalkıyorum ve Rosa'nın sırt çantasını tutarak çoktan çıkışın yanında durduğunu görüyorum. "İndik," diyor neşeyle. "Uçağın inişini zar zor hissettim. Lucas harika bir pilot olmalı."

Julian kaşmir bir şalı omuzlarıma sararak, "O iyi," diye onaylıyor. Ona sorgulayan bir bakış , "Dışarısı sadece altmış sekiz derece. Üşümeni istemiyorum."

Kıs kıs gülme isteğimi bastırıyorum. Sadece tropik bölgelerden gelen biri altmış sekiz dereceyi "soğuk" olarak değerlendirebilir - gerçi adil olmak gerekirse, giydiğim kısa kollu elbise için muhtemelen biraz soğuk. Mayıs sonlarında Chicago'nun havası tahmin edilemez, serin bahar günlerinin arasına yaz sıcağı serpiştirilir. Julian'ın üzerinde bir kot pantolon ve uzun kollu, düğmeli bir gömlek var.

"Teşekkür ederim," diyorum ona bakarak. Bugünlerde fazla ileri gitse de, endişesini bir açıdan dokunaklı buluyorum. Tabii iri ellerini omuzlarımda hissetmek, Rosa sadece birkaç adım ötemde dururken bile ona karşı erime isteği uyandırıyor.

"Rica ederim bebeğim," diyor boğuk bir sesle, bakışlarımı tutarak ve onun da bunu hissettiğini biliyorum - birbirimize karşı duyduğumuz bu derin, açıklanamaz çekimi. Bunun kimya mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum ama bizi herhangi bir ipten daha sağlam bir şekilde birbirimize bağlıyor.

Uçağın kapısının açılma sesi beni içinde bulunduğum büyüden koparıyor. İrkilerek geri adım atıyorum, düşmesin diye şalı tutuyorum. Julian bana başladığımız şeyin devam edeceğini vaat eden bir bakış atıyor ve içimden bir beklenti ürpertisi geçiyor.

"Aşağı inebilir miyim?" Rosa soruyor ve ben de dönüp onu açık kapının yanında sabırsızlıkla beklerken görüyorum.

"Elbette," diyor Julian. "Devam et, Rosa. Hemen geliyoruz."

Çıkışta gözden kayboluyor ve Julian bana yaklaşarak nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. "Hazır mısın?" diye soruyor usulca ve ben başımı sallıyorum, gözlerindeki sıcak bakışla büyüleniyorum.

"O halde gidelim," diye mırıldanarak elimi tutuyor. Büyük, erkeksi avucu parmaklarımı tamamen içine alıyor. "Ailen seni bekliyor."

* * *

Bizi havaalanından ailemin evine götüren araba, alışılmadık derecede kalın camlı, uzun, modern görünümlü bir limuzin.

"Kurşun geçirmez mi?" Arabaya bindiğimizde soruyorum ve Julian başını sallayarak tahminimi doğruluyor. Lucas her zamanki gibi arabayı sürerken o da Rosa ve benimle arkada oturuyor.

Acaba sarışın adam onu Rus oyuncağından ayırdığı için bu yolculuğa kızıyor mudur? Son duyduğuma göre tercüman hâlâ hayattaydı ve Lucas'ın odasında tutsaktı. Julian bana Lucas'ın yokluğunda ona göz kulak olmaları ve iyi olduğundan emin olmaları için iki muhafız görevlendirdiğini söyledi. Görünüşe göre, kıza işkence etme ayrıcalığına başka kimsenin sahip olmasını istemiyor.

Tüm bu durum beni hasta ediyor, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Bildiğim kadarını bilmemin tek nedeni Rosa'nın bu işin peşini bırakmayı reddetmesi ve sürekli Julian'dan bilgi istemem için yalvarması. Julian'ın sağ koluna olan garip takıntısı beni endişelendiriyor, her ne kadar Rosa'nın Lucas'ın ona hiç ilgi duymadığı konusunda haklı olduğu sonucuna varsam da. Yine de, onunla bir ilişkiye girmesini kadar, kalbinin kırılmasını da istemiyorum ve korkarım işler bu yönde ilerliyor.

"Ailenin bu kadar geç gelmemize kızmayacağından emin misin?" Rosa düşüncelerimi bölerek soruyor. "Saat neredeyse akşamın dokuzu."

"Hayır, beni görmek için gerçekten sabırsızlanıyorlar." Telefonuma bakıyorum, annemden bir mesaj daha geliyor. Telefonu elime alıp mesaja göz gezdiriyorum ve Rosa'ya "Annem masayı hazırladı bile" diyorum.

"Ve benim de peşlerine takılmama aldırmıyorlar mı?" Alt dudağını çiğniyor. "Yani, sen onların kızısın, yani tabii ki seni görmek istiyorlar, ama ben sadece hizmetçiyim-"

"Sen benim arkadaşımsın." Düşüncesizce limuzinin koridoruna uzanıp Rosa'nın elini sıkıyorum. "Lütfen bu konuda endişelenmeyi bırak. Etkileyici değilsin." Rosa gülümsüyor, rahatlamış görünüyor ve ben de tepkisini görmek için Julian'bakıyorum. Yüzü kayıtsız, ama bakışlarında bir eğlence pırıltısı yakalıyorum. Kocam belli ki akşamın bu geç saatinde aileme yük olmaktan endişe etmiyor. Ve bu çok mantıklı. Neden bir şey kızlarını kaçırması onu nasıl etkiledi?

Bu gerçekten de ilginç bir yemek olacak.

* * *

"Nora, tatlım!" Annemle babamın kapısı açılır açılmaz, yumuşak, parfüm kokulu bir kucaklamayla sarmalanıyorum. Gülerek önce anneme, sonra da hemen arkasında duran babama sarılıyorum. Birkaç dakika boyunca bana sıkıca sarılıyor ve kalbinin göğsünde hızla attığını hissediyorum.

Bana bakmak için geri çekildiğinde, gözlerinde bir nem parıltısı var. "Seni gördüğümüze çok sevindik," diyor alçak ve derin bir sesle ve ben de kendi gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum.

"Ben de, baba. Ben de. Seni ve annemi gerçekten özledim."

Bunu söyler söylemez yalnız olmadığımı hatırlıyorum. Döndüğümde annemin Rosa ve Julian'a baktığını görüyorum, gülümsemesi artık kaskatı ve doğal değil.

Kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıyorum. "Anne, baba, Julian'ı zaten tanıyorsunuz. Bu da Rosa Martinez. en iyi arkadaşım." Lucas'ı da akşam yemeğinde bize katılmaya davet ettim ama o reddetti, bu gece güvenlik ekibinin bir parçası olduğunu ve dışarıda kalması gerektiğini açıkladı.

Annem Julian'a temkinli bir şekilde başını sallıyor. Sonra arkadaşıma bakarken gülümsemesi bir parça ısınıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Rosa. Nora bize senden bahsetti. Lütfen, içeri gel."

Onları karşılamak için geri adım atar ve Rosa belirsiz bir şekilde gülümseyerek içeri girer. Onu her zamanki gibi soğukkanlı ve kendinden emin görünen Julian takip ediyor.

"Gabriela. Seni görmek çok güzel." Anneme göz kamaştırıcı bir gülümseme veren eski tutsağım, Avrupai bir jestle dudaklarını annemin yanağına değdirmek için eğiliyor. Adam doğrulduğunda, annem ilk kez aşık olan bir kız öğrenci gibi kızarmış görünüyor. Onu toparlanması için bırakan Julian dikkatini babama çeviriyor. "Seninle şahsen tanışmak bir zevk Tony," diyerek elini uzatıyor.

"Ben de öyle," diyor babam, Julian'ın uzattığı eli sıkarken çenesi gerilmiş. "Sonunda buraya gelebildiğine sevindim."

"Evet, ben de öyle," diyor Julian yumuşak bir sesle ve babamın elini bırakıyor. Babamın elini bilerek çok sert sıktığı kırmızı parmak izlerini fark ediyorum ve kalbim küt küt atıyor. Ancak babamın eline gizlice baktığımda, orada herhangi bir hasar olmadığını rahatlayarak fark ediyorum.

Julian babamın bu küçük saldırganlığını affetmiş olmalı ya da en azından ben öyle olduğunu umuyorum.

Yemek odasına doğru yürürken, kocamın yakışıklı profiline gizli gizli bakıyorum. Eski esirimi çocukluk evimde görmek tuhafın da ötesinde. Onunla egzotik, yabancı yerlerde birlikte olmaya alışkınım, Oak Lawn, Illinois'de değil. Julian'ı ailemin evinde görmek

Bir banliyö alışveriş merkezinde vahşi bir kaplanla karşılaşmak gibi - korkutucu bir şekilde tuhaf.

"Tatlım, çok zayıflamışsın," diye haykırıyor annem, yemek odasına girdiğimizde beni eleştirel bir gözle süzerek. "Bebekle birlikte henüz yuvarlaklaşmaya başlamayacağını biliyordum ama kilo vermiş gibi görünüyorsun."

"Biliyorum," diyor Julian, elini sırtımın alt kısmına koyarak. Onun dokunuşu beni hem ısıtıyor hem de ailemin önünde olduğu için rahatsız ediyor. "Mide bulantısı yüzünden iyi beslenmesini sağlamak zor oldu. En azından kilo vermeyi bıraktı. Onu dört hafta önce görmeliydiniz."

Masanın önünde durduğumuzda annem sempatik bir şekilde "Gerçekten kötü müydü tatlım?" diye soruyor. Gözlerini yüzümden ayırmıyor, belli ki Julian'ın sahiplenici hareketini görmezden gelmeye kararlı. Babam ise dişlerini öyle bir sıkıyor ki, gıcırdama sesini neredeyse duyabiliyorum.

"Hamile olduğumu öğrendikten sonra daha iyi oldu. Düzenli aralıklarla daha sade yiyecekler yemeye başladım ve işe gibi görünüyordu," diye açıklıyorum kızararak. Babamın önünde hamileliğim hakkında konuşmak tuhaftı. Görüntülü sohbetlerimiz sırasında bu konunun etrafında dans etmiştik; babam huysuzca sağlığımı soruyor, ben de onun sorularını geçiştiriyordum. Bu yaşta hamile olduğum gerçeğinden nefret ettiğini ve Julian'la olan tüm bu durumu küçümsediğini biliyorum. Annem de muhtemelen aynı şeyleri hissediyor ama o bu konuda çok daha diplomatik davranıyor.

"Umarım bu akşam yemek yiyebilirsin," diyor annem endişeyle. "Baban ve ben bir sürü yemek hazırladık."

"Halledeceğime eminim anne." Gülümseyerek Julian'ın benim için çektiği sandalyeye oturuyorum. "Her şey çok lezzetli görünüyor."

Ve bu doğru. Ailem kendini aşmış. Masada babamın biberiyeli tavuğundan -sadece özel günlerde kullandığı bir tarif- büyükannemin tamalelerine ve benim en sevdiğim yemek olan kızarmış kuzu pirzolasına kadar her şey var. Bu bir ziyafet ve midem cam kaplı tabaklardan yayılan lezzetli kokular karşısında takdirle gurulduyor.

Julian sol tarafıma oturuyor, annem ve babam da karşımızda oturuyorlar.

"Gel, yanıma otur," diyorum Rosa'ya, sağımdaki boş sandalyeyi okşayarak. Arkadaşımın hâlâ rahat hissetmediğini, bir şekilde heybetli olduğuna ikna olduğunu görebiliyorum. Her zamanki parlak gülümsemesi, yanıma oturup avuçlarını mavi elbisesinin ön kısmında düzeltirken belirsiz ve biraz utangaç.

"Bu masa harika, Bayan Leston," diyor yumuşak aksanlı sesiyle Ses.

"Oh, teşekkür , tatlım." Annem ona gülümsüyor. "İngilizcen çok iyi. Böyle konuşmayı nereden öğrendin? Nora bana daha önce hiç ABD'ye gitmediğini söyledi."

"Hayır, öğrenmedim." Bu iltifattan memnun görünen Rosa, Julian'ın annesinin ona çocukken nasıl Amerikan İngilizcesi öğrettiğini anlatıyor. Annemle babam Rosa'nın anlattıklarını ilgiyle dinliyor ve birkaç soru daha soruyorlar; ben de bu fırsatı tuvalete gitmek için kullanıyorum.

Birkaç dakika sonra döndüğümde, masadaki atmosfer gerginlikle doluydu. Rahat görünen tek kişi Julian, sandalyesinde arkasına yaslanmış, anlaşılmaz bakışlarla annemle babama bakıyor. Babam gözle görülür bir şekilde sinirli ve annem klasik bir sakinleştirme hareketiyle elini babamın dirseğine koymuş. Zavallı Rosa başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor.

Oturup ne olduğunu sormayı düşünüyorum ama bunun arı kovanına çomak sokacağını hissediyorum. "Yeni işin nasıl gidiyor baba?" Bunun yerine parlak bir şekilde soruyorum.

Babam derin bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha alıyor ve gülümseme olması gereken bir şey deniyor. Daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünüyor ama denediği için ona hak veriyorum.

Julian soruma cevap vermeden önce öne doğru eğildi ve kollarını masaya koyarak şöyle dedi: "Tony, belki farkında değilsin ama kızın şu anda dünyanın en zengin kadınlarından biri. Mesleğini seçse de seçmese de hiçbir şeyden yoksun kalmayacak. Üniversite çağında çocuk sahibi olmanın uygun olmadığını anlıyorum ama özellikle bu durumda buna 'hayatını mahvetmek' demem pek mümkün değil."

Babamın göğsü öfkeyle kabarıyor. "Tek sorunun çocuk olduğunu mu sanıyorsun? Sen çaldın-"

"Tony." Annemin sesi yumuşak ama sesindeki tonlama babamın cümlesini yarıda kesmesine neden oluyor. Sonra Julian'a doğru dönüyor. "Kocamın terbiyesizliği için özür dilerim," diyor eşit bir şekilde. "Açıkçası, Nora'yı maddi olarak geçindirme yeteneğinizin farkındayız."

"Güzel." Julian ona soğuk bir gülümseme veriyor. "Nora'nın aranan bir sanatçı haline geldiğinin de farkında mısın?"

Bir kuzu pirzolasına uzanırken duraksadım ve Julian'a bakakaldım. Aranan bir sanatçı mı? Ben mi?

"Paris'teki bir galerinin onun resimleriyle ilgilendiğini biliyorum," diyor annem temkinli bir şekilde. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet." Julian'ın gülümsemesi keskinleşir. "Ancak bilmediğiniz bir şey var, o da galerinin sahibinin Avrupa'nın önde gelen sanat koleksiyoncularından biri olduğu. Ve Nora'nın çalışmaları çok ilgisini çekiyor. Hatta o kadar ilgisini çekmiş ki, kişisel koleksiyonu için Nora'nın beş resmini satın almak üzere bana bir teklif gönderdi."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki hevesi gizleyemiyorum. "Onları satın almak mı istiyor? Ne kadara?"

"Elli bin avro, resim başına on. Gerçi daha fazlası için pazarlık yapabileceğimize eminim."

Bir an nefes almayı bıraktım. "Elli *bin* mi?" Beş yüz dolar alsam kendimden geçerdim. Hatta elli dolar bile alabilirdim. Birinin benim karalamalarımı istemesi bile inanılır gibi değil. "*Elli bin avro* mu dediniz?"

"Evet, bebeğim." Julian'ın bakışları bana bakarken ısınıyor. "Tebrikler. İlk büyük satışını yapmak üzeresin."

"Aman Tanrım," nefes alıyorum. "Aman Tanrım."

Aynı şokun ailemin yüzüne de yansıdığını görebiliyorum. Olayların bu şekilde gelişmesi onları da şaşkına çevirdi. Sadece Rosa bu gelişmeyi normal karşılıyor gibi görünüyor. "Tebrikler Nora," diye haykırıyor sırıtarak. "Sana o resimlerin harika olduğunu söylemiştim."

"Bu teklifi ne zaman aldın?" Tekrar konuşabildiğimde Julian'a soruyorum. "Buraya gelmeden hemen önce." Julian uzanıp elime bir nazikçe sıktı. "Sana bu gece daha sonra söyleyecektim ama ailenin de bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"Evet, kesinlikle var," diyor annem, nihayet şoktan kurtulmuş bir halde. "Bu... bu inanılmaz, tatlım. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Babam başını sallıyor, hala sessiz, ama onun da etkilendiğini görebiliyorum. Ve muhtemelen hobimin potansiyeli hakkındaki fikrini değiştirmeye başlıyor.

"Baba," diyorum usulca, ona bakarak, "üniversiteyi bırakmaya niyetim yok. Bebek yolda olsa bile, tamam mı? Lütfen benim için endişelenme. Gerçekten, ben iyiyim."

Babam önce bana, sonra Julian'a ve sonra tekrar bana bakıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Onun yerine tabağa

kuzu pirzolalarını bana doğru itiyor. "Devam et tatlım," diyor sessizce. "Uzun yolculuktan sonra acıkmış olmalısın."

Ben memnuniyetle ikramı kabul ettim ve herkes kendi ikramını yüklemeye başladı.

Tabaklar.

Yemeğin geri kalanı beklenebileceği gibi iyi geçiyor.

Birkaç gergin sessizlik olsa da, yemeğin büyük kısmı nispeten medeni bir sohbetle geçiyor. Annem malikânedeki yaşamı soruyor, Rosa ve ben de Rosa'nın telefonundaki bazı fotoğrafları gösteriyoruz. Bu arada babam Julian ile siyasi bir tartışmaya giriyor. Herkesi şaşırtacak şekilde, ikisi de Orta Doğu'daki durum hakkında aynı alaycı görüşlere sahip çıkıyor, ancak Julian'ın jeopolitik bilgisi babamınkinden çok daha fazla. Haberleri medyadan alan ailemin aksine, Julian haberlerin bir parçası.

Aslında haberleri o şekillendiriyor, ancak istihbarat camiası dışında bunu bilen çok az kişi var.

Ailemin hakkını vermeliyim. Julian'ın parmaklıklar ardına ait olduğuna inanan insanlar için şaşırtıcı derecede nazik ev sahipleri. Julian'dan uzaklaşırlarsa beni kaybetmekten korktukları için böyle davrandıklarından şüpheleniyorum. Annem tek kızıyla görüşmeye devam edebilmek için şeytanın ta kendisiyle bile yemek yiyebilir ve babam da zor durumlarda annemin yolundan gitme eğiliminde.

Yine de yemek boyunca Julian'ı izliyorlar, ona vahşi bir yaratığı gözlemledikleri gibi ihtiyatla bakıyorlar. Gülümsüyor, güçlü cazibesi tam gaz açık, ama her zaman var olan tehlike aurasını, karanlık bir pelerin gibi ona yapışan şiddet gölgesini hissedebildiklerini biliyorum.

Kahve ve tatlıya geldiğimizde Julian, Lucas'tan acil bir mesaj alıyor ve birkaç dakikalığına dışarı çıkmak için mazeret bildiriyor. Ona endişeli bir bakış attığımda, "Ciddi bir şey değil," diyor. "Sadece ilgilenmem gereken küçük bir iş meselesi."

Evden çıkıp gidiyor ve Rosa da tuvalete gitmek için o anı seçerek beni geldiğimizden beri ilk kez ailemle yalnız bırakıyor.

"Bir iş meselesi mi?" diye soruyor babam Rosa'yı duymazdan gelir gelmez kuşkuyla. "Gece on buçukta mı?"

Omuz silkiyorum. "Julian farklı zaman dilimlerindeki insanlarla ilgileniyor. Bir yerlerde saat sabahın onu."

Babamın beni daha fazla sorgulamak istediğini görebiliyorum ama neyse ki annem araya giriyor. Rosa'nın gittiği koridoru başıyla işaret ederek, "Arkadaşın gerçekten çok iyi," diyor. "Onun böyle büyüdüğüne inanmak zor." Sesini alçaltıyor. "Suçlularla yani."

"Evet, biliyorum." Rosa'nın iki adam öldürdüğünü bilseler ailem ne düşünürdü acaba? "O harika biri."

"Nora, tatlım ..." Annem boş odaya kaçamak bir bakış attıktan sonra öne doğru eğilip sesini daha da alçaltıyor. "Şu anda fazla zamanımız olmadığını biliyorum ama bize bir şey söyle. Onunla gerçekten mutlu musun? Çünkü artık ikiniz de ABD topraklarında olduğunuza göre, FBI-" "Anne, onsuz yaşayamam. Eğer ona bir şey olursa ölmek istiyorum." Daha nazik bir şekilde söylemeyi düşünemeden dudaklarımdan keskin gerçek dökülüyor. Ses tonumu yumuşatıyorum. "Anlamanı beklemiyorum ama o artık benim her şeyim. Onu gerçekten seviyorum."

"Peki o da seni seviyor mu?" diye soruyor babam sessizce. Şu anda daha yaşlı görünüyor, gözlerinde gördüğüm kederli acıma duygusu onu yaşlandırıyor. "Böyle biri seni sevebilir mi tatlım?"

Onu rahatlatmak için ağzımı açıyorum ama nedense kelimeleri söylemeye dilim varmıyor. Julian'ın kendi tarzında beni sevdiğine inanmak istiyorum, ama içimde her zaman var olan küçük bir şüphe çekirdeği var.

Babam tam on ikiden vurdu.

Julian aşık olabilir mi?

Doğrusu, hâlâ bilmiyorum.

Bölüm 16

Julian

Dışarı çıktığımda siyah Lincoln beni bekliyordu.

"Onlara meşgul olduğunu söyledim ama bu buluşma için ısrar ettiler," dedi Lucas, evin yakınındaki gölgelerin arasından sıyrılarak. "En iyisinin sana haber vermek olduğunu düşündüm."

Başımı salladım ve arabaya doğru yürüdüm.

Arkadaki cam açılır. Frank kapının kilidini açarak, "Hadi bir tur atalım," diyor. "Konuşmamız gerek."

Ona sert bir bakış attım. "Hiç sanmıyorum. Eğer konuşmak istiyorsan, bunu tam burada yapacağız."

Frank beni inceliyor, muhtemelen beni ne kadar zorlayabileceğini merak ediyor ve beni daha fazla kızdırmamaya karar verdiği anı görüyorum.

"Pekâlâ." Arabadan iniyor, gri takım elbisesi yuvarlak karnına doğru uzanıyor. "Meraklı komşulara aldırmazsan, tabii."

Pratik bir bakışla çevremizi inceliyorum. Ne yazık ki, o haklı. Sokağın karşısında zaten bir perde seğiriyor.

Dikkat çekmeye başladık.

"Bloğun etrafında küçük bir park var," diyorum, bir karara vararak. "Neden o yöne doğru yürümüyoruz? Tam on beş dakikanız var."

Frank başını sallıyor ve siyah Lincoln uzaklaşıyor, muhtemelen bloğun etrafında dönecek. Hiç şüphem yok ki, tıpkı adamlarım gibi gözden uzakta duran ek güvenlik görevlileri var. CIA'in kendi adamlarından birini korumasız yanımda bırakmasına imkan yok.

"Pekâlâ, konuşalım," diyorum parka doğru ilerlerken. Lucas'a biraz uzaktan takip etmesini işaret ediyorum. "Neden buradasın?"

"Asıl soru şu: Neden buradasın?" Frank'in sesinde hayal kırıklığı var. "Varlığınızın başımıza ne kadar bela açtığını biliyor musunuz? FBI kendi yetki alanlarında olduğunuzu biliyor ve çılgına dönmüş durumdalar-"

"Bunu hallettiğini sanıyordum."

"Söyledim ama Wilson bu işin peşini bırakmayı reddediyor. O ve Bosovsky etrafı kokluyor, bir örtbas bulmaya çalışıyorlar. Bu tam bir karmaşa ve senin ziyaretin de buna yardımcı olmuyor."

"Bu nasıl benim sorunum oluyor?"

Köşeyi döndüğümüzde Frank, "Seni bu ülkede istemiyoruz Esguerra," diyor. "Burada olmak için hiçbir sebebin yok."

"Hayır mı?" Bir kaşımı çattım. "Karımın ailesi burada."

"Karın mı?" Frank homurdanır. "Kaçırdığın on sekiz yaşındaki kızdan mı bahsediyorsun?"

Nora şu anda yirmi yaşında -ya da birkaç gün içinde olacak- ama ben onu düzeltmiyorum. Yaşı pek de önemli bir konu değil. "İşte bu," diyorum soğukkanlılıkla. "Sen de çok iyi biliyorsun ki, beni onun ailesiyle yediğim akşam yemeğinden ... kayınvalidemle yemeğe sürükledin."

Frank bana kuşkulu bir bakış attı. "Ciddi misin lan sen? Bu insanların gözlerinin içine bakacak cesareti nereden buluyorsun? Kızlarını kaçırdın-"

"Artık benim karım olan kişi." Ses tonum keskinleşiyor. "Ailesiyle olan ilişkim seni hiç ilgilendirmez, o yüzden bu işe karışma."

"Eğer bu ülkeden uzak durursan duracağım." Frank durdu, uzun adımlarıma ayak uydurmaktan nefes nefese kalmıştı. "Bu konuda şaka yapmıyorum, Esguerra. Dosyaları ve kayıtları silebiliriz ama insanları silemeyiz. Bu konuda değil."

"Bana CIA'in iki meraklı FBI ajanını susturamayacağını mı söylüyorsun?" Ona soğuk bir bakış attım. "Çünkü eğer tek sorun onlarsa-"

"Öyle değil," diye araya giriyor Frank, ne demek istediğimi hemen anlıyor. "Sadece FBI değil, Esguerra." Alnındaki teri silmek için uzandı. "Burada bulunmanızdan tedirgin olan üst düzey yetkililer var. Ne bekleyeceklerini bilmiyorlar."

"Kayınvalidemi ziyaret etmemi beklemelerini söyle ve git." İlk defa Frank'e karşı tamamen dürüst oluyorum. "Buraya iş yapmaya gelmedim, bu yüzden üstlerinizin endişelenmesine gerek yok."

Frank bana inanmıyor gibi görünüyor ama değil. Eğer CIA kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorsa, FBI'ı benden uzak tutacaktır.

Ben Nora için buradayım, beğenmeyenler doğruca
Cehennem.

* * *

Eve döndüğümde Nora'yı Rosa ile masayı konusunda tartışırken buluyorum.

"Rosa, lütfen, bugün misafir sensin," diyor Nora, kuzu etinden arta kalanların bulunduğu tabağa uzanarak. "Lütfen otur, ben de anneme yardım edeyim-"

"Hayır, hayır, hayır," diye itiraz ediyor Rosa, masanın etrafında dolaşıp kirli bulaşıkları toplayarak. "Senin endişelenmen gereken bir bebeğin var. Lütfen, bu benim işim. Bırak yardım edeyim."

"On haftalık hamileyim, dokuz aylık değil-"

"Haklı bebeğim," diyorum, Nora'nın yanına gidip tabağı elinden alıyorum. "Uzun bir gün oldu ve kendini fazla yormanı istemiyorum."

Nora tartışmaya başlıyor ama ben çoktan tabağı Nora'nın anne ve babasının yemek artıklarını topladığı mutfağa götürüyorum. İçeri girdiğimde Gabriela'nın gözleri açılıyor ama tabağı benden sessizce "teşekkür ederim" diyerek alıyor.

Ona gülümsüyorum ve daha fazla tabak almak için yemek odasına geri dönüyorum.

Rosa ve benim masayı toplayıp her şeyi mutfağa taşımamız birkaç sefer daha sürüyor. Nora oturma odasındaki kanepede oturmuş, kızgınlık ve merak karışımı bir duyguyla bizi izliyor.

Sonunda masa temizlendi ve Leston'lar bize katılmak için mutfaktan çıktılar. Kanepede Nora'nın yanına oturuyorum ve elini tutup kucağıma getiriyorum, böylece parmaklarıyla oynayabiliyorum.

Nora'nın anne ve babası ikinci kanepede Rosa'nın yanına oturduklarında, "Gabriela, Tony, bu harika akşam yemeği için teşekkür ederim," diyorum. "Dışarı çıkmak zorunda kaldığım ve tatlıyı kaçırdığım için özür dilerim."

"Sana bir dilim kek ayırdım," diyor Nora avucuna masaj yaparken. "Annem gitmemiz için paketledi."

Annesine sıcak bir gülümseme veriyorum. "Bunun için teşekkür ederim, Gabriela. Minnettarım."

Gabriela başını eğiyor. "Elbette. İşinizin akşamın bu saatinde sizi alıp götürmesi büyük talihsizlik."

"Evet, öyle," diye kabul ediyorum, ifadesinin içindeki sorgulamayı fark etmemiş gibi davranarak. "Ve haklısın, geç oluyor ..." Boştaki eliyle esnemesini gizlemeye çalışan Nora'ya bakıyorum.

"Nora Palos Park'ta bir evde kalacağınızı söyledi," diyor Tony, okunamayan bir ifadeyle bizi izlerken. "Bu gece orada mı uyuyacaksınız?"

"Evet, doğru." Ev topluluğun en ucundaydı ve Lucas'ın gerekli güvenlik önlemlerini alabilmesi için etrafında yeterince boş arazi vardı. "Ziyaretimiz boyunca burada kalacağız."

"İsterseniz ikiniz Nora'nın odasını kullanabilirsiniz," diye teklif ediyor Gabriela, sesi kararsız geliyor.

"Teşekkür ederiz, ama yük olmak istemeyiz. Bu iki hafta boyunca kendimize ait bir yerimiz olsa daha iyi olur." Hâlâ Nora'nın elini tutarak ayağa kalkıyorum ve Leston'lara kibarca gülümsüyorum. "Bu arada, sanırım gitme vaktimiz geldi. Nora'nın dinlenmeye ihtiyacı var."

"*Nora* iyi," diye mırıldanıyor endişemin öznesi, onu çıkışa doğru yönlendirirken. "Saat ondan sonra da uyanık kalabilirim, biliyorsun."

Sesindeki huysuz tını karşısında sırıtışımı bastırıyorum. Evcil hayvanım bugünlerde kolay yorulduğunu itiraf etmekten hoşlanmıyor. "Evet, farkındayım. Ama anne babanızın da dinlenmeye ihtiyacı var. Yarın Perşembe, değil mi?"

"Ah, tabii, elbette." Ön kapıya varmadan önce duran Nora anne ve babasına dönüyor. "Yarın ikinizin de işi olduğunu unutmuşum," diyor pişmanlıkla. "Özür dilerim. Muhtemelen daha erken çıkmalıydık-"

"Hayır, tatlım," diye itiraz ediyor annesi. "Burada olduğun için çok mutluyuz ve sana bu akşam gelmeni söylemiştik. Seni bir daha ne zaman göreceğiz?"

Nora bana baktı ve ben de "Yarın akşam, eğer ikiniz için de uygunsa. Bu kez akşam yemeği bizim evde olacak."

"Orada olacağız," diyor Tony ve ben de iki Leston'un vedalaşırken Nora'ya sarılıp öpüşmelerini izliyorum.

Bölüm 17

Nora

Limuzine yorgun olduğumu fark ediyorum, gecenin gergin heyecanı dağılıyor ve beni bitkin bırakıyor. Rosa yine koridorun karşısındaki koltuğa oturuyor ve Julian kolunu omuzlarıma atarak beni kendine çekiyor. Onun sıcak erkeksi kokusu etrafımı sararken, düşüncelerimin sürüklenmesine izin vererek onun yanında rahatlıyorum.

Eski tutsağım ve ben az önce ailemle yemek yedik. Bir aile gibi. O kadar saçma ki, hala bunun olduğuna inanamıyorum. Julian beni ziyarete gelmeyi kabul ettiğinde ne hayal ettiğimden emin değilim ama bu değildi.

Sanırım bir seviyede, böyle bir şeyin nasıl gidebileceğini düşünmeyi reddettim - beni kaçıran kişi ailemle birlikte medeni bir yemeğe oturdu. Zihnime ördüğüm bir duvar gibiydi, böylece endişelenmek zorunda kalmayacaktım. Eve dönmeyi düşündüğümde, kendimi ailemle birlikte hayal etmiştim ... sadece üçümüz, sanki Julian arka planda kalacakmış, diğer, karanlık hayatımın bir parçası olarak kalacakmış gibi.

Böyle düşünmek çok saçmaydı elbette. Julian asla arka planda kalmaz. İçinde bulunduğu her duruma hükmediyor, onu kendi iradesine boyun eğdiriyor. Ve bu konuda bile -ailemle olan ilişkimde- kontrolü ele aldı, ailemize kendi şartlarıyla dahil oldu, diğer erkeklerin utançtan yerin dibine gireceği yerde gayet rahattı.

Görünüşe göre, vicdan eksikliği faydalı bir şey.

"Nasıl hissediyorsun, evcil hayvanım?"

Julian'ın mırıldanarak sorduğu soru üzerine başımı eğip ona bakıyorum ve son birkaç dakikadır sessiz kaldığımı fark ediyorum. "İyiyim," diyorum, Rosa'nın birkaç adım ötedeki varlığının farkında olarak. "Sadece her şeyi sindiriyorum."

"Oh?" Julian bana eğlenen bir bakış atıyor ve daha rahat oturabilmem için beni tutuşunu gevşetiyor. "Yemek açısından mı yoksa düşünce açısından mı?"

"İkisi de, sanırım." İstemeden yaptığım şakanın farkına vararak gülümsedim. "Güzel bir yemekti."

"Evet, ." Arabanın loşluğunda bile ağzının duygusal kıvrımlarını görebiliyorum. "Ailen iyi iş çıkarmış."

Başımı salladım. "Kesinlikle öyle." Kızlarını kaçıran adamla yemek yemenin onlar için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Şimdi damatları ve torunlarının babası olan suçluyla.

İç çekerek Julian'ın yanına sokuluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Hayatımın çılgınlığı yepyeni bir seviyeye ulaştı.

* * *

Zengin bir topluluk olan Palos Park'a ulaşmak yirmi dakikadan az sürüyor. Büyürken, Tampier Gölü koruma alanına giderken yanından geçtiğim için varlığını hep biliyordum. Palos Park sakinleri genellikle avukat ve doktorlardan oluşuyor ve orada birkaç haftalığına ev kiralayan birini hiç duymadım.

Tabii ki, Julian herhangi biri değil.

Seçtiği ev, uzun, ferforje bir çitle izole edilmiş, topluluğun en ucunda. Elektronik kapıları geçtikten sonra, evin kendisine ulaşmadan önce birkaç yüz metre daha dolambaçlı bir araba yolundan aşağı iniyoruz.

Evin içi lüks bir şekilde döşenmiş, neredeyse malikanemizdeki kadar güzel. Pırıl pırıl parke zeminlerden duvarlardaki modern sanat eserlerine kadar, tatil evimizle ilgili her şey "aşırı zenginlik" diye bağırıyor.

"Bunun için ne kadar ödedin?" Devasa bir yemek alanına doğru yürürken soruyorum. "Böyle bir evin kiralık olabileceğini fark etmemiştim."

"Değil," diyor Julian kayıtsızca. "Ben satın aldım."

Çenem açıldı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Kiraladığını söylemiştin."

"Ziyaretimiz için bir ev tuttuğumu söyledim," diye düzeltiyor. "Nasıl olduğunu hiç söylemedim

Anladım."

"Oh." Varsayımımdan dolayı kendimi aptal gibi hissediyorum. "Peki ne zaman bir

satın alma şansın var mı?"

"Bu yolculuk için anlaştıktan hemen sonra düzenlemeleri yapmaya başladım. Evin önceki sahibinin taşınması neredeyse bir hafta sürdü ama ev artık bizim."

Bizimkiler. Sözcük dilinden o kadar kolay dökülüyor ki bir an için fark etmiyorum. Sonra ne dediğini anladım. "Bu ev *bizim* mi?" diye sordum.

dikkatlice. ", ikimiz birden mi?"

Dört direkli yatağı olan geniş bir yatak odasına girdiğimizde Julian, "Teknik olarak, paravan şirketlerimizden biri buranın sahibi, ama seni o şirkette yüzde elli hissedar yaptım, yani evet, buranın sahibi *biziz*," diyor.

"Julian . . ." Yatağın önünde durup ona bakıyorum. "Bunu neden yaptınız? Yani, güven fonu fazlasıyla yeterliydi-"

"Çünkü sen bana aitsin." Yaklaşıyor, elbisemin düğmelerine uzanırken bakışlarında tanıdık bir sıcaklık tutuşuyor. Parmakları çıplak tenime değiyor ve meme uçlarımın ihtiyaçla titremesine neden oluyor. "Çünkü seninle ilgilenmek, seni şımartmak, hayatında hiçbir şey istemeyeceğinden emin olmak istiyorum ..." Şefkatli sözlerine rağmen, elbisenin düğmelerini açmayı bitirip yere düşmesine izin verirken gözleri daha karanlık parlıyor. "Başka sorunuz var mı, evcil hayvanım?"

Başımı iki yana sallayıp ona bakıyorum. Şu anda üzerimde sadece mavi bir tanga ve ona uygun bir sütyen var ve bana bakışı bir ceylanın üzerine atlamak üzere olan aç bir aslanı hatırlatıyor. Benimle ilgilenmek istiyor olabilir ama şu anda beni yiyip bitirmek de istiyor.

"Güzel." Sesi derin, tehditkâr bir mırıltı. "Şimdi arkanı dön."

Gergin bir bekleyişle nabzım hızlanıyor, dediğini yapıyorum. Şimdi karanlığı arzulasam da, karnımda küçük, içgüdüsel bir korku kıvrımı var. Julian her zaman öngörülemez olmuştur. Tek bildiğim, bu akşamın evcilliği onun sadist arzularını yeniden uyandırdı ve son haftalarda kontrol altında tuttuğu şeytanı serbest bıraktı.

Bu düşünceyle kalçalarımın arasında ılık, hain bir zonklama başlıyor.

Orada dururken sessiz bir hışırtı duyuyorum ve sonra yumuşak bir bez gözlerimi örtüyor.

Bir göz bağı, nefesimi tutarak fark ediyorum. Görme yetimden yoksun olduğum için kendimi çok daha savunmasız hissediyorum. Sağ elim, kolumu kaldırıp kumaş parçasını koparmak için ani bir dürtüyle seğiriyor.

"Oh, hayır, yapamazsın." Julian kolumu yakalıyor, parmakları bileğimde çelik kelepçeler gibi. Eğilerek kulağıma fısıldıyor, "Bunu yapabileceğini kim söyledi, evcil hayvanım?"

Nefesinin sıcaklığıyla ürperiyorum. "Ben sadece-"

"Sessiz ol." Emri içimde titreşiyor, bacaklarımın arasındaki hararetli titreşime ekleniyor. "Sana ne zaman konuşacağını söyleyeceğim." Bileğimi bırakarak beni ileri doğru itiyor ve tökezleyip yüzüstü yatağa düşmeme neden oluyor. "Kımıldama," diye emrediyor, yaklaşarak.

Ellerini omuzlarımdan başlayıp kalçalarıma kadar üzerimde gezdirirken zorlukla nefes alarak itaat ediyorum. Dokunuşu nazik ama bir şekilde istilacı, sanki bir yabancınınki gibi. Ya da belki de sadece gözlerim bağlı olduğu için öyle hissettiriyor. Arkamda olduğunu hissedebiliyorum ama hiçbir şey göremiyorum ve bana bir nesneye dokunur gibi dokunuyor ... bana canı ne isterse onu yapıyor. Geniş, sıcak avuçlarındaki nasırları hissedebiliyorum ve birlikte geçirdiğimiz ilk zamanın zihnimde yanıp sönerek karnımın endişe ve karanlık bir ihtiyaçla gerilmesine neden oluyor.

Beni okşamayı bitirdiğinde beni sırtüstü çeviriyor ve başımın altına bir yastık koyarak yatağa yatırıyor. Sonra kolumu tutuyor ve sert dokulu bir ipi bileğime doladığını hissediyorum. İpin diğer ucunu da yatağın direklerinden biri olduğunu tahmin ettiğim bir yere bağlıyor.

Ondan sonra yatağın etrafında dolaşıyor ve aynısını diğer yatağıma da yapıyor.

Kol.

Bir tür cinsel kurban gibi orada yatıyordum, kollarım çaprazlamasına uzanmıştım ve gözlerim hâlâ bağlıydı. Her zamankinden daha da çaresizim ve Julian'la olan etkileşimlerimin çoğunda olduğu gibi bu gerçek beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Diğer çiftler için bu sadece bir rol. Ama bizim için, olabildiğince gerçek. Hayır deme seçeneğim yok. Julian istesem de istemesem de beni alacak ve sapkın bir şekilde, bu bilgi seksimdeki muhtaç acıyı derinleştiriyor.

"Çok güzelsin." Sert fısıltısına, parmaklarının karnımın hassas derisi üzerinde tüy kadar hafif bir fırça darbesi eşlik ediyor. "Ve tamamen benimsin. Değil mi, evcil hayvanım?"

"Evet." Parmakları tangamın üst kısmına yaklaşırken nefesim düzensizleşiyor. "Evet, hepsi senin."

Yatağa tırmanıp bacaklarımın üzerine oturduğunda şilte eğiliyor. Kot pantolonunun kumaşı çıplak kalçalarımda sert bir his uyandırıyor ve bana hâlâ tamamen giyinik olduğunu hatırlatıyor. "Bu doğru. . . ." Eğiliyor, sert ve geniş göğsüyle beni örterken gömleğinin düğmeleri karnıma baskı yapıyor. Dişleri kulak mememi sıyırıyor ve kulağıma "Sana benden başka kimse sahip olamayacak" diye mırıldanırken kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

İçimdeki sıvı ısıyla dolup taşarken bile bir ürpertiyi bastırıyorum. Başka bir adam olsa bu sadece sahiplenici bir yastık muhabbeti olurdu, ama Julian'dan gelince bu hem bir tehdit hem de bir gerçeğin ifadesi. Eğer başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verecek kadar aptal olursam, Julian onu bir saniye bile düşünmeden öldürür.

"Senden başka kimseyi istemiyorum." Bu doğru, ama Julian boynumu öpüp kulağımın altındaki hassas eti emerken sesim titriyor. "Bunu biliyorsun."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, derin, erkeksi sesi içimde yankılanıyor. "Evet, evcil hayvanım. Seviyorum."

Üzerimden kalkıyor ve yatağın ayak ucuna doğru ilerlediğini hissediyorum.

Sağ bileğimi yakaladığında nedenini anladım.

Bacaklarımı da bağlayacak.

Kalbim küt küt atarken ip bileğime dolanıyor. Julian beni nadiren bu kadar sıkı bağlar. Buna gerek yok. Dövüşmeye meyilli olsam bile, beni ipler ve zincirler olmadan kontrol edebilecek kadar güçlü.

Elbette, savaşmaya meyilli değilim. Neler yapabileceğini, bana sahip olmak için neler yapabileceğini bildiğim halde.

Sağ bacağım sabitlendiğinde sol bacağıma uzanıyor. Elleri güçlü ve emin bir şekilde ipi ayak bileğimin etrafına doluyor ve diğer ucunu da yatağın diğer direğine bağlayarak beni bacaklarım açık bir şekilde yatar halde bırakıyor. Bu rahatsız edici bir pozisyon ve Julian geri çekilir çekilmez içgüdüsel olarak bacaklarımı bir araya getirmeye çalışıyorum. Elbette onları bir santimden fazla kapatamıyorum. Bileklerimin etrafındaki ipler gibi, ayak bileklerimdeki bağlar da kan dolaşımımı kesmeden beni sıkıca yerinde tutuyor.

Kaçıran kişi geleneksel BDSM'den hoşlanmıyor olabilir ama birini nasıl bağlayacağını kesinlikle biliyor.

"Julian?" Hâlâ iç çamaşırlarımı, hem sütyenimi hem de tangamı giydiğimi fark ediyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Cevap vermiyor. Onun yerine, ayağa kalkarken yatağın tekrar alçaldığını hissediyorum ve sonra ayak seslerini ve kapının kapanma sesini duyuyorum.

Beni yatağa bağlı halde bırakarak odadan çıktı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Boşuna olduğunu bildiğim halde kollarımı esnetip ipi tekrar deniyorum. Beklediğim gibi, bağlarda neredeyse hiç esneme yok; ipi çekmeye çalıştığımda acı verici bir şekilde derimi ısırıyor. Bu tanımadığım evde neredeyse çıplak ve yalnızım, gözlerim bağlı ve bağlıyım. Julian'ın başıma kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğini bilsem de, saniyeler geçip de döndüğüne dair bir işaret gelmeyince bedenimi işgal eden gerilime engel olamıyorum.

Birkaç dakika sonra ipi tekrar test ettim. Hâlâ gevşeme yok ve Julian'dan da bir iz yok.

Kendimi nefes almaya zorluyorum ve yavaşça bırakıyorum. Korkunç bir şey olmuyor; kimse bana zarar vermiyor. Julian'ın nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama pek de acımasız görünmüyor.

Ama sen vahşet istiyorsun, diye hatırlatıyor kafamın içindeki küçük, sinsi bir ses bana. *Acı ve şiddet istiyorsun.*

O sesi susturuyorum ve sakin kalmaya odaklanıyorum. Julian'ın sevişmeye olan değişken yaklaşımı beni heyecanlandırıyor olabilir ama aynı zamanda korkutuyor da. En azından aklı başında olan yanımı. Acı çekmek istiyorum ama aynı ölçüde de korkuyorum. Bugünlerde hep böyle. Sanki ikiye bölünmüş gibiyim, eskiden olduğum kişinin kalıntıları şimdi olduğum kişiyle savaşıyor.

Birkaç dakika daha geçti.

"Julian?" Artık sessiz kalamam. "Julian, ?" Hiçbir şey yok.

Herhangi bir cevap yok.

Başımın arkasını çarşaflara sürterek gözbağını çıkarmaya çalışıyorum ama bir santimden fazla kıpırdamıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tüm gücümle bağları çekiştiriyorum ama tek başardığım kendime zarar vermek oluyor. Sonunda pes ediyorum ve dolan endişeyi görmezden gelerek rahatlamaya çalışıyorum.

Birkaç dakika daha geçti. Tam aklımı kaçıracağımı düşündüğüm anda kapı gıcırdayarak açılıyor ve yumuşak ayak seslerini duyuyorum.

"Julian, sen misin?" Sesimdeki rahatlamayı gizleyemiyorum. "Ne oldu? Nereye gittin?"

"Şşşt." Bu sesin ardından dudaklarımda bir gıdıklanma hissi beliriyor. "Sana konuşabileceğini kim söyledi, evcil hayvanım?"

Sesindeki soğuk nota nabzımı hızlandırıyor. Beni bir şey için cezalandırıyor mu? "Ne-"

"Sus." Parmakları dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Başka bir kelime."

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Bana dokunmuyor. Dudaklarım hariç her yerim tutuşuyor, yine de vücudum ateşleniyor, artan gerginliğime rağmen daha önceki uyarılmam geri dönüyor.

Ya da belki de bu yüzden. Bunu söylemek imkansız.

"Parmaklarımı em." Fısıltıyla verdiği emre dudaklarımın kenarında artan bir baskı eşlik ediyor. "Şimdi."

İtaatkâr bir şekilde ağzımı açıyorum ve iki büyük parmağını emiyorum. Tadı temiz ve hafif tuzlu, kısa tırnaklarının kenarları ağzımın hassas çatısına sürtünüyor. Dilimi parmaklarının etrafında döndürürken

ve eli sarsılıyor, sanki bu his onun için de aynı derecede yoğunmuş gibi.

Tam kendimi kaptırmaya başlamışken Julian parmaklarını geri çekip vücudumun ön kısmında gezdiriyor ve tenimde serin, nemli bir iz bırakıyor. Tepki olarak titriyorum, parmakları göbeğimin etrafında dönerken iç kaslarım geriliyor, tırnakları göbeğimin üzerinde hafifçe sıyrılıyor. *Daha aşağı, lütfen, biraz daha aşağı,* diye sessizce yalvarıyorum ama onun yerine elini kaldırıyor ve beni dokunuşundan mahrum bırakıyor.

Ona yalvarmak için ağzımı açıyorum ama sonra konuşmamı istemediğini hatırlıyorum. Yutkunarak kelimeleri bastırıyorum, bu öngörülemez ruh halindeyken onu rahatsız etmek istemiyorum.

Eğer Julian beni gerçekten bir şey için cezalandırıyorsa, onu daha fazla kışkırtmak istemiyorum.

Bu yüzden yalvarmak yerine hareketsiz yatıp bekliyorum, hareketlerini dinlemeye çalışırken nefesim hızlı ve sığ. Hiçbir şey duyamıyorum. Orada durmuş beni mi izliyor? Yatağa uzanmış ve bağlanmış yarı çıplak bedenime mi bakıyor?

Sonunda bir şey duydum. Sanki komodinden bir şey almış gibi bir ses.

Bekliyorum, gergin bir şekilde dinliyorum ve sonra hissediyorum.

Sütyenimin sıkı bandının altından soğuk ve sert bir şey kayıyor, göğüslerimin arasına baskı yapıyordu.

Neredeyse şoktan irkilecektim ama kalbim çılgınca atarken hareketsiz kalmayı başardım.

Kes. Gürültü çok açık.

Metalin kalın kumaşı keserken çıkardığı ses. Julian az önce sütyenimin önünde makas kullandı.

Kendime küçük bir rahatlama nefesi izni veriyorum, ama sonra soğuk makasın vücudumdan aşağı kaydığını hissettiğimde tekrar geriliyorum.

Snip. Makas. Tangamın her iki tarafı da kesiliyor, makasın kör kenarı kalça kemiklerime baskı yapıyor. Parçalanmış kumaş parçasını vücudumdan çekip çıkarırken Julian'ın elinin sıcaklığını hissediyorum ve sonra bir nefes aldığını duyuyorum. Bana bakıyor. Bunu biliyorum. Bacaklarım açık, çırılçıplak uzanırken onun ne gördüğünü hayal ediyorum ve zihnimdeki pornografik görüntü karşısında tenim kızarıyor.

"Zaten ıslaksın." Sesi, alçak ve şehvetle kalın, beni daha da yakıyor. "Kukun benim için damlıyor." O eşlik ediyor

Ağrıyan klitorisime kelebek yumuşaklığında bir dokunuşla kelimeler. Parmak uçları hassas tenimde sert bir his yaratıyor ama damarlarımda ateş roketleri dolaşıyor ve beni çaresiz bir ihtiyaçla dolduruyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve sessizce daha fazlası için yalvararak kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum.

Bu sefer yalvarışıma cevap verdi.

Yatağa tırmanıp bacaklarımın arasına yerleşirken yatağın tekrar alçaldığını hissediyorum. İri ve güçlü elleri kalçalarımın üst kısmını kavrıyor ve sonra başını seksime doğru indiriyor. Sıcak nefesinin açık kıvrımlarımın üzerinde gezindiğini hissediyorum. Beklentiyle neredeyse inleyeceğim, ama son anda kendimi tutuyorum, Julian'ın fikrini değiştirmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyorum. Onun dokunuşunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Onsuz olmak acı verici.

Ve sonra onu hissediyorum; kıvrımlarımın arasında dilinin yumuşak, ıslak baskısını, acıyı hem dindiren hem de yoğunlaştıran baskıyı. Beni yalamıyor; sadece dilini klitorisime doğru tutuyor, ama bu yeterli. Yeterden de fazla. Kalçalarımı küçük, spazmodik hareketlerle sallıyorum, tam ihtiyacım olan ritmi yaratıyorum ve içimdeki gerilim artıyor, zevk çekirdeğimin içinde sıcak, titreşen bir topta toplanıyor. Sonra dili hareket ediyor, dudakları güçlü bir emme hareketiyle klitorisimin etrafını sarıyor ve top patlıyor, ben artık sessiz kalamayarak haykırırken sinir uçlarımdan ecstasy parçaları fırlıyor.

Orgazmım tamamen bitmeden beni yalamaya başladı. Vücudumda dolaşan zevkli artçı şokları genişleten yumuşak, nazik yalamalar. Klitorisim şişmiş ve hassaslaşmış olsa bile iyi hissettiriyor, bu yüzden orada yatıyorum, tadını çıkarıyorum, gevşek ve serbest bırakılmamdan memnunum. Ancak bir dakika sonra zevkin yeniden keskinleştiğini, güçlendiğini ve ağrıyan bir gerilime dönüştüğünü fark ediyorum.

Nefes nefese kalıyorum, ağzına doğru eğiliyorum, beni uçurumun kenarına getirmek için daha fazla baskıya ihtiyaç duyuyorum, ama o hafif yalamalarla bana dokunmaya devam ediyor, dili klitorisimin üzerinde zar zor sıyrılıyor.

"Lütfen, Julian ..." Konuşma yasağımı hatırlayamadan kelimeler ağzımdan kaçıyor ama beni rahatlatmak için durmuyor. Bunun yerine beni yalamaya devam ediyor, dili beni yavaşça ve işkence edercesine saran bir ritimle hareket ediyor, beni daha yakına itiyor ama ihtiyacım olanı almama izin vermiyor. Kalçalarımı daha yukarı itmeye çalışıyorum, ama olduğum gibi gerilmiş ve yayılmış olarak fazla kaldıraç elde edemiyorum.

Tek yapabildiğim katlanmak, Julian'ın vermeyi seçtiği zevk-işkencenin insafına kalmak.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda yana kayıyor ve sağ elini kalçamdan zonklayan cinsel organıma götürüyor. İri, küt parmakları girişimi yokluyor ve iki tanesini içeri itip şaşırtıcı bir hızla içime girerken inliyorum. Neredeyse oradayım, neredeyse ihtiyacım olan şey bu ... ve sonra başparmağı klitorisime sertçe bastırıyor.

Birbirimden ayrılıyorum, sarsılırken, nefes nefese kalırken ve haykırırken vücudumda şiddetli bir zevk dalgalanıyor.

"Evet, işte bu bebeğim," diye mırıldanıyor. Eli benden ayrılıyor ve bir fermuarın iniş sesini duyuyorum. Sadece belli belirsiz algılıyorum. Kendimi orgazm sarhoşu hissediyorum, her şeyin acımasız yoğunluğundan bitkin düşmüşüm. Kalbim sanki bir yarışta koşmuşum gibi çarpıyor ve kemiklerim jöleye dönüşmüş gibi hissediyor.

Daha fazlasını istememe imkân yok, yine de beni iri bedeniyle sardığında, yenilenen hissin küçük bir seğirmesi karnımın gerilmesine neden oluyor. Çıplak, kıyafetlerini çoktan çıkarmış ve ben onun sıcaklığını, sertliğini hissedebiliyorum. Onun ham erkek gücünü. Bağlanmamış olsaydım bile, onun tarafından kuşatıldığım için kendimi çaresiz ve küçük hissederdim, ama ayak bileklerimdeki ve bileklerimdeki iple bu his daha da artıyor. Onun ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyorum ama önemli değil. Şu anda hava bile isteğe bağlı gibi geliyor.

Tek ihtiyacım olan Julian.

Dirseklerine dayanarak üstüme doğru kayıyor. Beni öpmek için başını eğdiğinde ereksiyonunun sert, pürüzsüz ucu iç uyluğuma sürtünüyor ve içeri doğru bastırmaya başladığını hissettiğimde beklentiyle geriliyorum.

Orgazmdan dolayı ıslak ve kayganım, vücudum onun sahipliğine hazır, yine de kalın horozu iç duvarlarımı ayırmaya zorlarken gerginliği hissediyorum, his acıdan hemen sonra duruyor. Dili aynı anda ağzımı işgal ediyor ve hareket etmeye başladığında inleyemiyorum bile, itişleri derin ve ritmik. Onu hissetmek, tadını almak, vücudunun benimkine tamamen hükmetmesi ve sahiplenmesi çok bunaltıcı. Göremiyorum, hareket edemiyorum. Boğuluyorum ve o benim tek kurtuluşum.

Zonklayan gerilimin bir kez daha içime dolması ne kadar sürer bilmiyorum. Tek bildiğim Julian boşaldığında benim de onunla birlikte boşaldığım, kucağında titrediğim ve haykırdığım.

Daha sonra göz bağını ve ipleri çıkarıyor ve beni duşa . O kadar yorgunum ki ayakta zor duruyorum, bu yüzden Julian beni yıkıyor, sanki bir çocukmuşum gibi benimle ilgileniyor. Beni yatağa geri getirdiğinde, beni kollarına çekiyor ve uykuya daldığımda, yumuşak bir sesle şöyle dediğini duyuyorum

Sana dünyayı veririm, evcil hayvanım. Benim olduğun sürece tüm lanet dünya."

Bölüm 18

Julian

Ertesi sabah Nora'nın üzerime yayılmış olduğunu hissediyorum. Her zamanki gibi başını göğsüme yaslamış, ince bacaklarından birini kalçalarıma atmış uyuyor. Göğüslerinin yumuşak, dolgun ağırlığını yanımda hissedebiliyorum, eşit nefes alışını duyabiliyorum ve dün gecenin hatıraları zihnimi grafik detaylarla istila ederken aletim sertleşiyor.

Neden ara sıra ona eziyet etme, yalvarışlarını ve yakarışlarını duyma dürtüsü hissettiğimi bilmiyorum. Neden onu yatağıma bağlı görmek beni bu kadar tatmin ediyor. Dün gece ailesinin yanından ayrılırken onu nazikçe yatağa götürüp uyumasını sağlamayı planlamıştım ama onu o sayvanlı yatağın görünce iyi niyetim boşa gitti. Bana bakışındaki bir şey içimdeki tehlikeli açlığı keskinleştirmiş, karanlığı yüzeye çıkarmıştı. Ona yapmak istediğim şey sadece iplerle başlamıştı ve eğer onu bağladıktan sonra kendimi odadan çıkmaya zorlamasaydım, onu incittiğim gece kendime verdiğim sözü bozmuş olacaktım.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca şiddeti yatak odamızdan uzak tutma yemini.

Neyse ki onu biraz yalnız bırakıp misafir odalarından birinde soğuk bir duş almak işe yaradı ve arzumu dindirdi. Geri döndüğümde daha kontrollüydüm, ona acı yerine zevkle işkence etmeye razı olabildim.

Nora'nın nefes alışındaki bir değişiklik dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. Yumuşak bir ses çıkararak üzerimde kayıyor ve yanağını göğsüme sürtüyor. "Henüz kalkmadın," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde ve ben gülümsüyorum, sesindeki memnuniyet notası içime tuhaf bir esenlik duygusu yayıyor.

"Hayır, henüz değil," diye onaylıyorum, pürüzsüz, çıplak sırtını okşayarak. "Ama birkaç dakika içinde yapacağım."

"Yapmak zorunda mısın?" Kelimeleri boğuk. "Güzel bir yastık yapıyorsun."

"Yararlı olabildiğime sevindim."

Kuru ses tonum karşısında başını oynatıyor ve uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Üstünde bu şekilde uyumam?"

"Hayır." Sorusuna sırıtıyorum. "Öyle olsaydı sana izin verir miydim sence?"

Göz kırpıyor. "Hayır. Tabii ki yapmazsın." Üzerimden kalkıp oturuyor ve battaniyeyi çekiyor. "iyi olacak. Kahvaltıdan önce koşuya çıkmak istiyordum."

Ben de oturuyorum. "Koşu mu?"

"Evet. Burası güvenli, değil mi?"

"Yerleşkedeki kadar güvenli değil." Tüm güvenlik önlemlerine ve görünürde hiçbir tehdit olmamasına rağmen onun oraya kaçması fikri beni tedirgin ediyor. Eğer ona bir şey olursa...

"Julian, lütfen." Nora üzgün görünmeye başlar. "Ben sadece burada, Palos Park'ta koşacağım. Çok uzağa gitmeyeceğim, ama iki hafta boyunca bu evde tıkılıp kalamam-"

"Ben de seninle geleceğim." Ayağa kalktım ve bir çift koşu şortu bulmak için dolaba doğru yürüdüm. "Giyin. Acele etmeliyiz. Sanırım Rosa çoktan kahvaltı hazırlıyordur."

* * *

Isınmak için koşuya hafif bir koşuyla başlıyoruz. Dışarısı altmış derece ama tişört giymediğim halde hareket etmek soğuğu hissetmemi engelliyor. Nora'ya daha fazla kat giydirmeyi tartışıyorum ama taytı ve tişörtüyle rahat görünüyor, bu yüzden buna izin vermeye karar veriyorum.

Garaj yolumuzdan çıkıp caddeye döndüğümüzde, garajlarından çıkan komşuların arabalarına ve sabah koşusu için dışarı çıkan insanlara dikkatle bakıyorum. Bu kadar çok yabancının etrafında olmak beni tedirgin ediyor. Adamlarım topluluğun her yerinde stratejik olarak konumlanmış durumda, bu yüzden güvende olduğumuzu biliyorum, ancak tehlike işaretlerini izlemekten kendimi alamıyorum.

"Kimsenin çalılıklardan üzerimize atlamayacağını biliyorsun, değil mi?" Nora, çevremizle meşgul olduğumu açıkça fark ettiğini söylüyor. "Burası o tür bir mahalle değil."

Ona bir bakış attım. "Biliyorum. İnceledim."

Gülümsüyor ve hızlanıyor. "Tabii ki yaptın."

Onun hızına ayak uyduruyorum ve sonraki birkaç blok boyunca hızlı bir tempoda koşuyoruz. Nora'nın yüzünde hafif bir ter parıltısı beliriyor ve

Altın rengi teni parlıyor ve onu gördükçe dikkatim daha da dağılıyor. Koşarken her zaman seksi görünüyor, minyon vücudu atletik ve aynı zamanda kadınsı. Kıçının sıkı, yuvarlak kasları attığı her adımda bükülüp esniyor ve sikimi ona sokarken ellerimin o küreleri sıktığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Hay sikeyim. Bu gidişle bir soğuk duşa daha ihtiyacım olacak.

"Kahvaltıdan sonra ne yapıyorsunuz?" Koşu yapan bir çiftin yanından geçerken Nora nefes nefese soruyor. "Yapacak işiniz mi var?"

"Şehirdeki portföy yöneticimle toplantım var," diye cevap veriyorum, dönüp koşucu erkeğe ters ters bakma isteğimi kontrol etmeye çalışarak. Yanından koşarak geçtiğimizde Nora'ya biraz fazla takdirkâr bir şekilde baktı. "Akşam yemeğinden önce dönerim."

"Oh, bu iyi." Konuşurken nefes nefese kalmaya başlıyor. "Bugün saçımı kestirmek ve belki Leah ve Jennie ile buluşmak istiyorum."

"Ne?" Köşeyi dönerken başımı çevirip ona bakıyorum. "Bu şeyleri tam olarak nerede yapmayı planlıyorsun?"

"Chicago Ridge Alışveriş Merkezi'nde. Geçen hafta Leah ve Jennie'ye şehirde olacağımı bildiren bir mesaj attım ve onlar da bugün gelip uzun Anma Günü hafta sonu boyunca kalacaklarını söylediler." Hepsini uzun bir nefeste söylüyor, sonra daha fazla hava yutuyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Onları görmemin sakıncası yok, değil mi? Jennie'yi iki yıldır görmedim ve Leah

-" Birden sustu ve bunun nedeninin Leah'yı en son o lanetli alışveriş merkezindeyken, Peter onu Al-Quadar'a yem olarak bıraktığında gördüğünü söyleyecek olması olduğunu biliyorum. Evcil hayvanım o buluşmayı ve Jake'in o gün orada olduğunu zaten bildiğimin farkında değil.

"O alışveriş merkezine gitmiyorsun." Kulağa sert geldiğimi biliyorum ama elimde değil. Onun orada tek başına dolaştığını düşünmek bile beni kıpkırmızı yapmaya yetiyor. "Güvenli olamayacak kadar kalabalık."

"Ama-"

"Arkadaşlarınla buluşmak istiyorsan, bunu burada evde ya da Oak *Lawn*'da bir restoranda yapabilirsin - ben güvenli olduğundan emin olduktan sonra."

Nora'nın dudakları geriliyor ama akıllıca bir şekilde itiraz etmiyor. Beni en fazla bu kadar zorlayabileceğini biliyor. Bir dakika sonra "Tamam, benimle Deniz Balığı'nda buluşmalarını isteyeceğim," diyor. "Saç kesimim ne olacak?"

Sırtından aşağı sarkan uzun, kalın atkuyruğuna bakıyorum. Bana çok güzel görünüyor, özellikle de ucu düzgün kalçasının üzerinde ileri geri sallanırken. "Neden ihtiyacın var ki?"

"Çünkü" -hızımızı artırırken pantolonunu indiriyor- "iki yıldır tıraş bile olmadım."

"Yani?" Hâlâ bir sorun göremiyorum. "Saçlarını uzun seviyorum."

"Sen tam bir *erkeksin*." Zar zor konuşabiliyor ama bir şekilde gözlerini devirmeyi başarıyor. "Bu karmaşaya bir şekil vermem lazım. Beni deli ediyor."

"Kısa kesmeni istemiyorum." Birdenbire neden umursadığımı bilmiyorum ama umursadım. "Eğer keseceksen, birkaç santimden fazla kesme."

Önümüzdeki garaj yolundan bir arabanın çıkmasına izin vermek için durduğumuzda Nora bana kuşkuyla bakıyor. "Gerçekten mi? Neden?"

"Sana söyledim. Uzun seviyorum."

Biz koşmaya devam ederken o yine gözlerini deviriyor. "Evet, tamam. Tıraş falan olmayacaktım. Sadece biraz kat kat olsun istiyorum."

"Birkaç santimden fazla değil," diye tekrarlıyorum, ona sert bir bakış atarak. "Hı-hı, tabii." Üçüncü bir göz devirmesi yaptığı izlenimine kapılıyorum.

kafasını. "O zaman saçımı kestirmeye gideceğim?"

"Chicago Ridge Alışveriş Merkezi'nde olmaz. Yakınlarda sakin bir yer bulun, ben de adamlarımla oranın güvenliğini sağlayayım."

Tam gaz koşmaya başladığımızda "Tamam," diye nefesini tuttu.

"Anlaştık."

* * *

Şehre gitmeden önce Nora'nın o gün için planlarını tamamen hazırladığından emin oluyorum. En iyi adamlarımdan bir düzinesini onun güvenliği olarak görevlendiriyorum ve onlara mümkün olduğunca dikkat çekmemeleri için emir veriyorum. Muhtemelen onların varlığını fark etmeyecek bile, ama şüpheli hiç kimsenin ona üç yüz metre yaklaşmamasını sağlayacaklar.

Evden çıkmadan önce koridorda tereddüt ettiğimde "İyi olacağım," diyor. "Gerçekten, Julian. Sadece bir saç kesimi ve kızlarla öğle yemeği. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. O haklı. Bu noktada paranoyaklaşıyorum. Aldığım önlemler onu yerleşkenin dışında güvende tutmanın en iyi yolu. Tabii ki onu hayatının geri kalanında yerleşkenin *içinde* tutabilirim - bu benim iç huzurum için en iyisi olur - ama Nora bu şekilde mutlu olmaz ve onun mutluluğu benim için önemli.

Beklediğimden çok daha önemli.

"Nasıl hissediyorsun?" Bir sebepten ötürü hâlâ gitmek istemediğim için soruyorum. "Mide bulantısı var mı? Yorgunluk?" Karnına bakıyorum - giydiği dar kotun içinde hâlâ dümdüz duran karnına.

"Hayır, bir şey yok." Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdığımda bana güven verici bir gülümseme veriyor. "En ufak bir mide bulantısı bile yok. Bir at kadar sağlıklıyım."

"Tamam o zaman." Ona doğru adım atarak, yanağını hafifçe okşamak için elimi kaldırıyorum. "Dikkatli ol bebeğim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyor, bana bakarak. "Sen de Julian. Kendine dikkat et ve yakında görüşürüz."

Ben uzaklaşamadan parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarıma kısa, yakıcı bir öpücük konduruyor.

Bölüm 19

Nora

"Rosa, benimle gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, hayır, size söyledim, yemekten önce yapmam gereken çok şey var. Senyor Esguerra bu yemekle ailenizi etkilemem için bana güveniyor ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Siz gidin, arkadaşlarınızla hasret giderirken eğlenin." Rosa beni devasa mutfaktan adeta kovuyor. "Git, yoksa saç randevuna geç kalacaksın."

"Pekala, eğer eminsen." Rosa'nın inatçı görev anlayışı karşısında başımı sallayarak, bir arabanın beni ana girişe yöneliyorum. Neyse ki limuzin değil, normal boyutlarda siyah bir Mercedes. Çok fazla dikkat çekmeyeceğim, gerçi bu araba da limuzin gibi kurşun geçirmez camlarla donatılmış görünüyor.

Şoför, arazide gördüğüm ama hiç konuşmadığım uzun boylu, zayıf bir adam. Julian bu sabah bana adının Thomas olduğunu söyledi. Thomas bu sefer de kendini tanıtmıyor ya da fazla bir şey söylemiyor, tüm dikkati yola odaklanmış durumda. Garaj yolundan çıkarken, iki siyah cipin arkamızdan çekildiğini ve bizi belli bir mesafeden takip ettiğini görüyorum. Kendimi First Lady ya da belki bir mafya prensesi gibi hissediyorum.

İkincisi muhtemelen daha iyi bir karşılaştırmadır.

Kuaför salonuna gitmek yarım saatten az sürüyor. Lüks bir yer değil ama bölgede iyi bir ünü var ve en önemlisi Julian yerini kolaylıkla bulabildi. Bu kadar kolay bir randevu almayı beklemiyordum ama bu sabah bir randevu iptal edilmişti ve bu nedenle beni saat on bire alabildiler.

Dövmeli, mor saçlı bir kadın saçımı şampuanladıktan ve beni kesim istasyonlarından birine götürdükten sonra, "Sadece küçük bir kesim lütfen," diye rica ediyorum. "Birkaç santimden fazla değil."

"Emin misin?" diye sorar. "Ne kadar kalın olduğuna baksana. En azından birkaç kat giymelisin."

Kaşlarımı çatıyorum, aynadaki yansımamı inceliyorum. "Hala uzun olacak mı?"

"Tabii ki. Uzunluğunuzdan hiçbir şey kaybetmeyeceksiniz, sadece güzelce şekillenecek. En kısa katlar, yüzünüzün etrafındakiler, omuzlarınızın çok altında olacak."

"Bu durumda, devam et." Öyle bir şey hissetmesem de kararlı görünmeye çalışıyorum. Bu küçük şeyde bile Julian'a itaatsizlik etmek zor ve bu beni bunu yapmaya kararlı kılıyor. "Hadi şu dağınıklığı toparlayalım."

Kuaför etrafımda koşuşturup saçlarımı çekiştirip koparırken, salondaki diğer insanları izliyorum. Mülkte haftalarca yalnız kaldıktan sonra, bu kadar çok yabancının arasında olmak garip geliyor. Kimse bana fazla ilgi göstermiyor ama yine de kendimi rahatsız edici bir şekilde açıkta hissediyorum, sanki herkes bana bakıyormuş gibi. Ayrıca biraz da endişeliyim. Burada kimsenin bana zarar vermek istemediğini biliyorum, bu yüzden bu his mantıksız ama Julian'ın paranoyasının bir kısmı bana da bulaşıyor.

Yine de burada tek başıma olmak heyecan verici. Julian'ın adamlarının dışarıda olduğunu biliyorum, bu yüzden gerçekten özgürlüğüm yok, ama varmış gibi hissediyorum.

Sanki sıradan bir kızmışım, tımar günü için dışarı çıkmışım ve arkadaşlarıyla takılıyormuşum gibi geliyor.

Stilist birkaç dakika sonra "Her şey tamam," diye anons ediyor. "Şimdi sadece fön çekeceğiz ve her şey hazır olacak."

Başımı sallıyorum, yere dağılmış uzun saçlara bakmamaya çalışıyorum. Aynada gördüğüm ıslak teller çok kısa görünmese de çok fazla saç var gibi görünüyor.

Saçlarım kuruduktan sonra "Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Bana bir ayna uzatıyor. "Nasıl buldun?"

Döner sandalyede dönerek yeni saç modelimi her açıdan inceliyorum. Uzun, koyu ve şık bir şampuan reklamına benziyor, yüzümün etrafındaki daha kısa katlar biraz gurur verici bir hacim katıyor.

"Mükemmel." Aynayı gülümseyerek geri veriyorum. "Çok teşekkür ederim.

çok."

Julian'a itaatsizlik etmek benimle aynı fikirde gibi görünüyor. En azından görünüş olarak.

* * *

Leah ve Jennie'yle buluşmadan önce hâlâ biraz vaktim var, o yüzden aynı kuaförde manikür-pedikür yaptırıyorum. Pedikürün ortasında telefonum Julian'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Hâlâ orada mısın? Mesaj atıyor. *Thomas neredeyse iki saat olduğunu söylüyor.*

Tırnak boyatıyorum, cevap veriyorum. *Seninle işler nasıl?*

Muhtemelen seninle olduğu kadar renkli değildir.

Sırıtıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. Thomas'ın gözetimine rağmen her şey son derece normal geliyor. Sanki sadece bir çiftiz, hayatlarımızda karanlık ve berbat hiçbir şey yok.

Düşüncesizce, telefonumu tekrar çantamdan çıkarıyorum.

Seni seviyorum, diye mesaj atıyorum ve vurgu için sonuna bir gülen yüz ekliyorum.

Cevap yok ama ben de beklemiyordum. Julian bana karşı olan hislerini -her ne olursa olsun- bir mesajla asla kabul etmezdi. Yine de telefonu kaldırıp yerine bir dedikodu dergisi aldığımda kalbim biraz daha ağırlaşıyor.

Yarım saat sonra, dergideki modeller kadar cilalı ve parlak bir haldeyim. Saçlarım pürüzsüz, parlak bir perde halinde sırtımdan aşağı akıyor ve tırnaklarım aylardır olmadığı kadar güzel. Cömert bir bahşiş ekleyerek ödememi yapıyor ve günümün devamına hazır bir şekilde salondan çıkıyorum.

Beklediğim gibi, Thomas beni dışarıda bekliyor. Güvenlik ekibinden diğerlerini görmüyorum ama orada olduklarını ve beni gözlerden uzakta koruduklarını biliyorum. Yine de, görünürde olmamaları normallik yanılsamasına katkıda bulunuyor ve Leah ile Jennie'nin öğle yemeği için benimle buluşmayı kabul ettikleri deniz ürünleri restoranına giderken moralim yeniden yükseliyor.

İçeri girdiğimde zaten oradaydılar ve ilk birkaç dakika sarılmalarla ve birbirimizi görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğu üzerine heyecanlı ünlemlerle geçti. Alışveriş merkezindeki son karşılaşmamızdan sonra Leah ile aramızın gergin olabileceğinden korkuyordum ama endişelerim yersiz çıktı. Üçümüz bir aradayken, sanki lise günlerimiz yeniden başlamış gibi.

Hepimiz oturduğumuzda Jennie, "Tanrım, Nora, ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diye haykırıyor. "Ya öyle ya da ormanda yaşamak seninle aynı fikirde."

"Teşekkür ederim," diyorum gülerek. "Sen oldukça harika görünüyorsun.

Kırmızıya ne zaman karar verdin? Bu rengi sende çok seviyorum."

Jennie sırıtıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Üniversiteye başladığımda. Bir değişiklik yapmanın zamanı geldiğine karar verdim ve ya kırmızı ya da mavi olacaktı."

"Onu kırmızıya ikna ettim," diyor Leah muzip bir gülümsemeyle. "Mavi onun İrlandalı tenine uymazdı."

"Ah, bilmiyorum," diyorum yüzümü ekşitmeden. "Son zamanlarda şirinlerin çok moda olduğunu duydum."

Leah kahkahalara boğuluyor, Jennie ve ben de . İkisiyle tekrar birlikte olmak çok güzel bir duygu. Kaçırıldığımdan beri Leah ile birkaç kez takıldık ama Jennie'yi neredeyse iki yıldır görmemiştim. Depo patlamasından sonraki dört ay boyunca ben evdeyken o yurtdışında okuyordu, bu yüzden birkaç Facebook mesajının ötesinde yeniden bağlantı kurma şansımız hiç olmadı.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra Jennie, "Pekâlâ Nora, anlat bakalım," diyor. "Günümüzün Pablo Escobar'ıyla evli olmak nasıl bir şey? Duyduğum söylentiler tuhafın da ötesinde."

Leah suyunu içerken boğuluyor ve ben yine kahkahalara boğuluyorum. Jennie'nin insanları şok etme eğilimini unutmuştum.

"Şey," diyorum konuşacak kadar sakinleştiğimde, "Julian silah ticareti yapıyor, uyuşturucu değil, ama onun dışında onunla evli olmak oldukça güzel."

"Oh, hadi ama. Oldukça güzel mi?" Jennie kaşlarını abartılı bir şekilde çatıyor. "Tüm kanlı detayları istiyorum. Yastığının altında makineli tüfekle mi uyuyor? Kahvaltıda köpek yavrusu yiyor mu? Yani, adam seni kaçırdı, Tanrı aşkına! Bize tüm detayları ver-"

"Jennie," diye sertçe araya giriyor Leah. Hiç de eğlenmiş gibi görünmüyor. "Bunun şakaya gelir bir yanı olduğunu sanmıyorum."

" yok," diye onu rahatlatıyorum. "Gerçekten, Leah, değil. Julian ve ben Şimdi evliyiz ve birlikte mutluyuz. Gerçekten öyleyiz."

"Mutlu musun?" Leah bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyor. "Nora, onun neler yapabileceğini, neler yaptığını biliyorsun. Böyle bir adamla nasıl mutlu olabilirsin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona bakıyorum. Julian'ın o kadar da kötü olmadığını söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kocam o kadar kötü. Aslında, muhtemelen Leah'nın düşündüğünden daha kötü. Son aylarda Al-Quadar'ın kitlesel olarak ortadan kaldırıldığını ya da Julian'ın çocukluğundan beri bir katil olduğunu bilmiyor.

Tabii ki, *benim* bir katil *olduğumu* da bilmiyor. Eğer bilseydi, muhtemelen Julian ve benim birbirimizi hak ettiğimizi düşünürdü.

Jennie beni kurtarmaya geliyor. Leah'nın kaburgalarını dürterek, "Parti bozan biri gibi davranmayı bırak," dedi. "Demek onunla mutlu. Bu mutsuz olmaktan iyidir, değil mi?"

Leah'nın açık ten rengi kızarır. "Tabii ki. Üzgünüm, Nora." Zayıf bir gülümseme deniyor. "Sanırım her şeyi anlamakta zorlanıyorum.

Demek istediğim, işte buradasınız, nihayet ABD'ye döndünüz ve onunla Kolombiya'ya geri planlıyorsunuz."

"İnsanlar evlenince böyle oluyor," diyor Jennie ben daha cevap vermeden. "Birlikte yaşarlar. Sen ve Jake gibi. Nora'nın kocasıyla geri dönmesi çok doğal-"

"Sen ve Jake birlikte mi yaşıyorsunuz?" Şok içinde Leah'ya bakarak araya giriyorum. "Ne zamandan beri?"

"İki hafta öncesinden beri," diyor Jennie neşeyle. "Leah söylemedi Sen?"

"Sana bugün söyleyecektim," diyor Leah bana. Bana bakıyor rahatsız edici. "Sana yüz yüze söylemek istedim."

"Neden? Sadece bir kez çıktılar," diyor Jennie makul bir şekilde. "Erkek arkadaş-kız arkadaş gibi değillerdi."

"Jennie haklı," diyorum. "Gerçekten Leah, ikiniz adına da mutluyum. Bana böyle şeyler söylemekten korkmana gerek yok. Çıldırmayacağım, söz veriyorum." "Kampüs dışında bir daire mi kiralıyorsun?" diye sormadan önce ona kocaman bir gülümseme veriyorum.

"Öyleyiz," diyor Leah, sorum karşısında rahatlamış görünüyor. "İkimizin de oda arkadaşı sorunları vardı, bu yüzden birlikte yaşamanın en iyi seçenek olabileceğine karar verdik."

Jennie, "Bana mantıklı geliyor," diyor ve sonraki birkaç dakika boyunca erkek arkadaşlarla ve ev arkadaşlarıyla yaşamanın artılarını ve eksilerini tartışıyoruz.

"Peki ya sen Jennie?" Garson mezelerimizi getirdikten sonra sordum. "Senin için ufukta bir erkek arkadaş var mı?"

"Ah, hayır." Jennie iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Grinnell'de ancak bir düzine iyi görünümlü adam var ve hepsi de kapılmış. Bu ıssız yerde üniversiteye gitmeye karar verdiğimde ikiniz benimle konuşup aklımı başıma getirmeliydiniz. Cidden, lisede olmaktan daha kötü."

"Hayır!" Sahte bir dehşetle gözlerimi büyüttüm. "Lisede olmaktan daha mı kötü?"

Leah, "Hiçbir şey lisede olmaktan daha kötü değildir," der ve ikisi bir banliyö lisesi ile küçük bir liberal sanatlar üniversitesindeki erkeklerin karşılaştırmalı mevcudiyeti hakkında tartışmaya başlarlar.

Yemek ilerledikçe Julian'la olan ilişkim dışında her şeyden konuşuyoruz. Leah bize Chicago'daki bir hukuk firmasında yaptığı stajdan bahsediyor, Jennie ise Curaçao'daki son tatiliyle ilgili eğlenceli hikayeler paylaşıyor. "Otelimizin hemen yanında bir petrol işleme tesisi vardı. Buna inanabiliyor musun?" diye yakınıyor ve Leah ile ben de bir petrol fabrikasının bile

Jennie'nin otelinin havalı bir özelliği olan tuzlu su sonsuzluk havuzu, bir tatil yerinde petrol rafinerisi gibi iğrenç bir şeyi telafi edemez.

Sonunda sohbet malikânedeki hayatıma dönüyor ve onlara Stanford'daki online derslerimden, Mösyö Bernard'dan aldığım sanat derslerinden ve Rosa ile büyüyen arkadaşlığımdan bahsediyorum. "Bugün bize katılmasını istiyordum ama gelemedi," diye açıklıyorum, bu konuda biraz suçluluk hissederek. "Ailem akşam yemeğine gelecek ve Julian Rosa'dan yemeğe yardım etmesini istedi." Bunu söylerken ne kadar şımarık göründüğümü fark ediyorum ve Jennie ile Leah'nın yüzlerindeki kıskanç ifadeden onlar da bunu anlıyorlar.

"Vay canına," diyor Jennie başını sallayarak. "Bu adamla mutlu olmana şaşmamalı. Sana acayip bir prenses gibi davranıyor. Biri bana Stanford'u, hizmetkârları ve kocaman bir malikâneyi verse, ben de kaçırılmayı umursamazdım."

"Jennie!" Leah ona dehşetle bakar. "Ciddi olamazsın." Jennie sırıtarak,

"Hayır, muhtemelen bilmiyorum," diye onaylıyor. "Yine de, Nora, sen İtiraf etmeliyim ki, her şey çok havalı."

Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Biraz havalı" bunu tanımlamanın bir yolu. Karmakarışık ve karmaşık başka bir şey ama şimdilik Jennie'nin tanımına sadık kalmaktan mutluyum.

"Bekle, ailenin akşam yemeğine geleceğini mi söyledin?" Leah sanki söylediklerimin bu kısmını yeni anlamış gibi soruyor. "Yani sen ve onunla akşam yemeği yemek için mi?"

"Evet," diyorum, her iki arkadaşımın da yüzündeki ifadenin tadını çıkararak. "Dün akşam ailemin evinde yemek yedik, bugün de bize geliyorlar." Leah ve Jennie şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken, Julian'ın Palos Park'ta bir ev satın aldığını, böylece ziyaretlerimiz sırasında kalacak güvenli bir yerimiz olacağını açıklıyorum.

Jennie başını sallayarak, "Kızım, söylemeliyim ki artık bambaşka bir dünyada yaşıyorsun," diyor. "Özel ada, Kolombiya'da bir malikane, şimdi de bu ..." "Bunların hiçbiri onun bir psikopat olduğu gerçeğini telafi etmiyor," diyor Leah.

dedi ve bana dönmeden önce Jennie'ye sert bir bakış attı. "Nora, ailen onunla nasıl başa çıkıyor?"

"Onlar ... anlaşıyorlar." Ailemin temkinli kabullenişini başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. "Belli ki onlar için kolay değil."

"Evet, tahmin edebiliyorum," diyor Jennie. "Annenle baban tam bir asker.

Benimki çıldırırdı."

Leah zekice bir tavırla, "'Delirmenin' işe yarayacağını sanmıyorum," diyor. "Eminim Nora'nın ailesi ona kavuştukları için çok mutludur."

Cevap vermeye başlıyorum ama o anda hem Jennie hem de Leah kafalarını kaldırıp bir şeye bakıyorlar. İçgüdüsel olarak döndüm, kalp atışlarım hızlandı.

-Ve doğruca eski esirimin mavi bakışlarına baktım.

Başımda dikiliyor, eli rahatça sandalyemin arkalığına dayanıyor ve dudakları tehlikeli derecede seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Size katılmamın sakıncası var mı hanımlar?" diye soruyor, eğlenmiş görünüyor.

"Julian." Yerimde sıçradım, irkildim ve biraz da telaşlandım. "Burada ne işin var?"

"Toplantım erken bitti, ben de bir uğrayıp eve gitmeye hazır olup bakayım dedim," diyor. "Ama görüyorum ki işiniz henüz bitmemiş."

"Hayır. Biz de tam tatlı almak üzereydik." Leah ve Jennie'ye kararsız bir bakış attım ve ikisinin de Julian'a baktığını gördüm. Leah kaçmaya hazır gibi görünüyor, Jennie'nin ifadesi ise hayranlık ve huşu karışımı.

Kahretsin. Arkadaşlarımla normal bir öğle yemeği için çok fazla. Dikkatimi tekrar Julian'a çevirerek isteksizce, "Yani, eğer-" diyorum.

"Hayır, hayır, vaktiniz varsa lütfen bize katılın," diye araya giriyor Jennie, belli ki yaşadığı şoku atlatmış. "Burada harika cheesecake yapıyorlar."

"O halde kalmalıyım," diyor Julian yumuşak bir sesle ve oturuyor. "Nora'yı böyle bir lezzetten mahrum etmek istemem." Bana gülümsüyor. "Bu arada saçların harika görünüyor bebeğim. Katlar konusunda haklıydın."

"Oh." Küçük isyanımı hatırlayarak saçlarıma dokunuyorum, daha kısa telleri hissediyorum. Onun onayı hem bir hayal kırıklığı hem de bir rahatlama. "Teşekkürler."

Leah boğuk bir sesle, "Ona çok yakışmış," diyor ve gözlerinin artık daha az paniklemiş göründüğünü görüyorum. Boğazını temizleyerek gereksiz yere ekliyor: "Yeni saç kesimi yani."

Julian'ın gülümsemesi genişler. "Evet. Muhteşem görünüyor, değil mi?"

"Evet, muhteşem," diye yineliyor Jennie, ama bana değil Julian'a bakıyor. Büyülenmiş gibi görünüyor ve ben de onu suçlayamam. Yüzündeki yara izleri neredeyse yok olmuş ve göz implantı gerçeğinden ayırt edilemeyen Julian her zamanki gibi muhteşem, erkeksi güzelliği karanlık ve çarpıcı.

Sonunda dağılan aklımı toparlayarak, "Üzgünüm, herkesi tanıştırmayı unuttum. Julian, bunlar arkadaşlarım Leah ve Jennie. Leah, Jennie, bu Julian, kocam."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyor Julian kolay bir çekicilikle. "Nora bana sizden epey bahsetti."

"Oh?" Leah kaşlarını çatar. Jennie'nin aksine, onun görünüşü gözlerini kamaştırmış gibi görünmüyor. "Ne gibi?"

"İkinizin ortaokuldan beri arkadaş olduğunuz gerçeği gibi," diyor Julian. "Ya da Jennie, senin Nora'nın ikinci sınıf mezuniyet balosundaki kavalyesi olman gibi."

Şaşırarak göz kırptım. Bir ara Julian'a bundan bahsetmiştim ama böyle ıvır zıvır şeyleri hatırlamasını beklemiyordum.

"Vay canına," diye nefes alıyor Jennie, gözleri hâlâ Julian'ın yüzüne yapışmış. "Bütün bunları sana anlattığına inanamıyorum."

Leah'nın ağzı gerilir ve garsona eliyle işaret eder. "Bir dilim cheesecake lütfen, sonra da hesap," diye rica ediyor garson geldiğinde. "Porsiyonları büyük," diye açıklıyor, siparişinin büyüklüğüne kimse itiraz etmemiş olsa da. "Hepimiz bölüşebiliriz."

"Benim için sorun değil," diyorum. Leah'nın cheesecake'i yiyecek kadar uzun süre kalmak istemesine şaşırdım. Hemen o anda çıkıp gitmiş olsaydı onu suçlamazdım. Jake'e ne olduğunun farkında olduğunu biliyorum ve Julian'a karşı biraz medeni olmaya istekli olması, arkadaşlığımıza olan bağlılığı hakkında çok şey anlatıyor.

"Söyle bakalım," diyor Julian garson gittiğinde, "öğle yemeğin nasıl geçti? Nora sana büyük haberi verdi mi?"

Donup kaldım, beni bu şekilde ifşa ettiği için dehşete kapıldım. Arkadaşlarıma bebekten bahsetmek çok daha sonra, kaçınılmaz olduğunda yapmayı planladığım bir . Bugün değil, hâlâ kaygısız bir üniversiteli kız gibi davranabileceğim bir zamanda. "Ne büyük haber?" Jennie öne doğru eğilerek hevesle soruyor. Gözleri meraktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nora bize hiçbir şey söylemedi."

"Sana Paris'teki galeri sahibinden bahsetmedi mi?" Julian bana yan gözle baktı. "Resimlerini satın almak için teklif veren kişi mi?"

"Ne?" Leah haykırır. "Bu ne zaman oldu, Nora?"

"Daha dün," diye mırıldanıyorum, bir rahatlama dalgası midemdeki hastalık hissini silip süpürüyor. "Julian bana bundan bahsetti ama teklifi henüz görmedim."

"Vay canına, tebrikler." Jennie bana gülümsüyor. "Demek ünlü bir sanatçı olmak üzeresin, ha?"

"Ünlü olup olmadığını bilmiyorum-" diye başlıyorum ama Julian sözümü kesiyor.

"Öyle," diyor kararlı bir şekilde. "Galeri sahibi beş tablonun her biri için on bin avro teklif ediyor." Arkadaşlarımın heyecan dolu haykırışları arasında, galeri sahibinin tanınmış bir sanat koleksiyoncusu olduğunu ve Mösyö Bernard'ın bağlantıları sayesinde resimlerimin şimdiden Paris'te ün kazandığını açıklıyor.

Tüm bunların ortasında cheesecake dilimimiz geldi. Leah sadece bir dilim sipariş etmekte haklıydı; dilim neredeyse kafam büyüklüğündeydi. Garson dört küçük tabak getirdi ve Julian Jennie'nin Paris sanat ortamı ve genel olarak Fransa hakkındaki sorularını yanıtlarken pastayı paylaştık.

"Vay be Nora, ne kadar heyecan verici bir hayata başlamak üzeresin," diyor Jennie, garsonun getirdiği hesaba uzanırken. "İlk gösterini yaptığında bize anlatacaksın, değil mi?"

"Ben hallederim," diyor Julian ve Jennie dokunamadan hesabı alıyor. Arkadaşlarım tek kelime itiraz edemeden garsona iki tane yüz dolarlık banknot uzatıyor ve "Üstü kalsın" diyor.

Kendinden geçmiş görünen garson aceleyle uzaklaşırken Jennie, "Teşekkür ederim," der. "Bunu yapmana gerek yoktu. Sadece cheesecake'ten bir ısırık aldın, yemekten değil."

Leah sert bir tavırla, "Lütfen payımızı ödememize izin verin," diyerek cüzdanına uzanıyor, ama Julian onu elinin tersiyle itiyor.

"Lütfen, endişelenmeyin. Nora'nın arkadaşları için en azından bunu yapabilirim." Ayağa kalkarak avucunu bana doğru uzattı. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diyorum, elimi onun elinin içine koyarak. Birkaç saatlik özgürlüğüm sona erdi, ama nedense umurumda değil. Gün ne kadar heyecanlı geçmiş olsa da, Julian tarafından tekrar sahiplenilmek rahatlatıcı bir his.

Ait olduğum yere dönmek için.

Bölüm 20

Julian

"Neden benimle buluşmaya geldin?" Arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra arabaya bindiğimizde Nora soruyor. "Kaçmamdan mı korktun?"

"Deneseydin bile fazla uzağa gidemezdin." Yüzümü ona dönerek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Ön tarafı biraz kısalmış ama yine de uzun ve her zamankinden daha ipeksi.

"Kaçmayacaktım." Nora kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Senden kaçmak istemiyorum. Artık istemiyorum."

"Bunu biliyorum, evcil hayvanım." Fetiş geliştirmeden önce saçlarına dokunmayı bırakmaya zorluyorum kendimi. "Aksi takdirde seni Amerika'ya getirmezdim."

"Peki neden beni almaya geldin? Zaten bir saat içinde evde olurdum."

Omuz silktim, onu ne kadar özlediğimi itiraf etmek istemedim. Bağımlılığım tamamen kontrolden çıktı. Ne yaparsam yapayım, sürekli onu düşünüyorum. Ne kadar saçma olursa olsun, bu günlerde birkaç saatlik ayrılıklar bile tahammül edilemez.

Ben sessiz kaldığımda Nora, "Tamam, Leah'nın çok fazla korkmamasına sevindim," diyor. "Sen ilk ortaya kaçacağını ya da polisi arayacağını düşünmüştüm." Yere bakıyor, sonra yukarı bakıyor. "Eğer büyük haberden bahsetmeseydin, işler çok garipleşebilirdi."

"Gerçekten mi?" İpek gibi söyledim. "Belki de onlara *asıl* büyük haberi vermeliydim." Aslında niyetim Nora'nın onlara bebekten bahsedip bahsetmediğini sormaktı ama yüzündeki dehşete düşmüş ifade, arkadaşlarından herhangi biri konuşamadan gerçeği ele verdi.

Nora elime uzanıyor, ince parmakları avucumun etrafında kıvrılıyor. "Yapmadığına sevindim." Elimi nazikçe sıktı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Neden onlara söylemedin?" Diğer avucumu onun küçük elinin üzerine koyarak soruyorum. "Onlar senin arkadaşların, böyle bir şeyi paylaşmanı beklerdim.

onlarla bir şeyler."

"Onlara söyleyeceğim." Rahatsız görünüyor. "Ama henüz değil."

"Seni yargılayacaklarından mı korkuyorsun?" Anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Biz evliyiz. Bu çok doğal. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni yargılayacaklar, Julian." Yumuşak dudakları bükülür. "Yirmi yaşında anne olacağım. Benim yaşımdaki kızlar evlilik ve bebek yapmazlar. En azından benim tanıdıklarımın çoğu yapmıyor."

"Anlıyorum." Onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. "Ne yapıyorlar? Partiler mi? Kulüpler mi?
Erkek arkadaş mı?"

Bakışlarını indiriyor. "Eminim bunun aptalca olduğunu düşünüyorsundur."

Öyle ama değil. Ne kadar genç olduğu bazen beni hala şaşırtıyor. Deneyimlerinin ne kadar sınırlı olduğunu. Ben hiç bu kadar genç olduğumu hatırlamıyorum. Yirmi yaşıma geldiğimde çoktan babamın organizasyonunun başındaydım, dünyanın çoğunu görmüş ve sert gangsterleri ürpertecek şeyler yapmıştım. Gençlik beni teğet geçmişti ve Nora'nın hala kendininkinin bir kısmını koruduğunu unutup duruyorum.

"İstediğin bu mu?" Bana tekrar baktığında soruyorum. "Dışarı çıkmak mı? Eğlenmek için mi?"

"Hayır, yani bu iyi olurdu ama bunun gerçekçi olmadığını biliyorum." Derin bir nefes alıyor, eli avuçlarımın içinde seğiriyor. "Sorun değil, Julian. Gerçekten. Onlara yakında söyleyeceğim. Sadece bugünkü öğle yemeğimizin tamamen bununla ilgili olmasını istemedim."

"Tamam." Elini bırakıp kolumu omuzlarına atıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. "Sen nasıl istersen evcil hayvanım."

* * *

Nora'nın ailesiyle ikinci akşam yemeği de beni memnun edecek şekilde sorunsuz geçti. Ben bazı işlerimi hallederken Nora onlara evi gezdiriyor ve akşam yemeği için herkese katıldığımda Lestonlar öncekinden çok daha az gergin görünüyorlar.

Hepimiz oturduğumuzda Gabriela "Vay canına, şu masaya bakın" diyor. "Rosa, bütün bunları sen mi hazırladın?"

Rosa gururla gülümseyerek başını sallar. "Yaptım. Umarım hepiniz beğenirsiniz."

"Eminim öyle olacak," diyorum. Masa beyaz kuşkonmaz salatasından geleneksel Kolombiya tarifi *Arroz con Pollo*'ya kadar çeşitli yemeklerle dolu. "Teşekkür ederim, Rosa."

Nora sırıtarak, "Hâlâ o cheesecake'ten tıka basa doymuş durumdayım," diyor, "ama bu yemeğin hakkını vermeye çalışacağım. Her şey çok lezzetli görünüyor."

Yemeğe gömülürken sohbet Nora'nın arkadaşlarıyla geçirdiği gün ve son yerel dedikodular etrafında dönüyor. Görünüşe göre, Leston'ların boşanmış komşularından biri kendisinden on yaş büyük bir kadınla çıkmaya başlamış, adamın minyatür Chihuahua'sı ise başka bir komşunun İran kedisiyle kavga etmiş. "Buna inanabiliyor musunuz?" Tony Leston kıkırdayarak şöyle diyor. "O kedi köpeğimden 10 kilo daha ağır."

Ben Leston'ları şaşkınlıkla izlerken Nora ve Rosa gülüyor. İlk kez, Nora'nın burayı neden bu kadar çok ziyaret etmek istediğini, malikaneden uzaklaşmak istediğini söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Nora'nın ailesinin yaşadığı hayat -benimle tanışmadan önce yaşadığı hayat- o kadar farklı ki, başka bir gezegeni ziyaret ediyor olabilirim.

Dünyanın gerçeklerinden bihaber insanların yaşadığı bir gezegen.

"Cumartesi günü ne yapıyorsun, tatlım?" Gabriela kızına sıcak bir şekilde gülümseyerek soruyor. "Şimdiden bir planın var mı?"

Nora şaşkın görünüyor. "Cumartesi mi? Hayır, henüz değil." Ve sonra gözleri büyür. "Oh, Cumartesi. Doğum günümü mü kastediyorsun?"

Bir kızgınlık parıltısını bastırıyorum. Nora'yı tekrar şaşırtmayı umuyordum - tercihen bu sefer daha iyi bir sonuçla. Oh, neyse. Artık yapılacak bir şey yok. Sandalyemde arkama yaslanarak, "Akşam için bir şeyler planladık ama gün içinde değil," diyorum.

"Harika." Nora'nın annesi ona gülümsüyor. "O zaman neden öğle yemeğine gelmiyorsun? En sevdiğin yemekleri yaparım."

Nora bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Memnuniyetle anne," diyor.

Gabriela'nın gülümsemesi "biz" deyince hafifçe soluyor, ben de öne doğru eğilip Nora'ya şöyle diyorum: "Korkarım yapmam gereken bazı işler var bebeğim. Neden ailenle biraz yalnız vakit geçirmiyorsun?"

"Ah, tabii." Nora göz kırpıyor. "Tamam."

Tony ve Gabriela mest olmuş görünüyorlar ve ben konuşmalarının geri kalanını dinlemeyerek yemeğe devam ediyorum. Nora'dan uzak kalma fikrinden ne kadar hoşlanmasam da, onun ailesiyle gerginlikten uzak bir zaman geçirmesini istiyorum - bu da ancak benim varlığım olmadan başarılabilecek bir şey.

Ne pahasına olursa , evcil hayvanımın doğum gününde mutlu olmasını istiyorum.

* * *

Lestonlar gittikten sonra Nora duşa giriyor ve ben de mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Lucas'tan bir e-posta var. Sadece tek satır:

Yulia Tzakova kaçtı.

İç çekerek telefonu kaldırdım. Öfkelenmem gerektiğini biliyorum ama nedense sadece hafifçe sinirleniyorum. Rus kız fazla uzağa gidemeyecek; Lucas onu yakalayacak ve biz döner dönmez geri getirecek. Yine de şimdilik onun öfkesini -e-postanın kısa kelimelerinde hissedebildiğim öfkesini- hayal edip kıkırdıyorum.

Eğer uçak kazasında o kadar adamım ölmeseydi, kız için neredeyse üzülecektim.

Bölüm 21

Nora

"Göze göz." Beth'in parçalanmış bedeninin üzerinden geçerek bana doğru gelirken Majid'in gözleri nefretle yanıyor. O yürürken kan ayak bileğine kadar iniyor, koyu renkli sıvı kötücül bir girdap halinde ayaklarının etrafında dönüyor. "Bir hayat için bir hayat."

"Hayır." Orada titreyerek duruyorum, korku içimde mide bulandırıcı bir ritimle atıyor. "Bu olmaz. Lütfen, bu olmasın."

Ama artık çok geç. Zaten oradaydı, bıçağını karnıma bastırıyordu. Zalimce gülümseyerek arkama bakıyor ve "Kafası güzel bir ödül olacak - tabii biraz kestikten sonra..." diyor.

"Julian!"

Buz gibi bir dehşetle titreyerek yataktan fırladığımda çığlığım odada yankılanıyor.

"Bebeğim, iyi misin?" Karanlıkta güçlü kollar etrafımı sarıyor, beni sert ve sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor. "Şşşt ..." Tüm gücümle ona sarılarak hıçkırmaya başladığımda Julian beni yatıştırıyor. "Başka bir rüya mı gördün?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

"Ne tür bir rüya, evcil hayvanım?" Julian yatağa oturup beni kucağına çekiyor ve saçlarımı okşuyor. "Beth ve benimle ilgili olan mı?"

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Sayılır," diye fısıldıyorum konuşabildiğimde. "Majid'in bu sefer *beni* tehdit etmesi dışında." Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "İçimdeki bebeği tehdit ediyordu."

Julian'ın kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. "O öldü, Nora. Artık sana zarar veremez."

"Biliyorum." Ağlamamı durduramıyorum. "İnan bana, biliyorum."

Julian'ın ellerinden biri karnıma doğru inerek soğuk tenimi ısıtıyor. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor ve beni nazikçe ileri geri sallıyor. "Her şey yoluna girecek."

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak ona sıkıca sarılıyorum. Ona inanmayı istiyorum. Son birkaç haftanın istisna değil, norm olmasını istiyorum.

hayatlarımız.

Julian'ın kucağında kayarken, kalçamda giderek artan bir sertlik hissediyorum ve bu nedense korkumu hafifletiyor. Emin olabileceğim bir şey varsa, o da bedenlerimizin birbirlerine olan çaresiz, yakıcı ihtiyacıdır. Ve aniden, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Unuttur beni," diye fısıldıyorum, boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum. "Lütfen, sadece unutmamı sağla."

Julian'ın nefes alış verişi değişiyor, vücudu farklı bir şekilde geriliyor. "Memnuniyetle," diye mırıldanıyor ve beni yatağa yatırmak için dönüyor.

İçime girerken bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve itişlerinin gücünün kâbusu zihnimden uzaklaştırmasına izin veriyorum.

* * *

Cuma sabahı geç saatlerde uyandım, gece yarısı ağlama krizinden gözlerim şişmişti. Kendimi yataktan sürükleyerek çıktım, dişlerimi fırçaladım ve uzun, sıcak bir duş aldım. Sonra kendimi çok daha iyi hissederek giyinmek için yatak odasına geri dönüyorum.

"Nasılsın, evcil hayvanım?" Ben aynanın önünde şortumun fermuarını çekerken Julian odaya giriyor. Çoktan giyinmiş, uzun ve kaslı vücudu giydiği koyu renk kot pantolon ve tişörtü GQ'dan fırlamış gibi gösteriyor.

"Ben iyiyim." Dönerek ona mahcup bir gülümseme verdim. "Dün gece o rüyayı neden gördüğümü bilmiyorum. Haftalardır rüya görmemiştim."

"Doğru." Julian duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve bana delici bir bakış atıyor. "Dün bir şey oldu mu? Nüksü tetikleyebilecek herhangi bir şey?"

"Hayır," diyorum çabucak. Julian'ın birkaç saat tek başıma kalamayacağımı düşünmesi isteyeceğim son şey. "Dün harika bir gündü. Sanırım bu da o şeylerden biri. Belki de akşam yemeğinde çok fazla yedim."

"Uh-huh." Julian bana bakıyor. "Elbette."

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, saçımı taramak için aynaya dönüyorum. "Sadece aptalca bir rüyaydı."

Julian bir şey söylemiyor ama endişelerini gidermeyi başaramadığımı biliyorum. Kahvaltı boyunca beni bir şahin gibi izliyor, şüphesiz yeni başlayan bir panik atak belirtisi arıyor. Elimden geleni yapıyorum.

Normal davranmak - Rosa'nın rahat konuşması buna çok yardımcı oluyor - ve yemeğimiz bittiğinde parkta yürüyüşe çıkmayı öneriyorum.

"Hangi park?" Julian kaşlarını çatar.

"Herhangi bir yerel park," diyorum. "Hangisinin daha güvenli olduğunu düşünüyorsanız. Sadece evden çıkmak ve biraz temiz hava almak istiyorum."

Julian bir an düşünceli görünüyor; sonra telefonuna bir şeyler yazıyor. "Pekâlâ," diyor. "Adamlarıma hazırlanmaları için yarım saat ver, sonra yola çıkacağız."

"Bizimle gelecek misin Rosa?" Arkadaşımı tekrar dışlamak istemediğim için soruyorum, ama beni şaşırtarak başını sallıyor.

"Hayır, şehre gidiyorum," diye açıklıyor. "Senyor Esguerra" -Julian'a bakıyor- "yanıma muhafızlardan birini aldığım sürece sorun olmayacağını söyledi. İkiniz kadar güvenliğe ihtiyacım yok, o yüzden bugünü Chicago'yu keşfetmek için kullanabileceğimi düşündüm." Duraklıyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Senin için sakıncası yok, değil mi? Çünkü gitmek zorunda değilim-"

"Hayır, hayır, kesinlikle gitmelisin. Chicago harika bir şehir. Çok eğleneceksin." İçimdeki kıskançlık duygusunu görmezden gelerek ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Rosa'nın da böyle bir özgürlüğe sahip olmasını istiyorum; banliyöde sıkışıp kalması için hiçbir neden yok.

Benim gibi hapsolması için bir sebep yok.

* * *

Parka gitmek otuz dakikadan az sürüyor. Yaklaştıkça nereye gittiğimizi anlıyorum ve midem sıkışıyor.

Bu parkı biliyorum.

Julian'ın beni kaçırdığı gece Jake ile yürüdüğüm yer.

Aklıma gelen anılar keskin ve canlı. Bir anda Jake'i yerde baygın halde görmenin ve iğnenin acımasız batışını tenimde hissetmenin dehşetini yeniden yaşıyorum.

"İyi misin?" Julian soruyor ve solgunlaştığımı fark ediyorum. Kaşları bir araya geldi. "Nora?"

"Ben iyiyim." Araba kaldırımda dururken gülümsemeye çalışıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey değil." Mavi gözleri kısıldı. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, eve geri dönüyoruz."

"Hayır." Kapının kolunu tutup çılgınca çekiştiriyorum. Arabanın içindeki atmosfer birdenbire ağırlaşıyor, anılarla doluyor. "Lütfen, sadece biraz temiz hava istiyorum."

"Pekâlâ." Görünüşe göre durumumu sezen Julian şoföre eliyle işaret ediyor ve kapı kilitleri klik sesiyle açılıyor. "Devam et."

Arabadan hızla çıkıyorum, dışarı adımımı atar atmaz göğsümdeki endişeli his hafifliyor. Derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde Julian'ın arabadan görüyorum, yüzü endişeyle gerilmiş.

"Neden bu parkı seçtiniz?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak soruyorum. "Bölgede başkaları da var."

Bir an için şaşkın görünüyor; sonra yüzündeki endişenin yerini anlayış alıyor. "Çünkü çoktan araştırmıştım," diyor bana doğru bir adım atarak. Bana bakarken elleri kollarımın üst kısmına dolanıyor. "Seni rahatsız eden bu mu, evcil hayvanım? Benim yer seçimim mi?"

"Evet, kısmen." Derin bir nefes daha alıyorum. "Bazı anıları geri getiriyor."

"Ah, elbette." Julian'ın gözleri ani bir eğlenceyle parlıyor. "Sanırım bu konuda daha bilinçli olmalıydım. Daha önce tüm şemalar elimde olduğu için burası güvenliğini sağlamak için en kolay park oldu."

"Beni çaldığın zamandan beri." Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Bazen pişmanlık duymaması beni hâlâ hazırlıksız yakalıyor. "İki yıl önce kaçırılmam için parkta keşif yapmıştın."

"Evet." Kollarımı bırakıp geri çekilirken güzel dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şimdi daha iyi hissediyor musun, yoksa geri dönelim mi?"

"Hayır, biraz yürüyelim," diyorum, günün tadını çıkarmaya kararlıyım. "Ben iyiyim
Şimdi."

Julian elimi tutuyor, parmaklarımı onunkilere geçiriyor ve içeri giriyoruz.
Parka. Gün ışığında her şeyin o meşum akşamdan farklı görünmesi beni rahatlatıyor ve karanlık anıların beynimin o yasak, kapalı köşesine geri çekilmesi uzun sürmüyor.

Onları orada tutmak istiyorum, bu yüzden parlak güneş ışığına ve ılık bahar esintisine odaklanıyorum.

Bir çocuk parkının önünden geçerken Julian'a "Bu havayı seviyorum," diyorum. "Dışarı çıktığımıza sevindim."

Gülümsüyor ve elimi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Ben de bebeğim. Ben de."

Yürürken parkın bir Cuma günü için alışılmadık derecede kalabalık olduğunu görüyorum. Yaşlı çiftler, anneler, dadılar ve benim yaşlarımda çok sayıda insan var. Sanırım üniversite öğrencileri, uzun hafta sonu için evlerine dönmüşler. Orada burada, aralarına karışmak için ellerinden geleni yapan birkaç asker görünümlü tip de görüyorum.

Julian'ın adamları. Bizi korumak için buradalar ama onların varlığı da bir bakıma hâlâ tutsak olduğumu hatırlatıyor.

"Beni nasıl bulabildin?" Bir banka oturduğumuzda soruyorum. Geçmişe takılıp kalmamam gerektiğini biliyorum ama nedense o ilk günleri düşünmeden edemiyorum. "Kulüpteki ilk buluşmamızdan sonra yani?"

Julian dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Seni eve kadar takip etmesi için bir muhafız gönderdim."

"Oh." Çok basit, ama çok şeytani. "Beni çalmak istediğini zaten biliyor muydun?"

"Hayır." İki elimi de avuçlarının arasında sıkıyor. "Henüz o karara varmamıştım. Kendime sadece kim olduğunu bilmek ve eve sağ salim döndüğünden emin olmak istediğimi söyledim."

Hem büyülenmiş hem de rahatsız olmuş bir halde ona bakıyorum. "Peki beni kaçırmaya ne zaman karar verdin?"

Gözleri parlak mavi parlıyor. "Daha sonra, seni düşünmeden duramadığım zamanlardı. Mezuniyetine gittim çünkü kendi kendime seni hatırladığım gibi, korumalarıma çektirdiğim fotoğraflarda göründüğün gibi olamayacağını söyledim. Kendi kendime, eğer seni tekrar şahsen görürsem bu saplantının yok olacağını söyledim ... ama tabii ki olmadı." Dudakları ironiyle kıvrılıyor. "Daha da kötüleşti. Hâlâ da kötüleşiyor."

Bakışlarındaki karanlık yoğunluğu görmezden gelemeyerek yutkunuyorum. "Hiç pişman oldun mu? Beni o şekilde aldığın için?"

"Benim olduğun için pişman ?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hayır, evcil hayvanım. Neden pişman olayım ki?"

Neden, gerçekten. Başka ne cevap bekliyordum bilmiyorum. Bana aşık olduğunu ve şimdi bana acı çektirdiği için pişmanlık duyduğunu mu? Onun için çok şey ifade ettiğimi ve artık yaptıklarının yanlış olduğunu düşündüğünü mü?

"Sebebi yok," diyorum sessizce, ellerimi onun avuçlarından çekerek. "Sadece merak ediyordum, hepsi bu."

Yüz ifadesi hafifçe yumuşar. "Nora. ."

Eğiliyorum, ama o devam edemeden çocuksu bir kahkaha patlamasıyla bölünüyoruz. Sarı at kuyruklu minik bir kız, tombul ellerinde sıkıca tuttuğu büyük yeşil bir topla paytak paytak bize doğru geliyor.

"Yakala!" diye bağırarak topu Julian'a doğru fırlatıyor ve Julian'ın elini yana doğru uzatıp beceriksizce fırlatılan nesneyi yakalamasını hayretle izliyorum.

Yeni yürümeye başlayan çocuk sevinçle gülüyor ve bize doğru daha hızlı paytak paytak yürüyor, kısa bacakları koşarken pompalanıyor. Ben bir şey söyleyemeden çoktan bankımıza varmış, Julian'ın bacaklarını sanki bir ağaçmış gibi rahatça yakalamıştı.

"Merhaba," diyerek Julian'a gamzeli bir gülümseme veriyor. "Lütfen topumu geri alabilir miyim?" Her kelimeyi büyük bir çocuğun gurur duyacağı bir netlikle telaffuz ediyor. "Daha fazla oynamak istiyorum."

"Al bakalım." Julian ona geri verirken gülümsüyor. "Kesinlikle geri alabilirsin."

"Lisette!" Telaşlı görünen sarışın bir kadın koşarak yanımıza geliyor, yüzü kızarmış. "İşte buradasın. Bu yabancıları rahatsız etmeyin." Çocuğu kolundan tutarak bize özür dileyen bir bakış attı. "Çok özür dilerim. Ben yapamadan kaçtı-"

"Endişelenme," diye onu rahatlatıyorum, sırıtarak. "Çok sevimli. Kaç yaşında

O mu?"

"İki buçuk yirmiye gidiyor," diyor kadın gözle görülür bir ifadeyle Gurur. "Bunu aldığını bilmiyorum; Allah bilir babası ve ben liseyi zar zor bitirdik."

"Okuyabiliyorum," diye açıkladı Lisette, gözlerini Julian'a dikerek.

"Peki ya

Sen?"

Julian banktan iner ve önünde bir dizinin üzerine çöker.

kızın. "Ben de yapabilirim," diyor ciddiyetle. "Ama herkes yapamaz, bu yüzden sen kesinlikle oyunun önündesin."

Yeni yürümeye başlayan çocuk ona gülümsüyor. "Ben de yüze kadar sayabilirim."

"Gerçekten mi?" Julian başını yana eğiyor. "Başka ne yapabilirsin ki?"

Çocuğun varlığına aldırmadığımızı gören sarışın kadın gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve kızının kolunu bırakıyor. "*Frozen* şarkısının tüm sözlerini biliyor," diyor çocuğun saçlarını düzelterek. "Ve aslında şarkıya eşlik edebiliyor."

"Gerçekten yapabilir misin?" Julian küçük kıza bariz bir ciddiyetle soruyor ve o da coşkuyla başını sallayıp tiz, çocuksu bir sesle şarkıyı söylüyor.

Julian'ın her an onu durdurmasını bekleyerek sırıtıyorum, ama durdurmuyor. Onun yerine dikkatle dinliyor, yüz ifadesi patronluk taslamadan onaylıyor. Lisette şarkıyı bitirdiğinde alkışlıyor ve ona en sevdiği Disney filmlerini soruyor, çocuk da *Sindirella* ve *Küçük Denizkızı* hakkında heyecanlı bir sohbete başlıyor.

Lisette durma belirtisi göstermeyince annesi "Özür dilerim," diyerek benden tekrar özür diliyor. "Bugün ona ne oldu bilmiyorum. Yabancılarla hiç bu kadar konuşkan olmazdı."

"Sorun değil," diyor Julian, Lisette soluklanmak için durakladığında akıcı bir şekilde ayağa kalkıyor. "Bizim için sorun değil. Harika bir kızınız var."

"Sizin çocuğunuz var mı?" Lisette'in annesi, kızıyla aynı hayranlık dolu ifadeyle ona gülümseyerek soruyor. "Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Hayır"-Julian'ın bakışları karnıma doğru kayıyor-"henüz değil."

"Oh!" Kadın nefes nefese kaldı ve bize kocaman, mutlu bir gülümseme verdi. "Tebrikler. İkinizin çok güzel bebekleri olacak, bunu biliyorum." "Teşekkür ederim," diyorum yüzümün kızardığını hissederek. "Biz bakıyoruz dört gözle bekliyorum."

Lisette'in annesi kızının kolunu tekrar tutarak, "Artık gitmeliyiz," diyor. "Gel, Lisette, tatlım, bu genç çifte hoşça kal de. Onların yapacak işleri var ve bizim de gidip yemek yememiz gerekiyor."

"Güle güle." Yeni yürümeye başlayan çocuk kıkırdıyor ve boştaki eliyle Julian'a el sallıyor. "İyi günler."

Julian gülümseyerek ona el sallıyor ve sonra bana dönüyor. "Öğle yemeği fena bir fikir gibi görünmüyor. Ne düşünüyorsun, evcil hayvanım? Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Julian'a yaklaşıyorum ve elimi dirseğinin kıvrımından geçiriyorum. Göğsüm garip bir şekilde ağrıyor. "Hadi eve gidelim."

Dönüş yolunda ilk kez kendime küçük bir hayal kurma izni veriyorum. Julian ve benim normal bir aile olduğumuz bir hayal. Gözlerimi kapatarak, eski esirimi bugün parkta olduğu gibi hayal ediyorum: erken gelişmiş küçük bir kızın yanında diz çökmüş tehlikeli, karanlık güzel bir adam.

Çocuğumuzun yanında diz çökmek.

Bu fantezi süresince, tüm benliğimle arzuladığım bir çocuk. olmak.

Bölüm 22

Julian

Cumartesi sabahı erkenden kalkıp mutfağa gidiyorum. Rosa zaten oradaydı ve her şeyin kontrol altında olduğunu doğruladıktan sonra yukarı, Nora'nın yanına çıkıyorum.

Yatak odasına girdiğimde hâlâ uyuyordu. Yatağa yaklaşıp, onu uyandırmamak için elimden geleni yaparak battaniyeyi dikkatlice üzerinden çekiyorum. Bir şeyler mırıldanıyor, sırt üstü dönüyor ama gözlerini açmıyor. Orada öyle çıplak yatarken inanılmaz seksi görünüyor ve mutfaktan getirdiğim ılık masaj yağı şişesini alıp sıvıyı avucuma dökerken pantolonumdaki sertleşmeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Evcil hayvanımın ayak masajından ne kadar hoşlandığını bildiğim için ayaklarından başlıyorum. Tabanına dokunur dokunmaz ayak parmakları kıvrılıyor ve dudaklarından uykulu bir inilti kaçıyor. Bu ses beni daha da sertleştiriyor ama yatağa tırmanma ve kendimi onun sıkı, lezzetli vücuduna gömme dürtüsüne direniyorum.

Bu sabah, önemli olan tek şey onun zevki.

Önce bir ayağını ovuyorum, her parmağına eşit ilgi gösteriyorum, sonra odağımı diğer ayağına çevirip ince baldırlarına ve uyluklarına doğru ilerliyorum. O zamana kadar Nora mırıldanmaya başlıyor ve gözleri hala kapalı olsa da uyanık olduğunu biliyorum.

"Mutlu yıllar bebeğim," diye mırıldanıyorum, üzerine eğilip yağı pürüzsüz, gergin karnına masaj yaparak yediriyorum. "İyi uyudun mu?"

"Mmm." Ellerimi göğüslerine götürdüğümde tek yapabildiği bu anlaşılmaz ses gibi görünüyor. Sivrilen meme uçları avuçlarıma bastırıyor, onları emmem için yalvarıyor. Bu cazibeye karşı koyamayarak eğilip birini ağzıma alıyorum ve güçlü bir emme hareketiyle çekiyorum. Nefes nefese kalarak doğruluyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve dikkatimi diğer göğsüne veriyorum, yağ kayganlığındaki parmaklarım klitorisini uyarmak için vücudundan aşağı kayıyor.

"Julian," diye inliyor, iki parmağımı dar, sıcak kanalına sokup içinde kıvırırken nefes alıp vermesi hızlanıyor. "Aman Tanrım,

Julian!" Vücudu gerginleşirken sözleri yumuşak bir çığlıkla sona eriyor ve sonra serbest kalırken nabzının attığını hissediyorum.

Kasılmaları hafiflediğinde, parmaklarımı şişmiş etinden çekip göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum. "Dön bebeğim," diyorum usulca. "Seninle işim henüz bitmedi."

O itaat ediyor ve ben tekrar masaj yağına uzanıyorum. Elime bol miktarda dökerek boynuna, kollarına ve sırtına masaj yapıyorum, devam eden zevk inlemelerinin tadını çıkarıyorum. Kıçının sert kıvrımlarına geldiğimde, ben de ağır nefes alıyorum, sikim pantolonumun içinde demir bir çivi gibi. Yatağa tırmanıyorum, kalçalarına biniyorum ve öne doğru eğilerek onu vücudumla sarıyorum.

"Seni becermek istiyorum," diye kulağına fısıldıyorum, ereksiyonumun kıçına yaptığı sert baskıyı hissedebileceğini biliyorum. "Bunu istiyor musun bebeğim? Seni almamı ve tekrar boşalmanı sağlamamı ister misin?"

titriyor. "Evet. Lütfen, evet."

Dudaklarımda karanlık bir gülümseme oluşuyor. "Dileğin benim için emirdir." Pantolonumun fermuarını açarak sikimi çıkardım ve sol kolumu kalçalarının altından geçirerek daha iyi bir açı için kıçını kaldırdım. Başka bir gün olsa, yağı minik göt deliğinin üzerine döker ve onu oraya götürür, isteksizliğinden zevk alırdım ama bugün değil. Bugün ona sadece istediğini vereceğim.

Sikimi onun küçük, kaygan girişine bastırarak içeri itmeye başlıyorum.

Vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken yumuşak, ıslak ısı beni sarıyor.

İçimdeki şehvete rağmen yavaşça hareket ediyorum, bedenime uyum sağlamasına izin veriyorum. Sonuna kadar girdiğimde inliyor, etrafımda kenetleniyor ve sıkışma hissiyle neredeyse yanıyorum, toplarım vücuduma karşı sıkılıyor.

"Julian . . ." Tekrar nefes nefese kalıyor, ben yavaş ve kontrollü hareketlerle itmeye başladığımda altımda kıvranıyor. "Julian, lütfen, gelmeme izin ver ..."

Yalvarması beni uçurumun kenarına itiyor ve düşük bir hırıltıyla onu daha sert sikmeye, sıkı, ipeksi etine vurmaya başlıyorum. Çığlıklarını duyabiliyorum, vücudunun beni daha da sıktığını hissedebiliyorum ve kasılmaları yeniden başladığında, boğuk bir inilti ile patlıyorum, tohumum spazm geçiren amına fışkırıyor.

Daha sonra yanına uzanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum.

"Yirminci yaş günün kutlu olsun bebeğim," diye mırıldanıyorum karmakarışık saçlarına,

ve usulca gülüyor, sesi zevk dolu.

* * *

"Ah, Julian, bunu gerçekten yapmamalıydın," diye itiraz ediyor Nora, ben narin elmas kolyeyi boynuna takarken. "Muhteşem ama-"

"Ama ne?" Bir adım geri çekilip hilal şeklindeki taşın aynadaki altın teninde nasıl göründüğüne hayranlıkla bakıyorum.

Aynadan yüzünü çevirip bana bakıyor, gözleri karanlık ve ciddi. "Masajla ve Rosa'nın kahvaltıda yaptığı kreplerle günü benim için zaten çok özel kıldın. Bana bu kadar pahalı bir hediye almana da gerek yoktu. Özellikle de *sana* doğum günün için hiçbir şey alma şansım olmadığı için."

"Benim doğum günüm Kasım'da," diyorum, eğlenerek. "Geçen Kasım'da patlamadan kurtulduğumu bile bilmiyordun, o yüzden bana bir şey alman mümkün değildi. Ve ondan önceki yıl, şey ..." Adadaki ilk birkaç ayında bana ne kadar içerlediğini hatırlayarak gülümsüyorum. "Doğru." Nora gözlerini kırpmadan bakıyor. "Bir yıl önce başka aklımda bir şeyler var."

Gülüyorum. "Eminim. Her halükarda, bunun için endişelenme. Ben doğum günümü kutlamam."

"Neden olmasın?" Kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. "Doğum günlerini sevmiyor musun?"

"Benim değil, hayır." Çocukken ailem bunu sürekli unuturdu ve ben de unutmayı öğrenmiştim. "Her neyse, bunun bu hediyeyle bir ilgisi yok. Eğer beğenmediysen, sana başka bir şey alabilirim."

"Hayır." Nora kolyeyi kavrıyor. "Onu seviyorum."

"O zaman senindir." Ona doğru bir adım atarak parmaklarımla çenesini yukarı kaldırıyorum ve geri çekilmeden önce dudaklarına kısa bir öpücük konduruyorum. "Şimdi hazırlanmalısın. Ailen seninle öğle yemeği yemek için bekliyor."

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Bu gece ne yapıyoruz? Onlara zaten planlarımız olduğunu söylemişsin."

"Var. Seni şehirde bir restorana götüreceğim." Durup ona bakıyorum. "Başka bir şey yapmak istemiyorsan? Seçim senin."

"Gerçekten mi?" Yüzü heyecanla parlıyor. "Bu durumda, çılgınca bir şey yapabilir miyiz?"

"Ne gibi?"

"Yemekten sonra bir gece kulübüne gidebilir miyiz?"

İlk eğilimim hayır demek, ama kelimeleri ısırarak geri alıyorum. "Neden?" Onun yerine soruyorum.

Omuz silkiyor, biraz utanmış görünüyor. "Bilmiyorum. Sadece eğlenceli olacağını düşünüyorum. O zamandan beri bir kulübe gitmedim-" Dudağını ısırarak sessizliğe gömülüyor.

"Benimle tanıştığından beri."

Başını sallıyor ve ben de öğle yemeğinden sonra arkadaşlarıyla yaptığımız sohbeti hatırlıyorum. Dışarı çıkıp eğlenmekten bahsederken Nora'nın sesinde belli bir hüzün vardı, asla deneyimleyemeyeceğini düşündüğü şeylere duyduğu bir özlem.

"Hangi kulübe gitmek istiyorsun?" Bu fikri aklımdan geçirdiğime bile inanamayarak soruyorum.

Nora'nın gözleri parlıyor. "Herhangi bir kulüp," diyor hemen. "en güvenli olduğunu düşünüyorsan. Nereye gittiğimiz umurumda değil, yeter ki müzik ve dans olsun."

"Tanıştığımız yere ne dersin?" İsteksizce öneriyorum. "Adamlarım oraya daha önceden aşinadır, bu yüzden daha kolay olur-"

"Evet, mükemmel," diye araya giriyor, bana gülümseyerek. "Rosa'yı da yanımızda götürebilir miyiz? Onun da çok hoşuna gideceğini biliyorum." Yüz ifadem düşüncelerimi yansıtıyor olmalı ki hemen açıklıyor: "Sadece kulübe, yemeğe değil. Ayrıca yemekte sadece ikimizin olmasını istiyorum."

İçimi çektim. "Elbette. Onu korumalardan birine bıraktırırım, böylece yemekten sonra bizimle kulüpte buluşabilir."

Nora çığlık atıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Teşekkür !
Oh, . Bu çok harika olacak."

O ailesiyle öğle yemeğine çıkarken ben de Lucas'la bir araya gelip Cumartesi gecesi Chicago'daki popüler bir gece kulübünün güvenliğini nasıl sağlayacağımızı düşündüm.

* * *

Akşam yemeği için seçtiğim lüks Fransız restoranına girdiğimizde Nora, "Vay canına Julian, bu harika," diye haykırıyor. "Nasıl rezervasyon yaptırdın? İnsanların aylarca beklemek zorunda kaldığını duydum..." Sonra durdu ve gözlerini devirdi. "Ah, boş ver. Ne diyorum ben? Tabii ki siz rezervasyon yaptırabilirsiniz."

Onun bariz heyecanına gülümsüyorum. "Beğenmene sevindim. Umarım yemekler de ambiyans kadar iyidir."

Garson bizi restoranın arka tarafındaki özel bir köşede bulunan masamıza götürüyor. Şarap yerine ikimiz için de maden suyu sipariş ediyorum ve önce Nora'nın hamileliğiyle ilgili kısıtlamaları açıkladıktan sonra tadım menüsünü talep ediyorum.

Garson hafifçe eğilerek "Çok iyi, efendim," diyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan ilk yemek masamıza geliyor.

Kuşkonmazlı risotto ve langoustine ravioli yerken Nora bana öğle yemeğinden ve ailesinin bu doğum gününü onunla birlikte kutlamaktan ne kadar mutlu olduğundan bahsediyor. "Bana yeni bir boya fırçası seti almışlar," diyor sırıtarak. "Sanırım bu, babamın artık hobim konusunda o kadar da şüpheci olmadığı anlamına geliyor."

"Bu iyi, bebeğim. Olmamalı. İnanılmaz bir yeteneğin var." "Teşekkür ." Bana ışıltılı bir gülümseme veriyor ve
Su bardağı.

Konuşurken kendimi ondan gözümü ayıramazken buluyorum. Bu gece ışıl ışıl, onu hiç görmediğim kadar güzel. mavi elbisesi aynı anda hem seksi hem de zarif ama benim huzurumu kaçıracak kadar kısa. Onu bu gece merdivenlerden inerken gördüğümde, o elbise ve gümüşi topuklu ayakkabılarıyla, onu yukarı sürükleyip üç gün boyunca aralıksız sikmemek için tek yapabildiğim şey buydu. Dudaklarını parlak ve ekstra parlak yapan bir tür makyaj kullanması da yardımcı olmuyor. Ne zaman dudaklarını çatala dolasa, sikimi emdiğini hayal ediyorum ve pantolonum rahatsız edici bir şekilde daralıyor.

"Biliyor musun, ilk tanıştığımızda o kulüpte ne yaptığını bana hiç söylemedin," diyor üçüncü kursun yarısına geldiğimizde. "Genel olarak neden Chicago'daydın? İşinizin çoğu ABD değil mi?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Buraya o anlamda iş için gelmedim. Bir tanıdığım bana bu hedge fon analistini tavsiye etti, ben de kişisel portföy yöneticim olması için onunla görüşüyordum."

"Oh." Nora'nın gözleri genişler. "Geçen gün buluştuğun adam bu mu?"

"Evet. İki yıl önce gördüklerim hoşuma gitti ve onu işe aldım. Sonra da dışarı çıkıp şehri biraz gezmeye karar verdim ve kendimi o kulüpte buldum."

"O zamanlar güvenlik konusunda endişelenmiyor ?"

"Yanımda birkaç adamım vardı ama hayır, Al-Quadar henüz büyük bir tehdit değildi ve ayrıca endişelenmem gereken sen de yoktun." Nora'yı edinene kadar güvenlik konusunda bu kadar paranoyak olmamıştım. Evcil hayvanım beni ne kadar savunmasız bıraktığını bilmiyor, onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimin farkında değil. Majid'in onun zarar görmeden gitmesine izin vereceğinden emin olsaydım, ona patlayıcıyı ve Al- Quadar'ın istediği diğer her şeyi verirdim.

Onu geri almak için her şeyi yapardım.

"O gece bir kadınla takılmayı mı planlıyordun?" Nora bardağından bir yudum alarak soruyor. Ses tonu rahat, ama gözlerindeki bakış hiç de öyle değil.

Görünürdeki kıskançlığından memnun olarak gülümsüyorum. "Belki de," diye takılıyorum. "Çoğu erkek kulüplere bu yüzden gider, bilirsin. Dans etmek için değil, sizi temin ederim."

"Peki sen?" Öne doğru eğiliyor, küçük eli çatalını sıkıca kavrıyor. "Ben gittikten sonra birini mi aldın?"

Onu biraz daha kızdırmak istiyorum ama kendimi o kadar acımasız olmaya ikna edemiyorum. "Hayır, evcil hayvanım. O gece otel odama yalnız döndüm, tanıştığım bu güzel, minyon kızdan başka bir şey düşünemiyordum." Ben de onu hayal ettim. Maria'nınkine çok benzeyen yüzünü, ipeksi tenini ve narin kıvrımlarını.

Ona yapmak istediğim karanlık, sapkın şeylerden.

"Anlıyorum." Nora rahatlıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Peki ya ertesi gün? Yine dışarı çıktınız mı?"

"Hayır." Yengeç dolgulu incire uzandım. "Ne anlamı var anlamadım." Saatlerce korumalarımın çektiği fotoğraflara bakacak kadar takıntılı olduğumda değil.

Hiçbir kadını bu kadar çok istemeyeceğimi bildiğim halde.

Tekrar.

Bölüm 23

Nora

Restorandan çıktığımızda kendimi yedinci cennette gibi hissediyordum. Bu akşamki yemeğimiz gerçek bir randevuya en yakın olan şeydi ve aylardır ilk kez gelecekten umutluyum.

Hiçbir zaman "normal" olamayabiliriz, ama bu olamayacağımız anlamına gelmez

Mutluyum.

Kulübe giderken, kendime yine o hayali kurma izni veriyorum. Julian ve ben bir aileyiz. Şimdi daha gerçek, daha sağlam hissediyorum. İlk defa çocuğumuzu birlikte büyüttüğümüzü hayal edebiliyorum. Kolay olmayacaktı ve etrafımız sürekli korumalarla çevrili olacaktı ama bunu yapabilirdik. Yürütebiliriz. Çoğu zaman malikanede yaşardık ama seyahat de ederdik. Ailemi ve arkadaşlarımı ziyaret eder, Avrupa ve Asya'daki yerlere giderdik. Sanatçı olarak bir kariyerim olurdu ve Julian'ın işi hayatımızın ön ve merkezi yerine arka planında yer alan bir şey olurdu.

Gençken hayal ettiğim türden bir hayat olmayacaktı ama yine de iyi bir hayat olacaktı.

Şehir trafiğinde kulübe varmamız yarım saat sürüyor. Arabadan indiğimizde Rosa çoktan orada durmuş bizi bekliyordu. Beni görünce sırıtıyor ve arabaya doğru koşuyor.

Julian'a dönmeden önce "Nora, muhteşem görünüyorsun," diye haykırıyor. "Ve siz de, Senyor." Bize kocaman, ışıl ışıl bir gülümseme verdi. "Bu gece beni de yanınıza aldığınız için çok teşekkür ederim. Gerçek bir Amerikan gece kulübüne gitmek için can atıyordum."

"Gelebildiğine sevindim," diyorum ona gülümseyerek. "Harika görünüyorsun." Gerçekten de öyle. Seksi kırmızı topuklu ayakkabıları ve kıvrımlarını ortaya çıkaran kısa sarı elbisesiyle Rosa bir pinup kızı olacak kadar seksi görünüyor.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diyor hevesle. "Bu elbiseyi Perşembe günü şehirden aldım. Çok fazla olabileceğinden endişelendim."

"Öyle bir şey yok," diyorum kararlılıkla. "Kesinlikle olağanüstü görünüyorsun. Şimdi, gel, dans edelim." Ve kolundan tutarak, ona yol gösterdim

Kulübün girişine doğru ilerliyorduk, eğlenmiş görünen Julian da peşimizden geliyordu. Kulübün şehir merkezinin daha eski, daha köhne bir yerinde olmasına rağmen Chicago, kapıda bekleyen uzun bir kuyruk var. Burası iki yıl öncesine göre şimdi daha popüler olmalı. Biz yürürken, erkekler beni ve Rosa'yı süzüyor, kadınlar ise Julian'a aval aval bakıyor. O kadınları suçlamıyorum, her ne kadar karanlık bir yanım gözlerini oymak istese de. Kocam bu gece şık giyinmiş, keskin bir blazer ceket ve koyu renk tasarım kot pantolon giymiş ve film galasından çıkan bir film yıldızı gibi zahmetsizce seksi görünüyor. Tabii ki film yıldızları genellikle şık ceketlerinin altında silah ve bıçak saklamazlar ama ben bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Julian fedaiye tek bir kelime ediyor ve bekleyen kalabalığı atlatarak içeri giriyoruz. Kimse kimliklerimizi kontrol etmiyor, Julian'ın Rosa'ya içki ısmarladığı barda bile. Acaba Julian'ın adamları kulüp yönetimini bizim hakkımızda çoktan uyardığı için mi?

Her iki şekilde de, oldukça .

Saat daha on ama kulüp çoktan hareketlenmiş, hoparlörlerden en yeni pop ve dans şarkıları yükseliyor. Hiç alkol almamış olmama rağmen kafam iyi, heyecandan sarhoş gibiyim. Gülüşerek Rosa ve Julian'ı tutup dans pistine sürüklüyorum, tonlarca insan birbirini ezmeye başlamış bile.

Dans pistinin ortasına geldiğimizde Julian beni döndürüyor ve kendine doğru çekiyor, müzik eşliğinde hareket etmeye başladığımızda beni arkamdan tutuyor. Ne yaptığını hemen anlıyorum. Beni tutuş şekliyle yüzüm Rosa'ya dönük ve üçümüz birlikte dans ediyor gibiyiz ama beni çevreleyen Julian'ın iri vücudu. Kimse bana bilerek ya da kazara dokunamaz, önce onu geçmeden olmaz.

Kalabalık bir dans pistinin ortasında bile ben sadece Julian'a aitim.

Rosa sırıtıyor, görünüşe göre Julian'ın gündemini de fark etmiş. Benden bile daha heyecanlı, son Lady Gaga şarkısı eşliğinde poposunu sallarken gözleri parlıyor. Çok geçmeden birkaç yakışıklı genç ona yanaşıyor ve onlarla flört etmeye başlayıp yavaş yavaş benden ve Julian'dan uzaklaşmasını sırıtarak izliyorum.

O meşgul olur olmaz, Julian yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor. "Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye soruyor, derin sesi bangır bangır çalan müziği kesiyor. Renkli ışıklar yüzünde titreşiyor ve onu olağanüstü yakışıklı gösteriyor. "Yorgunluk var mı? Mide bulantısı?"

"Hayır." Gülümseyerek başımı şiddetle sallıyorum. "Ben mükemmelim. Hatta mükemmelden de iyiyim."

"Evet, öylesin," diye mırıldanıyor, beni kendine doğru daha sıkı çekiyor ve pantolonundaki sert çıkıntıyı hissettiğimde her tarafım kızarıyor. Beni istiyor ve bedenim hemen karşılık veriyor, müziğin nabız gibi atan ritmi içimdeki ani sızıyı yankılıyor. Etrafımız insanlarla çevrili ama biz birbirimize bakarken hepsi kayboluyor, bedenlerimiz ilkel, cinsel bir ritimle birlikte hareket etmeye başlıyor. Göğsümü onunkine bastırdıkça göğüslerim kabarıyor, meme uçlarım çakıllaşıyor ve giydiğimiz kat kat kıyafetlerin arasından bile onun iri bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum... içimde oluşan aynı türden bir sıcaklık.

"Siktir, bebeğim," diye nefes alıyor, bana bakarak. Birlikte sallanırken kalçaları ileri geri sallanıyor, müziğin ritmi birbirimize duyduğumuz ihtiyacın da etkisiyle. "Bu lanet elbiseyi bir daha asla giyemezsin."

"Elbise mi?" Ona bakıyorum, vücudum yanıyor. "Sence bu elbise?"

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes aldıktan sonra açar bakışlarımla buluştu. "Hayır," diyor kısık sesle. "Sorun elbise değil, Nora. Sorun sensin. Her zaman seni beceriyor."

Yarı yarıya beni sürüklemesini bekliyorum ama yapmıyor. Bunun yerine beni kavrayışını gevşetiyor ve aramıza birkaç santim boşluk bırakıyor. Vücudunu hâlâ bedenimde hissedebiliyorum ama o anın çiğ cinselliği azalıyor ve yeniden nefes almamı sağlıyor. Birkaç şarkı daha böyle dans ediyoruz ve sonra susadığımı hissetmeye başlıyorum.

"Lütfen biraz su alabilir miyim?" Müziğin sesini duyabilmek için sesimi yükselterek soruyorum ve Julian başını sallayarak beni bara doğru götürüyor. Rosa'nın yanından geçerken, onun hâlâ o iki adamla dans ettiğini görüyorum, görünüşe göre aralarında sıkışmış olmaktan memnun. Ona bir göz kırpıyorum ve gizlice baş parmağımı kaldırıyorum ve sonra dans eden, kıvranan kalabalığın dışına çıkıyoruz.

Julian bana buzlu suyla dolu bir bardak getiriyor ve ben de minnetle yudumluyorum, kavrulmuş hissediyorum. Beni içerken izlerken gülümsüyor ve onun da bunu hatırladığını biliyorum - ilk buluşmamızı, tam burada, bu barın yanında.

Dans pistine geri dönmek için döndüğümüzde, Rosa'nın tuvaletlerin olduğu arka tarafa doğru yürüdüğünü görüyorum. Sırıtarak bana el sallıyor, ben de Julian'a dönmeden önce ona el sallıyorum.

"Biraz daha dans edelim," diyorum, elini tutuyorum ve yeni bir şarkı başlarken kalabalığa geri dalıyoruz.

Birkaç dakika sonra hissetmeye başlıyorum - aşırı dolu bir mesanenin tanıdık hissi.

Julian'a "İşemem lazım," diyorum ve o da sırıtarak beni tekrar dans pistinden çıkarıyor. Birlikte kulübün arka doğru yürüyoruz ve ben kızlar tuvaleti için sıraya girerken Julian duvara yaslanmış, tuvaletlere giden gölgeli, dairesel koridorda sıramı beklerken beni izliyor. Burada bile beni koruyup korumadığını merak ediyorum ve bana kadınlar tuvaletinde eşlik edecek kadar endişeli olması fikrine neredeyse kıs kıs gülüyorum.

Neyse ki yapmıyor. Onun yerine dar koridorun girişinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor.

Sıra çok uzun ve gideceğim yere varmam neredeyse on beş dakika sürüyor. Nihayet sıra bana geldiğinde, üç bölmeli küçük odaya girip işimi hallediyorum. Ancak ellerimi yıkarken Rosa'nın bu yönde kaybolduğu aklıma geliyor ve o zamandan beri onu dışarı çıkarken görmedim.

Küçük çantamdan telefonumu çıkarıp Julian'a mesaj attım: *Rosa yanından geçti mi? Onu bir yerde gördün mü?*

Hemen cevap gelmeyince banyodan çıkıyorum, geri dönmek üzereyken bir düzine metre ötede kırmızı bir şeyin parlaması dikkatimi çekiyor. Kaşlarımı çatarak dairesel koridorun derinliklerine doğru yürüyorum, tuvaletleri geçiyorum ve sonra onu görüyorum.

Kırmızı, yüksek topuklu bir ayakkabı yere atılmış.

Kalbim küt küt atıyor.

Eğilip onu alıyorum ve tüylerim diken oluyor. Artık hiç şüphe yok. Bu Rosa'nın ayakkabısı.

Nabzım hızlanıyor, doğrulup etrafıma bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Koridorun kıvrılma şekliyle, tuvalet sırası bile artık görüş alanımın dışında.

Ayakkabıyı bırakıp telefonumu tekrar çıkarıyorum. Julian'dan benimkine cevap olarak bir mesaj var: *Hayır, onu görmüyorum.*

Bir cevap yazmaya başlıyorum ama o anda birkaç metre ötede daha önce fark etmediğim bir kapı açılıyor.

Kısa boylu, sıska bir adam dışarı çıkar, kapıyı arkasından kapatır ve kapı çerçevesine yaslanır.

Ona bakınca genç bir adam olduğunu fark ettim. Daha çok ergenlik çağında bir çocuk gibiydi; solgun, çilli yüzünde en ufak bir kirli sakal izi yoktu. Duruşu

rahat, neredeyse tembel, ama bana bakışındaki bir şey beni duraksatıyor.

"Affedersiniz." Ona dikkatle yaklaşıyorum, burnuma gelen yoğun alkol ve sigara kokusu karşısında burnumu kırıştırıyorum. "Arkadaşımı gördünüz mü? Sarı bir elbise giyiyor-"

Önümde yere tükürdü. "Siktir git buradan, kaltak."

O kadar irkildim ki geri adım attım. Sonra öfke içimde patlıyor, adrenalinle karışıyor. "Affedersiniz?" Ellerim yumruk oldu. "Az önce bana ne dedin sen?"

Gencin duruşu değişir ve daha hırçın bir hal alır. "Dedim ki
-"

Ve o anda, onu duyuyorum.

Kapının arkasında bir kadın çığlığı ve ardından
Bir şey düşüyor.

Adrenalin seviyem yükseliyor. Hiç düşünmeden öne doğru bir adım atıyorum ve Julian'ın bana öğrettiği gibi sağ yumruğumu yukarı doğru savuruyorum. Hareketimin momentumu darbenin gücünü artırıyor ve yumruğum solar pleksusuna çarptığında adam nefes nefese kalıyor. İki büklüm olmaya başladı ve o anda dizim kalkarak taşaklarını ezdi.

Tiz bir çığlıkla kasıklarını tutarak eğiliyor ve ben de ensesinden tutup sağ ayağımı dışarı çıkarırken momentumu kullanarak onu öne doğru çekiyorum.

Eğitimdekinden bile daha iyi çalışıyor.

Öne doğru fırlıyor, kollarını savuruyor ve kafası koridorun karşı tarafındaki duvara çarpıyor. Sonra yere kayıyor, vücudu önümde gevşek ve hareketsiz duruyor.

Titreyerek ona baktım. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Bir adamı dövüşte alt ettiğime inanamıyorum, o adam sarhoş bir genç olsa bile.

Kapının arkasından gelen bir çığlık beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

O sesi şimdi tanıyorum ve yeni bir adrenalin patlaması kalp atışlarımı hızlandırıyor. Sadece içgüdülerimle hareket ederek genç adamın yere düşmüş bedeninin üzerinden atlıyor ve kapıyı iterek açıyorum.

İçerideki oda uzun ve dar, en uçta bir kapı daha var. Kapının yanında lekeli bir kanepe var ve o kanepede arkadaşım bir adamın altında çırpınıyor ve hıçkırıyor.

Bir an için tepki veremeyecek kadar donakalıyorum ve sonra Rosa'nın yırtık elbisesinin parlak sarısı üzerinde kırmızı çizgiler fark ediyorum.

Göğsümde sıcak, karanlık bir öfke patlıyor ve tüm ihtiyat kalıntılarını silip süpürüyor.

"Bırakın onu!" Odaya koşarak bağırıyorum. Adam irkilerek Rosa'nın üzerinden atlıyor ve sonra sanki iğrenç gündemini hatırlamış gibi onu saçlarından tutup kanepeden sürüklüyor.

"Nora!" Rosa histerik bir çığlık atarak arkasındaki bir şeyi işaret ediyor Ben
. Dehşete kapılıp arkamı döndüm ama artık çok geçti.

Diğer adam çoktan üzerime atladı, elinin tersi bana doğru uçuyordu. Yüzüm.

Darbe beni duvara çarpıyor, darbenin etkisi sırtımdaki her kemiği sarsıyor.

Sersemlemiş bir halde yere ve kulaklarımdaki çınlamanın arasından bir erkek sesi duydum: "İstersen bunu becerebilirsin. Ben arabada bununla sıramı savarım."

Kaba eller giysilerimi yırtmaya başladığında, Rosa'ya saldıran kişinin onu odanın uzak tarafındaki kapıya doğru sürüklediğini görüyorum.

Bölüm 24

Julian

Sıkılarak duvardan uzaklaşıyorum ve koridora bakıyorum. Nora çoktan sıranın önüne geçmişti, ben de sırtımı duvara yaslayıp biraz daha beklemeye hazırlanıyorum. Ayrıca bu kulübe bir daha asla gitmemeyi de aklıma not ediyorum. Bu kuyruklar burada düzenli olarak oluşuyor olmalı ve kadınlar için daha büyük bir tuvalet koymamış olmalarını çok saçma buluyorum.

Telefonumu çıkarıp e-postalarımı üçüncü kez kontrol ediyorum. Beklediğim gibi, üç dakika öncesinden beri hiçbir şey olmamıştı, bu yüzden telefonu tekrar kaldırdım ve kendime bir içki almak için bara doğru yürümeyi düşündüm. Tehlike anında reflekslerimi keskin tutmak için bütün gece içki içmedim ama bir bira hiçbir şeyi etkilememeli.

Yine de buna karşı çıkmaya karar verdim. Korumalarımdan birkaçı kulübün dört bir yanına serpiştirilmiş olsa da, Nora'nın birkaç dakikadan fazla gözümün önünde olmaması içime sinmiyor. Hatta o sırada onunla birlikte bekleyebilirdim ama kıvrımlı koridor o kadar dar ki sadece kadınlara ve arada bir yolunu bulmaya çalışan erkeklere yer var.

Ben de pistteki dansçıları izleyerek kendimi eğlendirerek bekliyorum. Tüm o gıcırdayan bedenlerle birlikte, atmosfer son derece cinsel ama titreyen ışıklar ve nabız gibi atan ritim bana hiçbir şey yapmıyor. Kollarımda beni heyecanlandıracak Nora olmadan, bir sokak köşesinde durup çimlerin büyümesini izliyor da olabilirdim.

Telefonum cebimde titreyerek dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Çıkarıp Nora'nın mesajına bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Rosa yanından geçti mi? Onu bir yerde görüyor musun?

Tekrar duvardan uzaklaşıp koridora bakıyorum. Rosa'yı da Nora'yı da göremiyorum ama sırada Nora'nın arkasında olan kız hâlâ sırasını bekliyor.

Nora'nın tuvalette olduğundan emin olduktan sonra dönüp kulübü inceliyor, kalabalığın içinde sarı bir elbise arıyorum. Görmek zor, bütün o

insanlar ve loş ışık, ama Rosa'nın elbisesi onu fark etmemi sağlayacak kadar parlak.

Yine de hiçbir şey göremiyorum. Ne barın yanında ne de dans salonunda.

Zemin.

Kendimi huzursuz hissetmeye başlayınca, kalabalığı yararak diğer tarafa geçtim.

çubuğun yanına gidin ve tekrar bakın.

Hiçbir şey yok. Hiçbir yerde sarı elbise yok.

Tedirginliğim tam bir alarma dönüşüyor. Telefonu tekrar elime alıp Nora'nın takip cihazlarının konumunu kontrol ediyorum.

Hâlâ banyoda ya da hemen yanında.

Kendimi biraz daha sakin hissederek Lucas'a erkekleri alarma geçirmesi için mesaj atıyorum ve tuvalete doğru ilerlemeden önce Nora'ya cevabımı yazıyorum. Belki paranoyaklaşıyorum ama Nora'nın yanımda olmasına ihtiyacım var. Şu anda. İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor ve onu güvenli bir şekilde yanıma alana kadar rahatlamayacağım.

Koridora geldiğimde kadın kuyruğunun daha da uzadığını ve hatta erkekler tuvaletine giden bir kuyruk olduğunu görüyorum. Dar koridor tamamen tıkalı, bu yüzden insanları kenara itmeye başlıyorum, onların öfke çığlıklarını görmezden geliyorum.

Takip cihazları yakınlarda olduğunu gösterse de Nora bu sırada değil. Ayrıca kadınlar tuvaletinde de değil, yanından geçerken fark ediyorum. Takip uygulamama göre, yaklaşık otuz metre ileride, kıvrımlı koridorun biraz solunda. Kalabalık bu noktadan sonra dağılıyor ve ben de hızımı artırıyorum, endişem artıyor.

Bir saniye sonra onu gördüm.

Yerde, kapalı bir kapının yanında bir adam cesedi.

Kanım buza dönüşüyor, korku dilimde keskin ve yakıcı bir hal alıyor. Eğer biri Nora'yı kaçırdıysa, eğer ona herhangi bir şekilde zarar verildiyse-

Hayır. Oraya gitmeme izin , bana ihtiyacı varken olmaz.

Buz gibi bir sakinlik içimi kaplıyor ve korkuyu engelliyor. Çömelerek, bileğimdeki kılıftan bıçağı alıyorum ve kolay erişim için kemerimin tokasına takıyorum. Sonra ayağa kalkarak silahımı çıkardım ve adamın alnından akan kanı görmezden gelerek cesedin üzerine yürüdüm.

Uygulamaya göre Nora sadece birkaç metre solumda, yani şu kapının arkasında.

Derin bir nefes alarak kapıyı itip açıyorum ve odaya giriyorum.

Hemen sağ tarafımdan gelen boğuk bir çığlık dikkatimi çekiyor. Döndüğümde, duvarın yanında boğuşan iki figür görüyorum ... ve sakinliğin tüm izleri kayboluyor.

Nora -benim Nora'm- kendisinden iki kat büyük bir adamla kavga ediyor. Adam onun üstünde, bir eliyle çığlıklarını bastırırken diğer eliyle giysilerini yırtıyor. Gözleri vahşi ve öfkeli, parmakları pençe gibi kıvrılmış, adamın yüzünü ve boynunu tırmıklıyor, derisinde kanlı izler bırakıyor.

Üzerime kırmızı bir sis çöktü, daha önce hiç görmediğim kadar şiddetli bir öfke.

biliniyor.

Bir sıçrayışta üzerlerine atladım ve adamı Nora'nın üzerinden sürükledim. I

Ateş etmiyorum -o yakındayken çok riskli- ama onu yere yatırdığımda bıçak elimdeydi, sol ön kolum boğazını eziyordu. Boğuluyor, bıçağı kaldırıp tekrar tekrar böğrüne sapladığımda gözleri şişiyor. Sıcak kan fışkırıyor, üzerime sıçrıyor ve dehşetinin, yaklaşan ölüm bilgisinin kokusunu alıyorum. Elleri bana vuruyor ama darbeleri hissetmiyorum. Onun yerine, onu tekrar tekrar bıçaklarken gözlerini izliyorum, ölümcül çırpınışlarından zevk alıyorum.

"Julian!" Nora'nın çığlığı beni kan tutkumdan kurtarıyor ve ayağa fırlayarak saldırganın seğiren bedenini yerde bırakıyorum.

Titriyor, destek için duvara tutunarak ayağa kalkmaya çalışırken yüzünden maskara ve gözyaşları akıyor.

Hay sikeyim. Mide bulandırıcı bir korku göğsümü dolduruyor. Ona doğru koşuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, yaralarını bulmak için çılgınca üstünü başını yokluyorum. Hiçbir yerinde kırık yok ama alt dudağı yarılmış ve şişmiş, elbisesinin üst kısmında küçük bir yırtık var. Ve çocuk- Hayır, şimdi bunu düşünemem.

"Bebeğim, yaralandın mı?" Sesimin bana ait olduğu zar zor anlaşılıyor. "Seni incitti mi?"

Başını sallıyor, gözleri hâlâ vahşi. "Hayır!" Kollarımda kıvrılarak beni şaşırtıcı bir güçle itiyor. "Bırakın beni! Onun peşinden gitmeliyiz!"

"Ne? Kim?" İrkilerek geri çekildim, düşmemesi için tek kolumla tuttum.

"Rosa! Onu yakaladı, Julian! Onu yakaladı ve taraftan dışarı sürükledi." Nora boştaki elini arkadaki kapıya doğru uzattı. "Peşinden gitmeliyiz!" Sesi histerikti.

"Onu başka bir adam mı kaçırdı?"

"Evet! Dedi ki-" Nora'nın sesi bir hıçkırıkla kesilir. "Arabada kendi sırasını alacağını söyledi. Burada iki kişilerdi ve biri Rosa'yı aldı!"

Ona bakıyorum, içimde yeni bir öfke oluşuyor. Rosa'ya yakın olmayabilirim ama ondan hoşlanıyorum ve o benim korumam altında. Birinin bunu yapmaya, ona ve Nora'ya bu şekilde saldırmaya cüret etmesi fikri-

"Acele et!" Nora yalvarıyor, beni kapıya doğru çekmek için tuttuğum kolumu çılgınca çekiştiriyor. "Hadi Julian, acele etmeliyiz! Onu şu tarafa sürükledi, hâlâ yetişebiliriz!"

Hay sikeyim. Dişlerimi sıkıyorum, vücudumdaki her kas gerginlikle titriyor. Hayatımda hiç bu kadar parçalanmamıştım. Nora yaralı ve içimdeki her şey onun benim önceliğim olduğunu, onu alıp bir an önce güvenli bir yere götürmem gerektiğini haykırıyor. Ama eğer söyledikleri doğruysa, Rosa'yı kurtarmanın tek yolu hemen harekete geçmek ve adamlarımın bulunduğumuz yere ulaşması en az birkaç dakika alacak.

"Lütfen, Julian!" Nora hıçkırarak yalvarıyor ve gözlerindeki panik benim için karar veriyor.

"Burada kal." Kolunu bırakıp geri çekilirken soğuk ve keskin. "Hareket etme."

"Ben de seninle geliyorum-"

"Cehennem gibi." Silahımı çıkarıp onun eline tutuşturdum. "Beni burada bekle ve tanımadığın herkesi vur."

Ve o benimle tartışamadan hızlı adımlarla arka kapıya doğru ilerliyor, yolda Lucas'a durumla ilgili mesaj atıyorum.

Bölüm 25

Nora

Julian kapıdan kaybolur kaybolmaz, bana verdiği silahı tutarak yere çöküyorum. Bacaklarım titriyor ve başım dönüyor, mide bulantısı dalgaları içimde yuvarlanıyor. Akıl sağlığıma pamuk ipliğiyle bağlıymışım gibi hissediyorum. Sadece Julian'ın Rosa'yı kurtarmak için yolda olduğunu bilmek beni tam bir histeriye kapılmaktan alıkoyuyor. Titreyen bir nefes alarak elimin tersiyle yüzümdeki nemi siliyorum ve kolumu indirdiğimde kırmızı bir çizgi dikkatimi çekiyor.

Kan.

Üzerimde kan var.

Ona bakıyorum, iğreniyorum ama büyüleniyorum. Julian'ın öldürdüğü adama ait olmalı. Julian bana dokunduğunda kanla kaplıydı ve şimdi her kan var, kollarımdaki ve göğsümdeki kırmızı çizgiler resimlerimden birini anımsatıyor. Garip bir şekilde, bu benzetme beni biraz sakinleştiriyor. Bir nefes daha alarak başımı kaldırıyorum ve dikkatimi birkaç metre ötede yatan ölü adama veriyorum.

Şimdi bana saldırmadığına göre, onu tanıdığımı şokla fark ediyorum. Rosa'nın dans ettiği iki genç adamdan biri. Bu ikinci saldırganın diğer adam olduğu anlamına mı geliyor? Kaşlarımı çatıyorum, ikinci adamın yüz hatlarını hatırlamaya çalışıyorum ama zihnimde sadece bir bulanıklık var. Ayrıca bu odanın girişini koruyan genci de gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Rosa'nın dans arkadaşlarıyla birlikte miydi? Eğer öyleyse, neden? Bunların hiçbiri mantıklı değil. Üçü de seri tecavüzcü olsalar bile, bir kulüpte böylesine vahşi bir saldırının yanlarına kalacağını nasıl düşünmüş ?

Elbette, ölü adamın motivasyonlarının artık bir önemi yok. Öldüğünü biliyorum çünkü vücudu artık seğirmiyor. Gözleri açık ve ağzı gevşek, yanağından bir damla kan akıyor. O da ölüm kokuyor, fark ediyorum - kan, dışkı ve korku. Mide bulandırıcı kokuyu fark edince uzaklaşıyorum, birkaç adım sürünerek kanepeye yaklaşıyorum.

Gözümün önünde bir adam daha öldürüldü. Dehşet ve tiksinti bekliyorum ama gelmiyorlar. Bunun yerine, hissettiğim tek şey bir tür kısır neşe. Sanki bir

Film ekranında Julian'ın bıçağının yükselip alçaldığını, adamın böğrüne tekrar tekrar battığını görüyorum ve tek düşünebildiğim adamın ölmüş olmasına sevindiğim.

Julian'ın onu öldürmesine sevindim.

Garip ama empati yoksunluğum bu sefer beni rahatsız etmiyor. Adamın ellerini hala vücudumda hissedebiliyorum, kıyafetlerimi yırtarken tırnakları derimi sıyırıyordu. Darbenin etkisiyle sersemlemişken beni yere sermeyi başarmıştı ve elimden geldiğince mücadele etsem de kaybettiğimi biliyordum. Eğer Julian o anda boşalmasaydı-

Hayır. Düşüncemin ortasında kapattım. Julian geldi, bu yüzden en kötüsünü düşünmeye gerek yok. Her şey düşünüldüğünde, en az hasarla kurtuldum. Yarılan dudağım zonkluyor ve sırtım kocaman bir çürük gibi hissediyor ama onarılamaz bir şey değil. Vücudum iyileşecektir. Daha önce de darbe aldım ve hayatta kaldım.

Asıl soru şu: Rosa bunu yapacak mı?

Onun incinmiş, kırılmış ve tecavüze uğramış olduğunu düşünmek beni öfkeyle dolduruyor. Julian'ın diğer adamı da bunu öldürdüğü gibi vahşice katletmesini istiyorum. Aslında, bunu kendim yapmak istiyorum. Ben de gelmek için ısrar ederdim ama Julian'la tartışmak Rosa'nın kurtarılmasını yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı.

Şimdilik tek yapabileceğim beklemek ve Julian'ın onu geri getirmesini ummak. Yerde küçük çantamı görünce sürünerek onu .

Her hareket acıtıyor ama o çantayı yanımda istiyorum. İçinde telefonum var, yani Julian'a ulaşabilirim. Ve bu önemli çünkü birdenbire şu anda tehlikede olan tek kişinin Rosa olmadığını fark ediyorum.

Kocam da öyle.

Hayır. Bu düşünceyi de bir kenara itiyorum. Julian'ın neler yapabileceğini biliyorum. Bunu yapabilecek biri varsa, o da beni kaçıran adamdır. Julian'ın hayatı çocukluğundan beri şiddetle dolu; bir iki pislik öldürmek onun için çim biçmek gibi olmalı.

Tabii söz konusu pislik silahlı değilse ya da dostları yoksa.

Hayır. Gözlerimi sımsıkı kapatıp bu tür düşünceleri reddediyorum. Julian Rosa'yla dönecek ve her şey yoluna girecek. Öyle olmak zorunda. Bir aile olacağız, birlikte bir hayat kuracağız.

Bir aile.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, yüksek sesle nefes alırken elim karnıma gidiyor. İlk defa, Julian'ın müdahalesi olmasaydı, Rosa ve benim tecavüzcülerin tek kurbanı olmayabileceğimizi fark ettim. Eğer vahşileşmiş olsaydım,

bebeğe ne olmuş olabileceğini bilemeyiz.

Bu korkunç düşünce nefesimi kesiyor.

Tekrar titremeye başlıyorum, gözlerimde taze yaşlar oluşuyor. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Her şey yolunda. Olmak zorunda.

Çantamı tutarak arkadaki kapıya odaklanıyorum. Her an Julian, Rosa'yla birlikte kapıdan girecek ve hayatlarımız normale dönecek.

Her an olabilir.

Saniyeler yavaşça geçiyor. O kadar yavaş ki çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözyaşlarım durana ve gözlerim kuruluktan yanmaya başlayana kadar kapıya bakıyorum. Ne kadar denersem deneyeyim, karanlık hayalleri uzak tutamıyorum ve içimdeki korku beni içten içe yutacakmış, hiçbir şey kalmayana kadar beni yiyip bitirecekmiş gibi geliyor.

Sonunda kapı gıcırdayarak açılmaya başlar.

Ayağa fırlıyorum, ağrılar ve acılar unutuluyor, ama sonra Julian'ın veda sözlerini hatırlıyorum.

O kapıdan girebilecek tek kişi o değil.

Bana verdiği silahı kaldırıp titreyen ellerimle nişan aldım ve

Bekle.

Bölüm 26

Julian

Lucas'a mesajımı gönderir göndermez kapıyı açıyor ve kulübün arkasındaki ara sokağa adım atıyorum. Çöp kokusu hemen burun deliklerime çarpıyor ve keskin idrar kokusuyla karışıyor. Biz içerideyken yağmur yağmış olmalı çünkü çukurlarla dolu asfalt ıslak, uzaktaki bir sokak lambasının ışığı yağlı görünümlü su birikintilerinde yansıyor.

Şiddetli öfke ve endişemi dizginleyerek etrafımı metodik bir şekilde tarıyorum. Daha sonra Nora'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzünü ve ne kadar fena çuvalladığımı düşünmeme izin vereceğim ama şimdilik Rosa'yı kurtarmaya odaklanmalıyım.

Ona ve Nora'ya bu kadarını borçluyum.

Yakınlarda kimseyi görmüyorum, bu yüzden çöplüklerin arasından dolanarak sokağa doğru ilerliyorum. Yaklaştığımda birkaç sıçan kaçışıyor. Acaba damarlarımdaki şiddet tınısını, attığım her adımda yoğunlaşan kan arzusunu hissedebiliyorlar mı?

Bir ölüm yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi.

Köşeyi dönüp dar bir ara sokağa girdiğimde ayak seslerim ıslak bir şekilde yankılanıyor ve sonra onu görüyorum.

Otuz metre kadar ötede beyaz bir cipin yanında iki kişi boğuşuyor.

Adam Rosa'yı arabaya sürüklemeye çalışırken elbisesinin sarısını görebiliyorum ve içimdeki kara öfke yeniden kabarıyor.

Bıçağımı çıkarıp onlara doğru koşuyorum.

Rosa'nın saldırganının beni gördüğü anı tam olarak biliyorum. Gözleri açılıyor, yüzü korkudan iki büklüm oluyor ve ben tepki veremeden Rosa'yı bana doğru itip arabaya atlıyor.

Hızımı arttırıp Rosa'yı düşmeden yakalamayı başardım ve bana sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bir yandan onu yatıştırmaya çalışırken bir yandan da kendimi onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum ama artık çok geç.

Araba bir kükremeyle çalışır ve Rosa'nın saldırganı gaza basıp bir korkak gibi kaçarken lastikler gıcırdar.

Hay sikeyim. Kaybolan arabanın ardından nefes nefese bakıyorum. Adamlarımın ilerideki kavşakta konuşlandığını biliyorum ama halka açık bir çatışma çok fazla dikkat çeker. Bir kolumla Rosa'yı tutarken telefonumu çıkarıp Lucas'a beyaz arabayı takip etmesini söylüyorum.

Sonra dikkatimi kollarımda hıçkırarak ağlayan kadına veriyorum.

"Rosa." İçime pompalanan adrenalini görmezden gelerek, yaralarının boyutunu görmek için onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum. Yüzünün bir tarafı şişmiş ve kanla kabuk bağlamış, vücudunun her yerinde çizikler ve çürükler var ama içim rahatladı, kırık kemik görmüyorum. Yine de o kadar sarsılmış görünüyor ki sesimi alçaltarak onunla bir çocukla konuşur gibi konuşuyorum. "Yaran ne kadar kötü, tatlım?"

"O ... onlar ..." Elbisesi yırtılmış, titreyerek orada dururken tutarsız görünüyor ve ben dişlerimi sıkarak yeni bir öfke dalgasıyla savaşıyorum. Başına her ne geldiyse kolay kolay atlatamayacağını şimdiden görebiliyorum.

"Gel tatlım, seni Nora'ya geri götüreyim." Onu kucağıma almak için eğilirken sesimi yumuşak ve yatıştırıcı tutuyorum. Onu kollarıma aldığımda titremesi şiddetleniyor ve çenemi daha da sıkarak olabildiğince hızlı bir şekilde ara sokağa doğru yürüyorum.

Kulübün kapısının önüne geldiğimizde Rosa'yı ayağa kaldırıyorum. Sonra destek için dirseğinden tutarak onu dikkatlice kapıdan geçiriyorum.

Nora'nın silahı bize doğru doğrulttuğu görüntüsüyle karşılaşıyoruz. Ancak bizi gördüğü anda yüzü aydınlanıyor ve silahını indiriyor.

"Rosa!" Silahını bıraktı ve odanın öbür ucundan bize doğru koştu. "Onu yakaladın, Julian! Tanrı'ya şükür, onu yakaladın!" Bize ulaştığında parmak uçlarında yükseliyor ve bana şiddetle sarıldıktan sonra kollarını Rosa'ya doluyor ve onu kanepeye yönlendiriyor. Rosa ona sarılıp ağlarken mırıldanarak güvence verdiğini duyabiliyorum ve bu fırsatı arabamızı ara sokağa çağırmak için kullanıyorum.

Birkaç dakika sonra araba hazır.

"Gel bebeğim. Gitmeliyiz, ikinizi de hastaneye götürmeliyiz," diyorum usulca, kanepeye yaklaşarak ve Nora başını sallıyor, kolları hâlâ Rosa'nın titreyen gövdesine . Karım şimdi çok daha sakin görünüyor, önceki histerisinden yok. Yine de onu tutup hastaneye götürme isteğimle savaşmak zorundayım.

göründüğü kadar iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Beni durduran tek şey Rosa'nın Nora'nın yardımı olmadan dağılacağını bilmek.

Neyse ki evcil hayvanım travma geçirmiş arkadaşıyla başa çıkabilecek gibi görünüyor. İçinde her zaman hissettiğim o çelik çekirdek hiç bu kadar belirgin olmamıştı. İçimi kavuran öfkeye rağmen, Nora'nın Rosa'yı koltuktan kaldırıp ara sokağın çıkışına doğru götürmesini izlerken bir gurur parıltısı hissediyorum.

Lucas arabaya yaslanmış, bizi bekliyor. Bakışları Rosa'nın üzerine düştüğünde yüzünün değiştiğini, vurdumduymaz ifadesinin karanlık ve korkutucu bir şeye dönüştüğünü görebiliyorum.

"Şerefsizler," diye mırıldanarak arabanın etrafından dolaşıp bize kapıyı açtı. "Orospu çocukları." Rosa'ya bakmaktan kendini alamıyor. "Ölecekler amına koyayım."

Rosa'yı karımdan dikkatle ayırıp ağlayan kıza arabaya kadar eşlik edişini şaşkınlıkla izlerken, "Evet, edecekler," diyorum. Tavırları o kadar alışılmadık derecede şefkatli ki, ikisi arasında bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Rus tercümana olan takıntısı göz önüne alındığında bu garip olurdu ama daha garip şeyler de oldu.

Zihinsel olarak omuz silkerek, açık araba kapısının yanında duran Nora'ya dönüyorum, sol eli kapı çerçevesinin üst kısmını kavrıyor. Kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyor, sağ elini kaldırıp karnının üzerine koyarken bakışları garip bir şekilde uzak.

"Nora?" Ona doğru bir adım atıyorum, ani bir korku göğsümü kavrıyor ve o anda yüzünün tebeşir beyazı olduğunu görüyorum.

Bölüm 27

Nora

Birkaç saniye önce hissetmeye başladığım kramp hissi aniden yoğunlaşıyor, keskin bir acıya dönüşüyor. Karnıma saplanıyor, nefesimi kesiyor, tam o sırada Julian bana doğru adım atıyor, yüzü endişeyle gerilmiş. Nefes nefese iki büklüm oluyorum ve anında onun güçlü ellerini üzerimde hissediyorum, beni ayaklarımdan kaldırıyor.

"Hastaneye, hemen!" diye bağırıyor Lucas'a ve ben daha gözümü kırpamadan kendimi arabanın içinde, Julian'ın kucağında, ara sokaktan hızla çıkarken buluyorum.

"Nora? Nora, iyi misin?" Rosa'nın sesi panikle dolu, ama şu anda içim kasılırken ve bükülürken ona güven veremiyorum. Tek yapabildiğim kısa nefesler almak, beni ileri geri sallarken ellerim sarsılarak Julian'ın omuzlarına yapışıyor, koca bedeni altımda geriliyor.

"Julian." Karnıma çok şiddetli bir kramp girerken haykırmaktan kendimi alamıyorum. Uyluklarımda sıcak, kaygan bir ıslaklık hissediyorum ve aşağı bakarsam kan göreceğimi biliyorum. "Julian, çocuk ..."

"Biliyorum, bebeğim." Dudaklarını alnıma bastırıyor ve beni daha hızlı sallıyor. "Dayan. Lütfen, dayan."

Karanlık sokaklarda uçuyoruz, sokak lambaları ve trafik ışıkları gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Rosa'nın benimle konuştuğunu duyabiliyorum, yumuşak elleri saçlarımı yumuşatıyor ve yaşadığı onca şeyden sonra bununla uğraşmak zorunda olduğu için belli belirsiz bir suçluluk duygusunun farkındayım.

Yine de çoğunlukla hissettiğim şey korku.

Çok geç olduğuna, hiçbir şeyin düzelmeyeceğine dair korkunç bir korku Tekrar.

* * *

"Çok üzgünüm, Bayan Esguerra." Genç doktor yatağımın yanında durdu, ela gözleri sempati doluydu. "Tahmin edebileceğiniz gibi, düşük yaptınız.

İyi haber - eğer böyle bir zamanda varsa - hala ilk üç aylık döneminizde olmanız ve kanamanın çoktan durmuş olmasıdır. Önümüzdeki birkaç gün boyunca biraz lekelenme ve akıntı olabilir, ancak vücudunuz oldukça hızlı bir şekilde normale dönecektir. Yakında başka bir çocuk sahibi olmayı denememeniz için hiçbir neden yok. Tabii eğer isterseniz."

Ona bakıyorum, gözlerim zımpara kağıdıyla kazınmış gibi hissediyor. Artık ağlayamıyorum. İçimdeki tüm gözyaşlarını akıttım. Julian'ın yatağın kenarında otururken elimi tuttuğunu, karnımdaki krampın devam ettiğini fark ediyorum ve tek düşünebildiğim bebeği kaybettiğim.

Bebeğimizi kaybettim ve hepsi benim suçum.

"Rosa nerede?" Boğazım o kadar şişmiş ki kelimeleri zorla çıkarıyorum. "O iyi mi?"

"Yanınızdaki odada," diyor doktor yumuşak bir sesle. Dalgalı kestane rengi saçlarının çevrelediği soluk, kalp şeklinde yüzüyle alışılmadık derecede güzel. "Onunla konuşmak ister misiniz?"

"Muayenesi bitti mi?" Julian'ın sesi hiç duymadığım kadar sertti. Yüzü ve elleri şimdi temiz -arabadan inmeden önce üzerimizdeki kanın çoğunu silmek için şişe suyu kullanmıştı- ama gri ceketi kahverengi lekeli. Doktorların görünüşümüz hakkında ne düşündüklerini, üzerimizdeki kanın tamamının bana ait olmadığını fark edip etmediklerini merak ediyorum.

"Evet, bitti." Doktor bir an tereddüt eder. "Bay Esguerra, arkadaşınız suç duyurusunda bulunmak ya da polisle konuşmak istemediğini söyledi, ancak bu gibi durumlarda şiddetle tavsiye ettiğimiz bir şeydir. En azından cinsel saldırı hemşiremizin kanıtları toplamasına izin vermeli. Belki de Bayan Martinez ile konuşup onu ikna etmemize yardımcı olabilirsiniz-"

"Yaralarından herhangi biri hastaneye yatırılmayı gerektiriyor mu?" Julian araya giriyor, eli parmaklarımı sıkıyor. "Yoksa bizimle eve dönebilir mi?"

Doktor kaşlarını çatar. "Eve gidebilir, ama-"

"Peki ya karım?" Genç kadına delici bir bakış atıyor. "Çürüklerin dışında bir yara olmadığına emin misiniz?"

"Evet, size daha önce de açıkladığım gibi Bay Esguerra, tüm testler normal çıktı." Doktor gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşılıyor. "Beyin sarsıntısı ya da herhangi bir iç yaralanma yok ve D&C'ye gerek yok.

-Kayıp hamileliğin bu kadar erken döneminde gerçekleştiğinde dilatasyon ve küretaj prosedürü uygulanır. Bayan Esguerra'ya önümüzdeki birkaç gün dinlenmesini tavsiye ediyorum, ancak sonrasında normal faaliyetlerine dönebilir."

Julian bana baktı. "Bebeğim?" Sesi bir parça yumuşuyor. "Her ihtimale karşı sabaha kadar burada mı kalmak istersin, yoksa eve mi gitmek istersin?"

"Ev." Acıyla yutkunuyorum. "Eve gitmek istiyorum."

"Bayan Esguerra. . ." Doktor elini ön koluma koyuyor, ince parmakları tenimi ısıtıyor. Ona baktığımda nazikçe şöyle diyor: "Kaybınız için çok az teselli olduğunu biliyorum ama düşüklerin büyük çoğunluğunun önlenemeyeceğini bilmenizi isterim. Arkadaşınızla yaşadığınız olayın bu talihsiz olayda bir etken olması mümkündür, ancak ne olursa olsun bunun gerçekleşmesine neden olacak bir tür kromozomal anormallik olması da bir o kadar muhtemeldir. İstatistiksel olarak, bilinen gebeliklerin yaklaşık yüzde yirmisi düşükle sonuçlanır ve ilk üç aylık düşüklerin yüzde yetmiş kadarı bu anormallikler nedeniyle meydana gelir

-Annenin yaptığı ya da yapmadığı bir şey değil."

Sözlerini dikkatle dinliyorum, bakışlarım yüzünden göğsüne iliştirilmiş isim etiketine kayıyor. *Dr. Cobakis.* Bir şeyler tanıdık geliyor ama ne olduğunu anlayamayacak kadar yorgunum.

Kayıtsızca tekrar başımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, konuyu kapatmasını umarak. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Doktor muhtemelen bu durumla daha önce de karşılaşmıştır - bir kadının hamileliğinde bir şeyler ters gittiğinde otomatik olarak kendini suçlama eğilimi. Farkında olmadığı şey, benim durumumda suçlunun ben *olduğum*.

O kulübe gitmek için ısrar ettim. Rosa'ya ve bebeğe olanlar benim suçum, başkasının değil.

Doktor ön kolumu nazikçe sıkıyor ve geri çekiliyor. "Siz giyinirken ben de arkadaşınızı taburcu olmaya hazırlayayım," dedi ve odadan çıkıp beni hastaneye geldiğimizden beri ilk kez Julian'la baş başa bıraktı.

Doktor gider gitmez elimi bırakıyor ve üzerime eğiliyor. "Nora. . ." Bakışlarında, içimi parçalayan aynı acıyı görüyorum. "Bebeğim, hâlâ ağrın var mı?"

Başımı sallıyorum. Fiziksel rahatsızlık artık benim için bir şey ifade etmiyor. "Eve gitmek istiyorum," diyorum kısık sesle. "Lütfen Julian, beni eve götür."

"Yapacağım." Yüzümün yaralanmamış tarafını okşuyor, dokunuşu sıcak ve nazik. "Sana söz veriyorum, yapacağım."

Bölüm 28

Julian

Daha önce hiç böyle bir boşluk tanımamıştım, çiğ acıyla titreşen yakıcı bir boşluk. Maria'yı ve ailemi kaybettiğimde öfke ve keder vardı ama bu yoktu.

Bildiğim en güçlü kana susamışlıkla karışık bu korkunç boşluk değil.

Onu merdivenlerden yatak odamıza taşırken Nora hareketsiz ve sessiz. Gözleri kapalı, kirpikleri renksiz yanaklarında koyu hilaller oluşturuyor. Hastaneden ayrıldığımızdan beri böyleydi -kan kaybı ve yorgunluktan katatonik bir haldeydi.

Onu yatağa yatırdığımda, morarmış elmacık kemiğini ve yarılmış dudağını görüyorum ve kontrolümü yeniden kazanmak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum. İçimde kaynayan şiddet o kadar zehirli, o kadar aşındırıcı ki, şu anda Nora'ya dokunamıyorum - onu bir şekilde işaretlemeden olmaz.

Birkaç dakika sonra yatağa bakacak kadar sakinleştiğimi hissediyorum. Nora kıpırdamamıştı, hâlâ onu yatırdığım yerde yatıyordu ve uykuya daldığını fark ettim. Yavaşça nefes alarak üzerine eğildim ve onu soymaya başladım. Sabaha kadar uyumasına izin verebilirdim ama kıyafetlerinde kurumuş kan izleri var ve bu şekilde uyanmasını istemiyorum.

Sabah yeterince şeyle uğraşacak.

Çıplak olduğunda kendi kıyafetlerimi çıkarıp onu kucağıma alıyorum, banyoya doğru yürürken küçük, gevşek bedenini göğsüme yaslıyorum. Duş kabinine girip suyu açıyorum, hala onu sıkıca tutuyorum.

Sıcak sprey tenine değdiğinde uyanıyor, sarsılarak pazularıma yapışırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Julian?" Sesi telaşlı geliyor.

"Şşş," diye yatıştırıyorum. "Sorun yok. Eve geldik." Biraz daha sakin görünüyor, bu yüzden onu ayağa kaldırıyorum ve yumuşak bir sesle soruyorum, "Bir dakika kendi başına ayakta durabilir misin bebeğim?"

Başını sallıyor ve ben de önce onu sonra kendimi yıkıyorum. İşim bittiğinde ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve dik durmak için tüm gücünü harcadığını görüyordum. Hızla onu büyük bir havluya sarıyorum ve yatağına geri götürüyorum.

Başı yastığa değmeden kendinden geçiyor. Etrafına bir battaniye örtüp birkaç dakikalığına yanına oturuyorum ve göğsünün nefes alıp verişiyle yükselip alçalmasını izliyorum.

Sonra kalkıp aşağı inmek için giyiniyorum.

* * *

Oturma odasına girdiğimde Lucas'ın çoktan beni beklediğini görüyorum.

"Rosa nerede?" Sesimi düz tutarak soruyorum. Sonra düşüneceğim Çocuğumuz hakkında, Nora'nın orada öyle incinmiş ve savunmasız yatması hakkında, ama şimdilik hepsini zihnimden uzaklaştırıyorum. Yapılacak bu kadar çok şey varken, kederime ve öfkeme teslim olmayı göze alamam.

Lucas koltuktan kalkarak, "Uyuyor," diye cevap verdi. "Ona Ambien verdim ve duş aldığından emin oldum."

"Güzel. Teşekkür ." Odayı geçip onun yanında duruyorum. "Şimdi bana her şeyi anlat."

"Temizlik ekibi cesedin icabına baktı ve Nora'nın koridorda bayılttığı çocuğu yakaladı. Onu Güney Yakası'nda kiraladığım bir depoda tutuyorlar."

"Güzel." Göğsüm vahşi bir beklentiyle doluyor. "Peki ya beyaz araba?"

"Adamlar onu şehir merkezindeki yüksek konutlardan birine kadar takip edebilmişler. O noktada bir otoparkta kaybolmuş ve orada takip etmekten vazgeçmişler. Plakasını çoktan araştırdım."

Bu noktada duraksıyor ve sabırsızca, "Ve?" diye sormama neden oluyor. "Ve görünüşe göre bir sorunumuz olabilir," diyor Lucas acımasızca.

"Patrick Sullivan ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Kaşlarımı çatıyorum, daha önce nerede duyduğumu düşünmeye çalışıyorum. "Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum."

"Sullivan'lar bu kasabanın yarısına sahip. Fuhuş, uyuşturucu, silah -Aklınıza ne gelirse, hepsinin parmağı var. Ailenin başında Patrick Sullivan var ve hemen hemen tüm yerel politikacıları ve polis şeflerini avucunun içine almış durumda."

"Ah." Şimdi mantıklı geliyor. Sullivan organizasyonuyla bir işim olmamıştı ama ABD'deki ve başka yerlerdeki potansiyel müşterileri tanımayı kendime iş edinmiştim. Sullivan'ın adı araştırmamda karşıma çıkmış olmalı - bu da gerçekten bir sorunumuz olabileceği anlamına geliyor. "Patrick Sullivan'ın bununla ne ilgisi var?"

"İki oğlu var," diyor Lucas. "Daha doğrusu iki oğlu *vardı*. Brian ve Sean. Brian şu anda kiraladığımız depoda kül suyunda marine ediliyor ve Sean da beyaz cipin sahibi."

"Anlıyorum." Yani Rosa ve karıma saldıran şerefsizlerin birbirleriyle bağlantısı var. Hatta bağlantıdan da öte... Bu da halka açık bir kulüpte iki kadına saldırmaktaki aptalca küstahlıklarını açıklıyor. Babaları bu kasabayı yönettiği için havuzdaki en büyük köpekbalıkları olmaya alışmış olmalılar.

"Ayrıca," diye devam ediyor Lucas, "o kulüpte asılı tuttuğumuz çocuk Depo on yedi yaşındaki kuzenleri, Sullivan'ın yeğeni. Adı Jimmy. Görünüşe göre, o ve iki kardeş yakınlarmış. Ya da yakındılar diyebilirim."

Gözlerim ani bir şüpheyle kısılıyor. "Kim olduğumuz hakkında bir fikirleri var mı? Bana ulaşmak için Rosa'yı seçmiş olabilirler mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum." Lucas'ın yüzü gerilir. "Sullivan kardeşlerin kadınlarla kötü bir geçmişi var. Tecavüz ilaçları, cinsel saldırılar, kız öğrenci yurdundaki kızlara toplu tecavüzler... Liste uzayıp gidiyor. Eğer babaları olmasaydı, şu anda hapiste çürüyor olurlardı."

"Anlıyorum." Ağzım buruştu. "Onlarla işimiz bittiğinde, öyle olmayı dileyecekler."

Lucas acımasızca başını sallar. "Bir saldırı timi kurayım mı?"

"Hayır," dedim. "Henüz değil." Dönüp pencerenin yanında duruyorum ve ağaçlarla çevrili karanlık bahçeye bakıyorum. Saat sabahın dördü ve ağaçların arasından tek ışık gökyüzünde asılı duran yarım aydan geliyor.

Bu topluluk sessiz ve huzurlu bir yerdir ama uzun süre böyle kalmayacaktır. Sullivan oğullarını ve yeğenini kimin öldürdüğünü öğrendiğinde, bu temiz, peyzajlı sokaklar kanla kıpkırmızı olacak.

"Biz bir şey yapmadan önce Nora ve ailesinin malikâneye götürülmesini istiyorum," diyorum Lucas'ın yüzüne dönerek. "Sean Sullivan'ın beklemesi gerekecek. Şimdilik yeğenine odaklanacağız."

"Pekâlâ." Lucas başını eğdi. "Ayarlamaları yapmaya başlayacağım."

Odadan çıkıp gidiyor ve ben dönüp tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Yarım aya rağmen, dışarıda gördüğüm tek şey karanlık.

Bölüm 29

Nora

"Nora, tatlım. . ." Tanıdık nazik bir dokunuş beni huzursuz uykumdan çekip çıkarıyor. Ağır göz kapaklarımı açmaya zorlayarak, yatağın kenarında oturan ve saçlarımı okşayan anneme anlamsızca bakıyorum. Başım o kadar ağrıyor ki onun yatak odamızdaki varlığını idrak etmem ve kırmızı çerçeveli, şiş gözlerini fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

"Anne?" Battaniyeyi tutarak doğruluyorum ve hareketin neden olduğu acıya karşı bir iniltiyi bastırıyorum. Sırtım kaskatı kesilmiş ve ağrıyor, karnımın alt kısmına da kramplar giriyor. "Ne yapıyorsun burada?"

"Julian bu sabah bizi aradı," diyor sesi titreyerek. "Dün gece Rosa'yla birlikte bir kulüpte saldırıya uğradığınızı söyledi."

"Oh." Bir öfke parıltısı beni tamamen uyandırıyor. Julian ailemi şekilde endişelendirmeye nasıl cüret eder? Onlara söylemek için daha az korkutucu bir şey bulabilirdim, bebeğin kaybını açıklamak için daha nazik bir yol bulabilirdim.

Bebeğin kaybı.

Acı o kadar keskin ve ani ki kendimi tutamıyorum. Boğazımdan çiğ, pürüzlü bir hıçkırık patlıyor ve beraberinde yakıcı bir gözyaşı selini getiriyor. Titreyerek elimi ağzıma kapatıyorum ama artık çok geç. Acı kabarıyor ve dökülüyor, gözyaşları cildimde asit gibi. Annemin kollarını etrafımda hissedebiliyorum, ağladığını duyabiliyorum ve durmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Bu çok fazla, keder, bunu benim yaptığım bilgisi.

Birdenbire, artık beni tutan annem değil. Onun yerine Julian'ın kucağında battaniyeye sarılmış haldeyim, güçlü kolları beni sarıp sarmalıyor ve beni bir çocuk gibi sallıyor. Babamın sesini duyabiliyorum, tınısı alçak ve yatıştırıcı ve biliyorum ki babam annemi teselli ediyor, acısında *onu* sakinleştirmeye çalışıyor. Bir noktada, o ve Julian odaya girmiş olmalılar, ama bunun nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyorum.

Sonunda Julian beni duşa taşıdı. Orada, ailemin gözlerinden uzakta, nihayet kontrolümü yeniden kazanabiliyorum. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Julian havlumu çıkarıp kalın, havlu kumaştan bir bornoz giydirirken. "Çok özür dilerim. Rosa nerede? O nasıl?"

"O ," diyor sessizce. Gözleri kan çanağına dönmüş, bu da dün gece pek uyumadığından şüphelenmeme neden oluyor. "Beklenebileceği kadar iyi. Hâlâ odasında ama Lucas onunla konuştu ve daha iyi olduğunu söyledi. Ve üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yok, bebeğim. Hiçbir şey için."

Başımı sallıyorum, korkunç suçluluk duygusu beni yeniden ele geçiriyor. "Gidip görmem gerek
o-"

"Bekle, Nora." Tam içeri girmek üzereyken kolumu tuttu.
Yatak odasına. "Bunu yapmadan önce, ailenle konuşmamız gereken bir şey
var."

"Ailem mi?"

Başını sallayıp bana bakıyor. "Evet. Bu yüzden onları buraya çağırdım. Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

* * *

"Sullivan suç ailesi mi?" Babamın sesi kuşkuyla yükseliyor. "Bana kızıma saldıran adamların mafyanın bir parçası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diyor Julian, yüzü sert ve ifadesiz. Kanepede yanımda oturuyor, sol eli dizimin üzerinde duruyor. "Dün gece hastaneden döndükten sonra keşfettiğim bir şey."

"Hemen polise gitmemiz gerekiyor." Annem öne doğru eğiliyor, elleri kucağında sıkıca kenetlenmiş. "O canavarlar bunun bedelini ödemeli. Eğer kim olduklarını biliyorsan-"

"Bunu ödeyecekler, Gabriela." Julian'ın bakışları çeliğe dönüşür. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Senin yüzünden, değil mi?" diyor babam vahşice, sert bir hareketle ayağa kalkarak. "Senin peşinden geldiler-"

"Hayır," diye araya giriyorum, başımı sallayarak. Hâlâ öğrendiklerimin etkisindeyim ama emin olduğum bir şey varsa o da ilk kez Julian'ın işinde bir hata olmadığı. "Rastgele oldu baba. Rosa ve benim kim olduğumuz hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sadece"- ürperiyorum, hatırlıyorum-"bunu sadece eğlence için yapıyorlardı."

"Eğlence mi?" Babam bana bakıyor, tekrar otururken yüz hatları
öfkeyle geriliyor. "O pislikler iki kadını incitmenin eğlenceli olacağını mı
düşündüler?"

"Aslında teknik olarak sadece Rosa'yı istiyorlardı," diyorum usulca. "Ben sadece araya girdim."

Julian'ın eli dizimde sıkılaşırken bana bakıyor. Bu sabah ilk kez duygusuz yüzünün ardında bir öfke parıltısı görüyorum. Bunun için beni suçladığından hiç şüphem yok; doğum günümü kullanarak onu o kulübe gitmeye ikna ettiğim için, Rosa'yı tek başıma kurtarmaya çalıştığım için.

Çok geç olana kadar istediğimi bile bilmediğim çocuğumuzu kaybettiğimiz için.

Cezamın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne olursa olsun, hak ettiğimden fazlası olacak.

Annem yine "Polise gitmeliyiz," diyor. "Rapor vermeliyiz-"

"Hayır." Bu kez Julian ayağa kalkıyor ve kanepenin önünde volta atmaya başlıyor. "Bu akıllıca olmaz."

"Neden?" diye sertçe soruyor babam. "Bu ülkede medeni insanlar böyle yapar. Yetkililere giderler-"

"Yetkililer Sullivan'ın cebinde." Julian durup babama sert bir bakış attı. "Öyle olmasalardı bile, Sullivan'a kim olduğumuzu belirten bir e-posta gönderebilirdik."

"Tamam." Ağrıyan kaslarımdaki acıyı görmezden gelerek ayağa fırlıyorum. Sonunda halsiz beynim tüm noktaları birleştiriyor ve Julian'ın ailemi neden buraya getirdiğini anlıyorum. Eğer Julian'ın dün gece bağırsaklarını deştiği adam gerçekten de baş gangsterin oğluysa, o zaman intikam peşindeki tek tehlikeli suçlu kocam değil. "Anne, baba, bunu yapamayız."

Annem irkilmiş görünüyor. "Ama, Nora-"

Julian yanıma gelerek, "İkinizin bir süreliğine bizi ziyaret etmeniz en iyisi olacak," dedi. "Sadece bu durumu çözene kadar."

"Ne?" Annem bize bön bön baktı. "Ne demek istiyorsun? Neden? Oh." Birden sustu. "Dün gece o adamlardan birine bir şey yaptın, değil mi?" diyor yavaşça, Julian'a bakarak. "Kim olduğumuzu bilmelerini istemiyorsun çünkü... çünkü-"

"Çünkü Sullivan'ın oğullarından biri öldü, evet." Julian hava raporunu da doğruluyor olabilirdi. "Bizi arıyor olacaklar ve kim olduğumuzu anladıklarında senin ve Tony'nin peşine düşecekler."

Annem gözle görülür bir şekilde kızarıyor ve babam ayağa kalkıyor. "Mafyanın peşimizde olduğunu mu söylüyorsun?" Sesi öfkeli bir inançsızlıkla doludur. "Bize saldırabilirler çünkü... çünkü sen-"

"Sullivan'ın oğullarından birini Nora'ya zarar vermeye çalıştığı için öldürdü, evet." Julian'ın sesi şimdiye kadar duyduğum en soğuk ses. "Suçlama konusunda daha sonra endişelenebiliriz. Şimdilik, Nora'nın ailesi için yas tutmasını istemediğimden, işverenlerinize yaklaşan tatilinizi bildirmenizi ve toplanmaya başlamanızı öneririm."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye soruyor annem, o da ayağa kalkarken yüzü solgunlaşıyor. "Peki bu tatil ne kadar sürecek?"

"Gabs, ciddi ciddi düşünmüyorsun değil mi-" diye söze başlıyor babam ama annem elini koluna koyuyor.

"Öyleyim." Annemin sesi artık sabit, bakışları kararlılıkla dolu. "Bunu senin kadar ben de istemiyorum ama Sullivan'ları duymuşsundur. Onlar kötü haber ve Julian tehlikede olduğumuzu söylerse-"

"Bu katile güveniyor musun?" Babam dönüp ona ters ters bakıyor. "*Onunla* daha güvende olacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Burada intikam peşinde koşan bir çeteyle mi? Evet, sanırım öyle olacak," diye karşılık veriyor annem. "Pek fazla seçeneğimiz yok, değil mi?"

"Polise ya da FBI'a gidebiliriz-"

"Hayır Tony, Julian'ın söyledikleri doğruysa yapamayız."

"Belli ki polise gitmeye karşı çıkacak-"

Onlar tartıştıkça, baş ağrımın şiddetlendiğini hissediyorum. Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. "Anne, baba, lütfen." Şakaklarımdaki çarpıntıya aldırmadan bir adım öne çıkıyorum. "Sadece bir süreliğine bizimle gelin. Sonsuza dek sürmesi gerekmiyor. Değil mi Julian?" Onay için kocama bakıyorum.

Julian soğukkanlılıkla başını sallar. "Dediğim gibi, sadece bu durumu düzeltene kadar. Umarım bir ya da iki aydan fazla sürmez."

"Bir ya da iki ay mı? Bir ya da iki ay içinde bunu tam olarak nasıl düzelteceksin?" diye soruyor annem, babam ise gergin bir öfkeyle titreyerek orada duruyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun, Gabriela?" Julian usulca soruyor ve annem daha da solgunlaşıyor.

"Hayır, sorun değil." Sesi biraz boğuk çıkıyor. Boğazını temizleyerek soruyor: "Peki işimize ne diyeceğiz? Bu kadar kısa sürede bu kadar uzun bir tatili nasıl açıklayacağız? Yani, bu aslında daha çok bir izin-"

"Onlara gerçeği söyleyebilirsiniz: kızınızın düşük yaptığını ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca size ihtiyacı olduğunu." Julian'ın sert sözleri

beni irkiltti. Tepkimi fark edince bana doğru uzandı, parmakları avucumun etrafında kıvrılırken anneme daha yumuşak bir tonda şöyle dedi: "Ya da başka bir hikâye bulabilirsin. Bu gerçekten sana kalmış."

"Tamam, öyle yaparız," diyor annem sessizce, bize bakarak ve babama baktığımda yüzündeki öfkenin gittiğini görüyorum. Onun yerine gözyaşlarını tutuyor gibi görünüyor. Bakışlarımı yakalayarak bana doğru bir adım atıyor.

"Üzgünüm tatlım," diyor sessizce, derin sesi kederle dolu. "Henüz söyleme fırsatım olmadı ama kaybın için çok ama çok üzgünüm."

"Teşekkür baba," diye fısıldıyorum ve sonra tekrar ağlamaya başlamamak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Hemen Julian'ın kolları etrafımı sarıyor ve beni kucağına alıyor. "Tony, Gabriela," dediğini duyuyorum usulca. Ben orada durup gözyaşlarımla savaşırken, yüzümü göğsüne bastırırken eli sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. "Sanırım Nora'nın şimdilik dinlenmesi en iyisi. Neden ikiniz bunu tartışmıyorsunuz ve bugün daha sonra biraz daha konuşabiliriz? İdeal olarak, Sullivan kim olduğumuzu anlamadan önce senin ve Nora'nın yarın uçmanızı istiyorum."

"Elbette," diyor annem sessizce. "Gel Tony, yapacak çok işimiz var." Arkamı dönmeme fırsat kalmadan ayak seslerinin odadan çıktığını duyuyorum.

Onlar gidince Julian tutuşunu gevşetiyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. "Nora, bebeğim-"

"Ben iyiyim," diye araya giriyorum, onun acımasını istemiyorum. Son bir saattir bir kenara itmeyi başardığım suçluluk duygusu her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. "Şimdi Rosa'yla konuşmaya gidiyorum."

Julian bir an beni inceliyor ve sonra geri çekilip gitmeme izin veriyor. "Pekâlâ, evcil hayvanım," dedi usulca. "Devam et."

Bölüm 30

Julian

Nora'nın odadan çıkışını izlerken göğsümde kalın, ağır bir baskı hissediyorum. Acısını gizlemeye, güçlü olmaya çalışıyor ama olanların onu paramparça ettiğini söyleyebilirim. Bu sabahki çöküşü buzdağının sadece görünen kısmıydı ve bunun suçlusunun ben olduğumu bilmek -her şeyin suçlusunun ben olduğumu bilmek- içimde çalkalanan şiddetli öfkeye ekleniyor.

Hepsi benim suçum. Onu memnun etmek, her isteğine boyun eğerek mutlu etmek için bu kadar hevesli olmasaydım, bunların hiçbiri olmazdı. İçgüdülerimi dinlemeli ve onu kimsenin dokunamayacağı bir yerde tutmalıydım. En azından o lanetli kulübe gitme isteğini reddetmeliydim.

Ama yapmadım. Yumuşamama izin verdim. Ona olan takıntımın kararlarımı gölgelemesine izin verdim ve şimdi bunun bedelini ödüyor. Keşke o tuvalete yalnız gitmesine izin vermeseydim, keşke başka bir kulüp seçseydim... Zehirli pişmanlıklar kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar beynimde dönüp duruyor.

Öfkem için bir çıkış yolu bulmalıyım ve bunu şimdi yapmalıyım. Dönüp ön kapıya yöneliyorum.

"Kuzenini buraya getirdim," dedi Lucas ben garaj yoluna çıkar çıkmaz. "Bugün Chicago'ya kadar gitmek istemeyeceğini düşündüm."

"Mükemmel." Lucas beni çok iyi tanıyor. "Nerede o?"

"Şuradaki minibüste." Komşulardan en uzaktaki ağaçların arkasına stratejik bir şekilde park edilmiş siyah bir minibüsü işaret ediyor.

Karanlık bir beklentiyle ona doğru yürüyorum, Lucas da bana eşlik ediyor. "Bize herhangi bir bilgi verdi mi?" diye soruyorum.

Lucas, "Bize kuzeninin otoparkına ve bina asansörlerine giriş kodlarını verdi," diyor. "Onu konuşturmak zor olmadı. Onunla yüz yüze konuşmak istersen diye sorgunun geri kalanını sana bırakmayı düşündüm."

"Bu iyi bir düşünce. Kesinlikle öyle." Minibüse yaklaşarak arka kapıları açtım ve karanlık içeriye baktım.

Sıska genç bir adam yerde yatıyor, ağzı tıkalı. Ayak bilekleri arkadan bileklerine bağlanmış, onu doğal olmayan bir pozisyona sokuyor ve yüzü kanlı ve şişmiş. Güçlü bir sidik, korku ve ter kokusu bana doğru yayılıyor. Lucas ve korumalarım ona iyi bir iş çıkarmışlar.

Pis kokuya aldırmadan minibüse tırmanıyorum ve arkamı dönüyorum. "Duvarlar ses geçirmez mi?" Yerde kalan Lucas'a soruyorum.

Başını sallıyor. "Yaklaşık yüzde doksan."

"Güzel. Bu yeterli olacaktır." Kapıları arkamdan kapatıp beni çocuğun yanına kilitliyorum; çocuk hemen yerde kıvranmaya başlıyor ve ağzındaki tıkacın arkasından çılgınca sesler çıkarıyor.

Bıçağımı çıkarıp yanına çömeliyorum. Çırpınışları yoğunlaşıyor, panik sesleri giderek yükseliyor. Gözlerindeki dehşet dolu ifadeyi görmezden gelerek onu sabit tutmak için boynundan tutuyorum ve bıçağı tıkaç ile yanağı arasına sokarak kumaş parçasını kesiyorum. Bıçağın kestiği yerden yanağına bir damla kan akıyor ve ben bu görüntünün tadını çıkararak onu izliyorum. Onun kanından daha çok istiyorum. Bu minibüsün kanla kaplandığını görmek istiyorum.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, genç kız hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Lütfen bunu yapma, dostum," diye yalvarıyor, hıçkırarak. "Ben hiçbir şey yapmadım! Yemin ederim, ben hiçbir şey yapmadım-"

"Kapa çeneni." Beklentinin artmasına izin vererek ona bakıyorum. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Hayır! Hayır, yemin ederim," diye geveliyor. "Hiçbir şey bilmiyorum. Bir kulüpteydim ve bir kız vardı ve ne olduğunu bilmiyorum çünkü bu depoda uyandım ve hiçbir şey yapmadım.
-"

"Sarı elbiseli kıza dokunmadın mı?" Başımı yana eğip bıçağı parmaklarımın arasında döndürüyorum. Kedilerin farelerle oynarken nasıl hissettiklerini çok iyi bilirim; bu tür şeyler eğlencelidir.

Genç adamın gözleri büyür. "Ne? Hayır! Hayır! Siktir, hayır! Yemin ederim, bununla hiçbir ilgim yok! Sean'a bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim-"

"Yani bunu yapacaklarını biliyordun?"

Neyi itiraf ettiğini hemen anlayan çocuk tekrar gevelemeye başlar, gözyaşları ve sümükler hırpalanmış yüzünden aşağı akmaktadır. "Hayır! Yani, bunu yapana kadar bana hiçbir şey söylemezler, bu yüzden bilmiyordum! Yemin ederim, oraya gidene kadar bilmiyordum ve kapıyı izlememi söylediler, ben de onlara

Bunun adil olmadığını ve bunu yapmam gerektiğini söylediler, sonra başka bir kız geldi ve ona gitmesini söyledim-"

"Kapa çeneni." Bıçağın keskin kenarını ağzına bastırıyorum. Anında sessizleşiyor, gözleri korkudan bembeyaz oluyor. "Pekâlâ," diyorum usulca, "şimdi beni dikkatle dinle. Kuzenin Sean'ın nerede yediğini, uyuduğunu, sıçtığını, düzüştüğünü ve başka ne yapıyorsa bana söyleyeceksin. Ziyaret edebileceği her yerin bir listesini istiyorum. Anladın mı?"

Başıyla küçük bir selam veriyor ve ben de bıçağı uzaklaştırıyorum. Çocuk hemen restoranların, kulüplerin, yeraltı dövüş salonlarının, otellerin ve barların isimlerini saymaya başlıyor. Tüm bunları kaydetmek için telefonumu kullanıyorum ve bitirdiğinde ona gülümsüyorum. "İyi iş çıkardın."

Çatlamış dudakları zayıf bir gülümseme denemesiyle titriyor. "Şimdi gitmeme izin vereceksin, değil mi? Çünkü yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok."

"Gitmene izin mi vereyim?" Sanki sözlerini düşünüyormuş gibi elimdeki bıçağa bakıyorum. Sonra başımı kaldırıp tekrar gülümsüyorum. "Neden? Kuzenine ihanet ettiğin için mi?"

"Ama ... ama sana her şeyi anlattım!" Gözleri yine bembeyaz oldu. "Başka bir şey bilmiyorum!"

"Evet, biliyorum." Bıçağı karnına bastırıyorum. "Ve bu artık benim için işe yaramaz olduğun anlamına geliyor."

"Değilim!" diye bağırmaya başlar. "Benden fidye alabilirsin! Ben Jimmy Sullivan, Patrick Sullivan'yeğeniyim ve beni geri almak için para ödeyecek! Ödeyecek, yemin ederim-"

"Oh, eminim yapacaktır." Bıçağın ucunun içeri girmesine izin verdim, bıçağın etrafından fışkıran kan görüntüsünün tadını çıkardım. Gözlerimi bıçaktan ayırıp genç adamın taş kesilmiş bakışlarıyla buluşuyorum. "İhtiyacım olan son şeyin onun parası olması senin için çok kötü."

Dehşet dolu bir çığlık attığında onu kesip açıyorum ve kanın koyu, güzel bir kırmızı nehir halinde dökülmesini izliyorum.

* * *

Birinin minibüste düşünceli bir şekilde bıraktığı havluya ellerimi sildikten sonra kapıyı açıp dışarı atlıyorum. Lucas beni bekliyor, ben de ona cesetten söyleyip eve geri dönüyorum.

Garip ama kendimi pek iyi hissetmiyorum. Öldürmek baskının bir kısmını hafifletmeli, şiddet için yanan ihtiyacı hafifletmeliydi, ama bunun yerine, sadece onu arttırmış gibi görünüyor, içimdeki boşluk her an büyüyor ve kararıyor.

Nora'yı istiyorum. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ama eve girdiğimde yaptığım ilk şey duşa girmek oluyor. Kan revan içindeyim ve onun beni böyle görmesini istemiyorum.

Ailesinin beni suçladığı vahşi katil gibi.

Çıktığımda yaptığım ilk şey Nora'nın yerini bulmak için takip uygulamasını kontrol etmek oldu. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım, hâlâ Rosa'nın odasındaydı. Onu almak için oraya gitmeyi düşünüyorum, ama ona birkaç dakika daha vermeye ve bu arada bazı işlere yetişmeye karar veriyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açtığımda gelen kutumun her zamanki mesajlarla dolu olduğunu görüyorum. Ruslar, Ukraynalılar, İslam Devleti, tedarikçi sözleşme değişiklikleri, Endonezya fabrikalarından birinde bir güvenlik sızıntısı ... CIA bağlantım Frank'ten gelen bir e-postaya rastlayana kadar hepsini ilgisiz bir şekilde tarıyorum.

Açıp hızlıca okudum ve içim soğudu.

Bölüm 31

Nora

"Merhaba." Elimde çay ve sandviç dolu bir tepsiyle Rosa'nın yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve yatağına yaklaşıyorum.

Yan yatmış, yüzü kapıya dönük, battaniye sıkıca sarılmış. Tepsiyi komodinin üzerine bırakıp yatağının kenarına oturuyorum ve hafifçe omzuna dokunuyorum. "Rosa? İyi misin?"

doğru yuvarlandı ve ben de yüzündeki morluklardan neredeyse ürktüm. yüz.

"Oldukça kötü, ha?" diye soruyor tepkimi fark ederek. Ses tonu biraz kaşınıyor, ama son derece sakin görünüyor, şişmiş yüzünde gözleri kuru.

"İyi olduğunu söyleyemem," diyorum dikkatlice. "Nasıl hissediyorsun?"

"Muhtemelen senden daha iyi," diyor sessizce, bana bakarak. "Bebek için çok üzgünüm, Nora. Sen ve Julian'ın neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum."

Göğsüme saplanan acıyı görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim." Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Şimdi, aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Yüzünü buruşturarak doğruluyor ve tepsiye şüpheyle bakıyor. "Sen yaptın

Bu mu?"

"Tabii ki. Biliyorsun ki su kaynatabilirim ve

Ekmeğin üzerine peynir, değil mi? Julian beni kaçırıp lüks içinde yaşamamı sağlamadan önce bunu hep yapardım."

Rosa'nın hırpalanmış dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirir. "Ah, evet. Geçmişte kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığın o karanlık zamanlar."

"Aynen öyle." Dumanı tüten bir fincan çaya uzanıyorum ve dikkatlice Rosa'ya uzatıyorum. "Al bakalım. Ballı papatya çayı. Ana'ya göre her derde deva olmalı."

Rosa küçük bir yudum alıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Etkileyici.
Neredeyse Ana'nınki kadar iyi."

"Hey şimdi." Ona abartılı bir kaş çatma hareketi yapıyorum. "Neredeyse mi? Ben de bu çay yapma işini öğrendim sanıyordum."

Gülümsemesi bu kez biraz daha parlak. "Çok yaklaştın, söz veriyorum. Şimdi şu sandviçlerden birini deneyeyim. İştah açıcı göründüklerini söylemeliyim."

Ona bir tabak veriyorum ve sandviçini yerken onu izliyorum. "Bana katılmayacak mısın?" diye yarı yolda soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, daha önce mutfaktan bir şeyler almıştım," diye açıklıyorum.

Rosa sandviçinin çoğunu bitirdikten sonra, "Benim de aç olmamam gerekir," dedi. "Lucas bu sabah bana omlet getirmişti."

"mi?" Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum." Son birkaç lokmayı da aldı ve tabağı bana geri verdi. "Gerçekten çok iyiydi Nora, teşekkür ederim."

"Elbette." Sırtımdaki ağrılı sertliği görmezden gelerek ayağa kalkıyorum. "Senin için başka bir şey getireyim mi? Belki okumak için bir kitap?"

"Hayır, sorun değil." Tekrar yüzünü buruşturarak battaniyeyi itiyor, uzun bir tişört ortaya çıkıyor ve ayaklarını yere doğru sallıyor. "Ben kalkacağım. Bütün gün yatakta kalamam."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Elbette . Bugün dinlenmelisin.
kolay."

"Dinleniyormuşsun gibi mi?" Bana alaycı bir bakış attı ve yanıma geldi. Odanın diğer tarafındaki şifonyere doğru yürüdü. "Yatakta uzanmaktan bıktım. Lucas'la konuşmak ve bize saldıran şerefsizler hakkında ne yapıldığını öğrenmek istiyorum."

Ona bakıyorum. "Rosa. . ." Tereddüt ediyorum, devam edip etmeyeceğimden emin değilim.

"Dün gece o adamlarla ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" Bir kot pantolon giyiyor ve durup bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sen oraya gelmeden önce bana ne yaptıklarını bilmek istiyorsun."

"Sadece bana söylemek istiyorsan," diyorum çabucak. "Eğer kendini rahat hissetmiyorsan-"

Elini kaldırarak beni cümlenin ortasında susturdu. Sonra derin bir nefes alıyor ve "Beni tuvalete kadar takip ettiler" diyor. Sesinde sadece bir parça kırılganlık var. "Dışarı çıktığımda ikisi de oradaydı ve büyük olan Sean, arka tarafta bana göstermek istedikleri bir VIP odası olduğunu söyledi. Hani bazen filmlerde olur ya?"

Boğazımda büyüyen bir yumru hissederek başımı sallıyorum.

"Aptal olduğum için onlara inandım." Arkasını dönüp şifonyere uzanıyor. Tişörtünü çıkarıp sütyenini giymesini ve ardından siyah, uzun kollu bir gömlek giymesini sessizce izliyorum. Pürüzsüz teninde çizikler ve morluklar var, bazıları parmak izi şeklinde ve bana dönüp "Onlara daha önce bunun bu ülkeye ilk ziyaretim olduğunu söyledim, bu yüzden bana iyi vakit geçirtmek istediklerini düşündüm" dediğinde tepkimi gizlemek zorunda kalıyorum.

"Oh, Rosa . . ." Göğsüm ağrıyarak ona doğru bir adım atıyorum ama o elini kaldırıyor.

"Yapma." Yutkunuyor. "Bırak da bitireyim."

Ondan birkaç adım ötede duruyorum ve o bir süre sonra devam ediyor. "Tuvaletleri geçer geçmez, sırada bekleyen insanların görüş alanından çıkınca, genç olan Brian üzerime atladı ve beni o odaya sürükledi. Bir de genç bir adam vardı ve Sean ona koridorda durup kimsenin içeri girmediğinden emin olmasını söylemeden önce her şeyi izledi. Sanırım içeri gireceklerdi"-kendini toparlamak için bir an durdu

-"İkisi de işlerini bitirdikten sonra ona da bir sıra vereceğim."

O konuştukça, kulüpte hissettiğim öfke geri geliyor. Kederin ağırlığı altında ezilmiş, kendi kaybımın acısıyla bir kenara itilmişti ama şimdi yeniden farkındayım. Keskin ve yakıcı olan bu öfke içimi dolduruyor, ta ki ellerim iki yanımda kenetlenip açılana kadar.

"Sanırım hikâyenin geri kalanını biliyorsun," diye devam ediyor Rosa, sesi her geçen saniye daha da kırılganlaşıyor. "Tam Sean'ı defetmeye çalışırken içeri girdin. Eğer sen olmasaydın . . ." Yüzü buruşuyor ve bu sefer kendimi tutamıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ona sarılıyorum, titremeye başladığında onu tutuyorum. Öfkemin altında kendimi çaresiz, elimdeki görev için tamamen yetersiz hissediyorum. Rosa'nın başına gelenler her kadının en kötü kâbusudur ve onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum. Dışarıdan bakan biri için Julian'ın adada bana yaptığı da aynı şey gibi görünebilir ama o travmatik ilk seferde bile bana biraz şefkat göstermişti. Kendimi ihlal edilmiş ama aynı zamanda el üstünde tutulmuş hissetmiştim, her ne kadar bu kombinasyon uyumsuz olsa da.

Rosa'nın şu an hissettiği gibi hiç hissetmemiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarını okşayarak. "Çok üzgünüm. O piçler bunu ödeyecek. Bunu onlara ödeteceğiz."

Burnunu çekiyor ve gözleri yaşlarla parlayarak uzaklaşıyor. "Evet." Geri çekilirken sesi boğuk çıkıyor. "Yapmalarını istiyorum, Nora. Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Ben de," diye fısıldıyorum, ona bakarak. Rosa'ya saldıranların ölmesini istiyorum. Mümkün olan en acımasız şekilde ortadan kaldırılmalarını istiyorum. Bu yanlış, hastalıklı bir şey ama umurumda değil. Julian'ın dün gece öldürdüğü adamın görüntüleri zihnimde dolaşıyor ve tuhaf bir tatmin duygusu getiriyor. Diğerinin de -Sean'in- aynı şekilde bedel ödemesini istiyorum.

Julian'ı onun üzerine salmak ve kocamın vahşi büyüsünü yapmasını izlemek istiyorum.

Kapı çalınınca ikimiz de irkildik.

Rosa, yüzündeki gözyaşlarını silmek için kolunu kullanarak, "İçeri gel," diye seslenir.

Julian odaya girdiğinde yüz ifadesi gergin ve garip bir şekilde endişeliydi. Sabahtan beri kıyafetlerini değiştirmiş ve saçları sanki yeni duş almış gibi ıslak görünüyor.

"Sorun nedir?" Hemen soruyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diyor Julian, odayı geçerek. "Henüz değil. Ama gidişinizi hızlandırmamız gerekebilir." Önümde durdu. "Az önce üçümüzün bir ressam tarafından çizilmiş robot resminin FBI'ın yerel ofisinde dolaştığını öğrendim. Kaçan kardeşin iyi bir yüz hafızası olmalı. Sullivan'lar bizi arıyor ve eğer düşündüğümüz kadar iyi bağlantıları varsa, fazla zamanımız yok."

Korku göğsümün etrafını dikenli tel gibi sarıyor. "Sence ailemi zaten biliyorlar mıdır?"

"Hiçbir fikrim yok ama tamamen ihtimal dışı değil. Onları şimdi ara ve toplayabildiklerini toplamalarını söyle. Onları bir saat içinde alacağız ve ben de hepinizi havaalanına götüreceğim."

"Bekle bir dakika." Julian'a bakıyorum. "*Hepimiz* mi? Peki ya sen?"

"Sullivan tehdidiyle ilgilenmem gerekiyor. Lucas ve ben muhafızların çoğuyla birlikte geride kalacağız."

"Ne?" Birden nefes almakta zorlandım. "Ne demek geride kalacağım?"

"Bu pisliği temizlemem gerekiyor," diyor Julian sabırsızlıkla. "Şimdi bunun hakkında konuşarak zaman mı kaybedeceğiz yoksa aileni mi arayacaksın?"

Boğazımda yükselen acı itirazları yutuyorum. "Şimdi onları arayacağım," diyorum sıkıca ve telefonuma uzanıyorum.

Julian haklı; şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Bununla birlikte, eğer buna uysalca razı olacağımı düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Onu bir daha kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bölüm 32

Julian

Nora'nın ailesinin evine giden yol gergin bir sessizlik içinde geçti. Ben ekibimle güvenlik lojistiğini koordine etmekle meşgulüm, Nora ise planlardaki ani değişiklikle ilgili soru bombardımanına tutmuş gibi görünen ailesiyle hararetli bir şekilde mesajlaşıyor. Rosa ikimizi de sessizce izliyor, yüzündeki siyah-mavi şişlik ifadesini gizliyor.

Oraya varır varmaz Nora aceleyle eve giriyor ve ben de onu yarım saat bile yalnız bırakmak istemediğim için peşinden içeri giriyorum. Rosa, Lucas'la birlikte arabada kalıyor ve ayak altında dolaşmak istemediğini söylüyor.

İçeri girdiğimde Rosa'nın dışarıda kalmakta haklı olduğunu gördüm.

İçeride, Leston'ların evi tam bir tımarhane. Gabriela , kocaman bir bavula mümkün olduğunca çok eşya doldurmaya çalışıyor ve kocası telefonda yüksek sesle konuşuyor, birisine evet, şu anda ülkeyi terk etmek zorunda olduğunu ve hayır, daha fazla haber veremediği için üzgün olduğunu açıklıyor.

Telefonu kapatırken "Beni kovacaklar," diye mırıldanıyor ve ben de hiçbir işin onun hayatına değmeyeceğini söyleme dürtüsüne direniyorum.

"Eğer seni kovarlarsa, başka bir iş bulmana yardım edeceğim Tony," diyorum mutfak masasına otururken. Nora'nın babası bana öfkeli bir bakış fırlatıyor ama ben onu görmezden gelerek son birkaç saat içinde gelen kutumda biriken düzinelerce e-postaya odaklanıyorum.

Kırk dakika sonra, Nora sonunda Leston'ları toplanmayı bırakmaya ikna eder.

Annesi almayı unuttuğu bir şeyi daha hatırlayınca, "Gitmeliyiz anne," diye ısrar ediyor. "Yerleşkede böcek spreyimiz var, söz veriyorum. Ve başka neye ihtiyacın olursa, senin için sipariş eder ve teslim ettiririz. Tamamen ıssız bir yerde yaşamıyoruz, biliyorsun."

Gabriela bundan memnun görünüyor, ben de kocaman valizi kapatmasına ve arabaya taşımasına yardım ediyorum. Bu şey en az iki yüz elli pound ağırlığında ve onu limuzinin bagajına kaldırırken çabayla homurdanıyorum. Bu sırada Nora'nın babası daha küçük ikinci bir bavul getiriyor.

"Ben alırım," diyorum, elimi uzatıyorum, ama o elini geri çekiyor.

"Ben hallederim," diyor sertçe, ben de kendi başına halletmesine izin vermek için geri çekiliyorum. Eğer söylenmeye devam etmek istiyorsa, bu onun bileceği iş.

Her şey yüklendikten sonra Nora'nın ailesi arabaya biner ve Rosa öne, Lucas'ın yanına oturur. "Dördünüze daha fazla yer açmak için," diye açıklıyor, sanki limuzinin arkası on kişiyi rahatlıkla alamayacakmış gibi.

"Bütün bu arabaların burada olması şart mı?" Ben Nora'nın yanına otururken Nora'nın annesi soruyor. "Yani, gerçekten o kadar güvensiz mi?"

Garaj yolundan çıkarken, "Muhtemelen hayır, ama riske atmak istemiyorum," diyorum. Yedi cip arasında bölünmüş yirmi üç korumaya ek olarak

-hepsi şu anda bu sessiz blokta rölantide çalışıyor- ayrıca koltuğumuzun altında bir silah zulası var. Chicago'ya huzurlu bir yolculuk için aşırıya kaçıyor ama şimdi sorun olduğu için yeterli olmadığından endişeleniyorum. Daha fazla adam, daha fazla silah getirmeliydim ama Frank ve arkadaşlarının buraya anlaşma yapmaya geldiğimi düşünmelerini istemedim.

Tony arka pencereden bizi takip eden araba alayına bakarak, "Bu çılgınlık," diye mırıldandı. "Komşularımızın ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Senin VIP olduğunu düşünüyorlar baba," diyor Nora zoraki bir neşeyle. "Başkan için sürekli Gizli Servis'le seyahat etmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem." Nora'nın babası bize doğru dönüyor, kızına bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Nasıl hissediyorsun tatlım?" diye soruyor. "Bu çılgınlıkla uğraşmak yerine dinlensen daha iyi olur."

"Ben iyiyim baba." Nora'nın yüzü gerilir. "Sakıncası yoksa bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Elbette tatlım," diyor annesi, gözlerini hızla kırpıştırarak -ağlamamak için olduğunu tahmin ediyorum-. "Sen nasıl istersen, aşkım."

Nora annesine gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyor. Dayanamayıp uzanıyorum ve kolumu omuzlarına atarak onu kendime doğru çekiyorum. "Rahatla bebeğim," diye mırıldanıyorum saçlarına, yanıma sokulurken. "Yakında orada olacağız ve sen uçakta uyuyabilirsin, tamam mı?"

Nora iç çekiyor ve omzuma doğru mırıldanıyor: "Kulağa hoş geliyor." Yorgun görünüyor, bu yüzden saçlarını okşuyorum, ipeksi yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Sonsuza kadar böyle oturabilir, onun küçük bedeninin sıcaklığını hissedebilir, tatlı kokusunu içime çekebilirdim,

narin bir koku. Düşükten bu yana ilk kez göğsümdeki ağırlığın bir kısmı kalkıyor, karanlık, acı keder biraz hafifliyor. Şiddet hala damarlarımda nabız gibi atıyor, ama korkunç boşluk şimdilik doldu, acı veren boşluk artık içimde genişlemiyor.

Bu şekilde ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama limuzinin koridoruna baktığımda Nora'nın ailesinin bizi tuhaf bir şekilde izlediğini görüyorum. Özellikle Gabriela büyülenmiş görünüyor. Onlara kaşlarımı çatıyorum ve Nora'yı daha rahat bir şekilde yanıma yerleştiriyorum. Buna şahit olmaları hoşuma gitmiyor. Evcil hayvanıma ne kadar bağımlı olduğumu, ona ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumu bilmelerini istemiyorum.

Bakışlarım karşısında ikisi de gözlerini kaçırıyor ve otoyoldan çıkıp iki şeritli bir yola girdiğimizde Nora'nın saçlarını okşamaya devam ediyorum.

"Oraya varmamıza ne kadar kaldı?" Nora'nın babası birkaç dakika sonra soruyor. "Özel bir havaalanına gidiyoruz, değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyorum. "Çok uzakta değiliz sanırım. Trafik yok, yani yaklaşık yirmi dakika içinde orada oluruz. Adamlarımdan biri uçağı hazırlamak için önden gitti, yani oraya varır varmaz havalanabileceğiz."

"Ve bu şekilde ayrılabilir miyiz? Gümrükten geçmeden mi?" Nora'nın annesi soruyor. Nora'yı kucaklama şeklimle hâlâ alışılmadık bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyor. "Kimse ülkeye tekrar girmemizi falan engellemeyecek mi?"

"Hayır," diyorum. "Özel bir anlaşmam var-" Ben açıklamamı bitiremeden araba hızlanıyor. Hızlanma o kadar keskin ve ani ki, dik durmayı ve soluk soluğa belime sarılan Nora'yı tutmayı zar zor başarıyorum. Anne ve babası o kadar şanslı değil; neredeyse uzun limuzin koltuğundan uçarak yan taraflarına düşüyorlar.

Bizi sürücüden ayıran panel aşağı yuvarlanıyor ve Lucas'ın dikiz aynasındaki acımasız yüzü ortaya çıkıyor.

"Kuyruğumuz var," diyor ters bir şekilde. "Peşimizdeler ve sahip oldukları her şeyle üzerimize geliyorlar."

Bölüm 33

Nora

Kalbim bir an için durdu; sonra damarlarımda adrenalin patladı. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, Julian çoktan harekete geçmişti. Emniyet kemerimi çözerek kolumdan tuttu ve beni koltuktan limuzinin zeminine sürükledi.

"Orada kal," diye bağırıyor ve ben şok içinde koltuğu kaldırıp devasa bir silah zulasını ortaya çıkarmasını izliyorum.

"Ne-" diye soluk soluğa bağırıyor annem ama o anda limuzin savrularak beni içi doldurulmuş deri koltuğun yan tarafına çarpıyor. Annemle babam umutsuzca birbirlerine tutunarak ağlıyorlar ve Julian düşmemek için yükseltilmiş koltuğun kenarına tutunuyor.

Ve sonra duydum.

Otomatik silah sesleri. Biri bize ateş ediyor.

"Gabriela!" Babamın yüzü bembeyaz oldu. "Bana tutun!"

Limuzin tekrar savruluyor ve annemin korku dolu bir çığlık atmasına neden oluyor. Limuzin daha da hızlanırken Julian her nasılsa dik duruyor ve zulanın üzerine eğiliyor. Yerdeki pozisyonumdan, camlardan görebildiğim tek şey ağaç tepelerinin yanıp sönmesi. Otoyolda son sürat uçuyor olmalıyız.

Bir silah patlaması daha ve ağaçlar daha hızlı geçiyor, yeşillikler görüş alanımda bulanıklaşıyor. Nabzımın atışını duyabiliyorum; neredeyse uzaktaki lastiklerin gıcırtısını bastırıyor.

"Aman Tanrım!" Annemin panikle attığı çığlık üzerine bir koltuğa tutundum ve dizlerimin üzerinde yükselip arka camdan dışarı baktım.

Beni karşılayan manzara *Hızlı ve Öfkeli* filmlerinden fırlamış gibiydi. Film.

Korumalarımızın yedi SUV'unun arkasında bir araba kafilesi var. Yaklaşık bir düzinesi SUV ve minibüs, ancak çatılarına dev silahlar monte edilmiş üç Hummer da var. Saldırı tüfekleri olan adamlar

arabaların camlarını kırarak, aynı şeyi yapan korumalarımızla ateş teatisinde bulunuyorlar. Şok içinde izlerken, takipçilerden birinin son SUV'umuza yetiştiğini ve onu yoldan çıkarmak için yan tarafına çarptığını görüyorum. Her iki araba da rotasından sapıyor, yanlarının birbirine sürtündüğü yerde kıvılcımlar uçuşuyor ve bir silah sesi daha duyuyorum, ardından takipçilerin arabası yoldan çıkıp takla atıyor.

Biri gitti, on beşten fazlası kaldı.

Matematik zihnimde kristal berraklığında. *On beş arabaya karşı sekiz, limuzinimizi de sayarsak.* İhtimaller bizim lehimize değil. Yüksek hızlı savaş devam ederken kalbim çılgınca atıyor, arabalar kurşun yağmuru altında birbirine çarpıyor.

Bum! Kulakları sağır eden ses vücudumdaki her kemiği titreterek içimi titretiyor. Sersemlemiş bir halde arkadaki muhafızların cipinin havalanıp havada patlamasını izliyorum. Benzin deposu isabet almış olmalı, diye düşünüyorum şaşkınlıkla ve sonra Julian'ın adımı haykırdığını duyuyorum.

Kulaklarım çınlarken dönüyorum ve onun bana hantal bir şey fırlattığını görüyorum. "Giy şunu!" diye kükrüyor ve aynı şeylerden iki tanesini annemlere fırlatıyor.

Kurşun geçirmez yelekler,
inanamayarak fark ettim. Az önce bize
kurşun geçirmez yelek verdi.

Bu şey çok ağır ama limuzin sağa sola savrulsa da giymeyi başarıyorum. Annemle babamın çılgınca birbirlerine talimat verdiklerini duyabiliyorum ve dönüp baktığımda Julian'ın kendi yeleğini çoktan giydiğini görüyorum.

Elinde bir de AK-47 var; onu ellerime tutuşturuyor, sonra da dönüp zuladan büyük, sıra dışı görünümlü bir silah çıkarıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama sonra ne olduğunu anlıyorum.

Bir el bombası fırlatıcısı. Julian bir keresinde bana göstermişti.
Emlak.

Şoku atlattıktan sonra koltuğa tırmandım ve saldırıyı kucakladım.
Tüfeği kararsız ellerle. Ne kadar korkutucu olursa olsun, üzerime düşeni yapmalıyım. Ama ben camı açıp ateş etmeye başlayamadan Julian beni tekrar yere indiriyor.

"Yerde kal," diye kükredi bana. "Sakın kıpırdama!"

Hızlı nefes alışımı kontrol etmeye çalışarak başımı sallıyorum. İçimde cızırdayan adrenalin her şeyi hem hızlandırıyor hem de yavaşlatıyor, algım aynı hem sisli hem de keskin. Annemin hıçkırıklarını duyabiliyorum ve Rosa

Lucas ön tarafta bir şeyler bağırıyor ve sonra Julian'ın ön pencereye doğru dönerken yüzünün değiştiğini görüyorum.

"Siktir!" Küfür boğazından patladı ve şiddetiyle beni dehşete düşürdü.

Kıpırdamadan duramıyorum, tekrar dizlerimin üzerine kalkıyorum ... ve ciğerlerim çalışmayı bırakıyor.

Önümüzdeki yolda, sadece birkaç yüz metre ötede bir polis barikatı var ve biz de yarış arabası hızıyla ona doğru ilerliyoruz.

Bölüm 34

Julian

Zihnimin soğuk ve mantıklı kısmı anında iki şeyi fark ediyor: dönebileceğimiz hiçbir yer yok ve yolumuzu kesen dört polis arabasının etrafı SWAT teçhizatı giymiş adamlarla çevrili.

Bizi bekliyorlardı, yani Sullivan'ın cebindeler ve hepimizi öldürmek için buradalar.

Bu düşünce beni dehşete düşüren bir öfkeyle dolduruyor. Kendim için korkmuyorum ama Nora'nın bugün ölebileceğini, onu bir daha asla kucağıma alamayacağımı bilmek

-

Hayır. Siktir, hayır. Acımasızca, felç edici düşünceyi bir kenara itiyorum ve durumu hızla değerlendiriyorum.

Yirmi saniyeden az bir sürede polis barikatına ulaşacağız. Lucas'ın niyetinin ne olduğunu biliyorum: Aralarında en geniş boşluk olan iki arabaya çarpmak. Boşluk sadece iki metre genişliğinde ama saatte 120 mil hızla gidiyoruz ve araba ağır zırhlı, bu da momentumun bizden yana olduğu anlamına geliyor.

Tek yapmamız gereken çarpışmadan sağ çıkmak.

El bombası fırlatıcısını sağ elimle kavrayarak Nora'nın ailesine "Hazır olun!" diye bağırıyorum ve yere düşerek vücudumla Nora'nın etrafını sarıyorum.

Birkaç saniye sonra limuzinimiz kemik kıran bir güçle polis arabalarına çarpıyor. Nora'nın ailesinin çığlıklarını duyabiliyor, çarpmanın ataletinin beni öne doğru sürüklediğini hissedebiliyor ve kaymayı durdurmak için vücudumdaki tüm kasları geriyorum.

Zar zor da olsa işe yarıyor. Sol omzum koltuğun yan tarafına çarpıyor ama Nora'yı altımda güvende tutuyorum. Ağırlığımla onu ezdiğimden hiç şüphem yok ama alternatifinden daha iyi. Arabanın yan tarafına ve camlarına çarpan kurşunların metalik sesini duyabiliyorum ve bize ateş ettiklerini biliyorum.

Normal bir arabada , çoktan delik deşik olmuştuk.

Limuzinin tekrar hızlandığını hissettiğim anda ayağa fırlıyorum ve göz ucuyla Nora'nın anne ve babasının çarpışmadan kurtulmuş gibi göründüklerini fark ediyorum. Tony acı içinde yüzünü buruşturarak kolunu tutuyor ama Gabriela sadece sersemlemiş görünüyor.

yakından bakacak zamanım yok. Eğer bundan kurtulma şansımız olacaksa, Sullivan'ın adamlarının icabına bakmalıyız ve bunu şimdi yapmalıyız.

Bomba atar hala elimde, bu yüzden tavandaki gizli açıklığı etkinleştirmek için kapının yan tarafındaki bir düğmeye basıyorum. Sonra koridorun ortasında ayağa kalkıyorum, başım ve omuzlarım arabanın dışına çıkıyor. Silahı kaldırarak bizi takip eden araçlara doğrultuyorum - on beş Sullivan aracına bir de polis kruvazörü eklenmiş durumda.

Hayır, *on üç* Sullivan aracı, hızlıca saydıktan sonra kendimi düzeltiyorum. Adamlarım son birkaç dakika içinde iki tanesini daha etkisiz hale getirmeyi başardı.

Oranları biraz daha eşitlemenin zamanı geldi.

Mermiler başımın yanından vızıldayarak geçiyor ama dikkatlice nişan alırken onları görmezden geliyorum. Bu fırlatıcıda sadece altı atışım var, bu yüzden her birini değerlendirmeliyim.

Boom! İlk atış sert bir tekmeyle patladı. Geri tepme omzuma isabet etti, ama el bombası hedefini buldu - tam peşimizdeki polis kruvazörü. Araba havaya uçuyor, havada patlıyor ve yan yatarak yanıyor. Hummer'lardan biri ona çarpıyor ve her iki arabanın da havaya uçup Sullivan'ın minibüslerinden birinin yoldan çıkmasına neden olmasını acımasız bir memnuniyetle izliyorum.

On bir düşman aracı kaldı.

Tekrar nişan alıyorum. Bu sefer hedefim daha iddialı: daha geride kalan Hummer'lardan biri. Tavanına monte edilmiş tek atışlı bir bomba atar var; daha önce SUV'lerimizden birini bu şekilde indirmişlerdi ve yeniden doldurur doldurmaz silahı tekrar kullanacaklarını biliyorum.

Bum! Bir başka sert geri tepme ve tiksintimle ıskalıyorum. Son saniyede, Hummer keskin bir şekilde savruluyor ve bizim SUV'lerden birine acımasız bir güçle çarpıyor. Adamlarımın arabasının takla atarak yoldan çıkmasını çaresiz bir öfkeyle izliyorum.

Şu anda beş koruma cipi ve limuzinimiz kaldı.

Tüm duyguları bir kenara iterek, bir sonraki atışı daha yakın bir minibüse yöneltiyorum. *Bum!* Bu sefer tam isabet. Araç takla atarak patlıyor ve hemen arkasındaki iki Sullivan SUV tam hızla ona çarpıyor.

Sekiz düşman aracı kaldı.

Fırlatıcıyı tekrar doğrultuyorum ve limuzinin sürekli zikzak çizmesini telafi etmek için elimden geleni yapıyorum. Lucas'ın bizi daha zor bir hedef haline getirmek için yolun her tarafına savrulduğunu biliyorum ama bu aynı zamanda *onları* benim için de daha zor bir hedef haline getiriyor.

Bum! Atışı yapıyorum ve bir başka Sullivan SUV patlıyor, bu sırada arkasındakini de yok ediyor.

Altı düşman aracı kaldı ve fırlatmam gereken iki el bombası daha var.

Derin bir nefes alarak tekrar nişan alıyorum ve o anda her ikisi de Hummer'lar ateş püskürüyor. İki SUV'umuz havaya uçtu ve yolun kenarına yuvarlandı.

Üç koruma cipi kaldı.

Öfkemi bastırarak silahı sabit tutuyorum ve bize doğru yaklaşan Hummer'a nişan alıyorum. Bir, iki . . . *bom!* El bombası hedefini vuruyor ve devasa araba yoldan çıkıyor, kaputundan dumanlar yükseliyor.

Bir Hummer ve dört düşman SUV'u kaldı.

Son bir el bombam var.

Derin bir nefes alarak nişan alıyorum ama tetiğe basamadan düşman arabalarından biri savrulup diğerine çarpıyor. Adamlarım sürücüyü vurmuş olmalı ki şansımız biraz daha arttı. Sullivan kuvvetleri şimdi bir Hummer ve iki SUV'a düştü.

Rahatlamış bir şekilde tekrar nişan alıyorum ... ve sonra onu duyuyorum.

Uzaktan helikopter kanatlarının eşsiz kükremesi duyuluyor.

Yukarı baktığımda, batıdan gelen bir polis helikopteri görüyorum. *Hay sikeyim.*

Ya daha kirli polisler var ya da ABD'li yetkililer bu çatışmanın kokusunu aldı.

Her iki da, bu bizim için iyiye işaret değil.

Bölüm 35

Nora

Yeni ses kulaklarıma ulaştığında adrenalin seviyem yükseliyor. Böyle hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum - aynı anda hem uyuşuk hem de keskin bir şekilde canlı. Kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyor ve tenim buzbir korkunun dikenleriyle karıncalanıyor. Ancak, daha önce beni saran panik yok oldu; ikinci ve üçüncü patlama arasında bir noktada kayboldu.

Görünüşe göre insan her şeye alışabilir, arabaların havaya uçmasına bile.

Julian'ın bana verdiği silahı kavrarken, boştaki elimle koltuğa tutunuyorum, arabanın penceresinin dışında gerçekleşen savaştan başka bir yere bakamıyorum. Arkamızdaki yol savaş alanından fırlamış gibi, kaza yapmış ve yanmış arabalar dar otoyolun boş kısmını kaplıyor.

Sanki bir video oyunundaymışız gibi ama kayıplar gerçek.

Bum! Kumanda düğmesine bir kez basın ve bir araba uçmaya başlasın. *Bum!* Başka bir araba. *Boom! Bum!* Kendimi her el bombasını zihinsel olarak yönlendirirken yakalıyorum, sanki düşüncelerimle Julian'ın hedefini yönlendirebilirmişim gibi.

Bir oyun. Sadece çarpıcı ses efektleri olan gerçekçi bir atış oyunu. Bu şekilde çerçevelersem, başa çıkabilirim. Arkamızda hem bizim hem de onların tarafında yanan düzinelerce ceset yokmuş gibi davranabilirim. Kendime sevdiğim adamın limuzinin ortasında elinde bir bomba atarla durmadığını, kafasının ve vücudunun üst kısmının dışarıdaki ateş yağmuruna maruz kalmadığını söyleyebilirim.

Evet, artık bir helikopterin olduğu bir oyun. Sesini duyabiliyorum ve koltuğa tırmanıp pencereye yaklaştığımda onu görebiliyorum da.

Bu bir polis helikopteri, doğrudan bize doğru geliyor.

Yetkililerin olaya müdahale etmeye çalışması içimizi rahatlatmalı; ancak az önce içinden geçtiğimiz abluka, kanun ve düzeni yeniden tesis etmeye yönelik bir girişim gibi görünmüyordu. Sullivan'ın güçleriyle birlikte bizi takip eden polis aracını gördüm; bu ölümcül kovalamacaya karışan tüm suçluları tutuklamaya çalışmıyorlardı.

Bizi ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

Yeni bir dehşet dalgası üzerime çökerek sahte sakinliğimi bozuyor. Bu bir oyun *değil*. Etrafımızda insanlar ölüyor ve eğer bu limuzinin zırhı ve Lucas'ın sürüş becerileri olmasaydı, biz de çoktan ölmüş olurduk. Sadece ben olsaydım, bu kadar önemli olmazdı. Ama sevdiğim herkes bu arabada. Eğer onlara bir şey olursa-

Hayır, dur. Nefesimin kesilmeye başladığını hissediyorum ve bu düşünceyi uzaklaştırıyorum. Şu anda panik yapmayı göze alamam. Ön tarafa baktığımda annemle babamın koltukta birbirlerine sokulmuş, emniyet kemerlerini sıktıklarını görüyorum. O kadar solgunlar ki, neredeyse yeşil görünüyorlar. Annem artık çığlık atmadığı için sanırım ikisi de şokta.

Limuzin keskin bir sağa dönüş yaparak beni neredeyse koltuktan fırlatacaktı. "Hangara gidiyorum!" Lucas ön taraftan bağırıyor ve fark ediyorum ki

Otoyoldan daha da dar bir yola saptık. Küçük havaalanı tam önümüzde beliriyor ve kurtuluş vaadiyle bizi çağırıyor. Helikopterin gürültüsü şu anda tam tepemizde, ama uçağımıza ulaşabilir ve havalanabilirsek

Bum! Görüşüm kararıyor, tüm sesler bir saniyeliğine kayboluyor. Nefes nefese koltuğun kenarına tutunuyorum, limuzin savrulup daha da hızlanırken umutsuzca tutunmaya çalışıyorum. Duyularım geri döndüğünde, tam arkamızdaki muhafızların cipinin vurulduğunu fark ediyorum. Tavanında kocaman, dumanı tüten bir delik var. Dehşete düşmüş bir halde arabalarımızdan birine çarpıp parçalanmasını izliyorum. Lastikler gıcırdıyor ve ardından her iki araba da ezilmiş metal yığını halinde yoldan çıkıyor.

Polis helikopteri bize ateş etti, panikle fark ettim. Bize ateş etti ve iki aracımızı vurdu, bizi korumak için sadece bir koruma aracı bıraktı.

Dönüp tekrar ön cama çılgınca bir bakış attım. Uçağımızın park ettiği hangar yakın, çok yakın. Sadece birkaç yüz metre sonra orada olacağız. Elbette o kadar uzun süre hayatta kalabiliriz-

Bum! Kulaklarım çınlıyor, arkamızdaki Hummer'ın alevler içinde kaldığını görmek için dönüyorum. Julian ona çarpmış olmalı, rahatlayarak fark ediyorum. Şu anda bizi takip eden sadece helikopter ve iki cip var ve son cipte hâlâ korumalarımız var. Bunun gibi birkaç atış daha yaparsak güvende olacağız-

"Nora!" Güçlü kollar belimi sararak beni yere sürüklüyor. Öfkeli Julian üzerimde diz çökmüş, yüzü gök gürültüsü gibi. "Sana yerde kalmanı söylemiştim!"

Bir saniye içinde iki şeyi fark ettim: yaralanmamıştı ve elleri boştu.

El bombası fırlatıcısının cephanesi bitmiş olmalı.

Bum! Bir patlama limuzini sarsıyor ve ikimizi de uçuruyor. Julian'ın etrafımda dönerek beni vücuduyla koruduğunun hayal meyal farkındayım ama yine de bölmeye çarptığımızda acımasız etkiyi hissediyorum. Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor ve arabanın içi etrafımda dönüyor, keskin bir şey derimi ısırırken görüşüm bulanıklaşıyor. Beynim dışarı çıkmak için mücadele ediyormuş gibi başım içten içe çarpıyor.

"Nora!" Julian'ın sesi kulaklarımdaki çınlamayı bastırıyor. Sersemlemiş bir halde ona odaklanmaya çalışıyorum. Bulanıklık biraz dağılınca yine yerde olduğumuzu fark ediyorum, o da üstümde yatıyor. Yüzü kanla kaplı; kan damlıyor, üzerime damlıyor. O da bir şeyler söylüyor ama kelimeleri zihnimde kayıtlı değil.

Tek gördüğüm kanının vahşi, ölümcül kırmızısı.

"Yaralanmışsın." Dehşete kapılmış vıraklamam benim sesimle pek benzerlik göstermiyor. "Julian, yaralısın-"

Çenemi sertçe kavrıyor ve beni sersemleterek susturuyor. "Beni dinle," diye homurdandı. "Tam bir dakika içinde kaçmanı istiyorum. Beni anlıyor musun? Lanet uçağa doğru koş ve ne olursa olsun durma."

Anlamsızca ona bakıyorum. *Damla. Damla. Damla.* Kırmızı damlalar akmaya devam ediyor. Yüzümdeki ıslaklığı hissedebiliyor, dudaklarımdaki metalik sıcaklığı tadabiliyorum. Gözleri tüm bu kırmızı, mavi ve inanılmaz güzelliğin ortasında parlak mavi.

"Nora!" diye kükrüyor, beni sarsıyor. "Beni anlıyor musun?"

Kafatasımdaki çınlamanın bir kısmı azalıyor ve sözlerinin anlamı nihayet bana ulaşıyor.

Koş. Koşmamı istiyor.

"Ne hakkında-" demek istiyorum ama kesiyor.

"Ailenizi alacaksınız ve *hepiniz* kaçacaksınız." Sesi çeliği kesecek kadar keskin, bakışları içimi yakıyor. "Silahın yanında olacak ama kahramanlık yapmanı istemiyorum. Anlıyor musun, Nora?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Evet." Şakaklarımdaki çarpıntıya rağmen arabanın hala gittiğini, çarpan her neyse ona rağmen hala sürdüğünü fark ediyorum.

Biz. Helikopterin üzerimizde dolaştığını duyabiliyorum ama şimdilik hayattayız. "Evet, anlıyorum."

"Güzel." Bakışlarımı birkaç dakika daha tutuyor ve sonra sanki karşı koyamıyormuş gibi başını eğip sert, yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor. Kanının tuzunu, metalini ve Julian'ın eşsiz tadını alıyorum ve içinde bulunduğumuz kâbusu unutturmak için beni öpmeye devam etmesini istiyorum. Ancak çok geçmeden dudakları boynuma geçiyor ve kulağıma fısıldarken nefesinin sıcaklığını hissediyorum, "Lütfen kendini ve aileni uçağa götür bebeğim. Thomas zaten orada ve gerekirse uçağı o kullanabilir. Lucas Rosa'yla ilgilenecek. Buradan canlı çıkmak için tek şansımız bu, o yüzden sana koş dediğimde koş. Ben hemen arkanda ol, tamam mı?"

Ben daha bir şey söyleyemeden ayağa fırlıyor ve beni dizlerimin üzerine çekerek düşürdüğüm AK-47'yi bana uzatıyor. Ani hareket yüzünden başım dönüyor ama baş dönmesini atlatıp silahı tüm gücümle kavrıyorum. Her şey ters gidiyor, vücudum garip bir şekilde işbirliği yapmıyor, ama arka camın gittiğini ve arabanın arkasından duman yükseldiğini görecek kadar odaklanabiliyorum. İçim rahatladı, annemle babam hâlâ koltuklarına bağlı, kanlar içinde ve sersemlemiş görünüyorlar ama hayattalar.

Arka cam kırılmış ve cam parçaları arabanın içine fırlamış olmalı; bu da üzerlerindeki ve Julian'daki kanı açıklıyor.

Limuzin yavaşlamaya başlıyor ve Julian çenemi tekrar kavrayarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. "On saniye içinde," diyor sertçe, "bu kapıyı açacağım ve dışarı çıkacağım. O anda sen de diğer kapıdan kaçacaksın. Anladın mı, Nora? Dışarı atla ve deli gibi koş."

Başımı sallıyorum ve beni bıraktığında aileme dönüyorum. "Kemerlerinizi çıkarın," diyorum kısık sesle. "Araba durur durmaz uçağa doğru koşacağız."

Annem tepki vermiyor, yüzü şoktan bomboş, ama babam emniyet kemeri tokalarını karıştırmaya başlıyor. Göz ucuyla hangarın yaklaştığını görüyorum ve araba durmadan önce onları kurtarmaya kararlı bir şekilde çılgınca aileme yardım etmeye başlıyorum.

Annemin emniyet kemerini çözmeyi başarıyorum, ama babamınki sıkışmış gibi görünüyor ve limuzin uzun, açık bir kapıdan geçip depo benzeri bir binaya girerken ikimiz de umutsuzca çekiştiriyoruz, ellerimiz birbirimizin yolunda.

"Acele edin!" Limuzin gıcırdayarak dururken Julian bağırıyor. Neredeyse tekrar fırlayacaktım ama emniyet kemeri kayışına tutunmayı başardım.

"Şimdi, Nora!" Julian kapısını açarak bağırıyor. " git!"

Emniyet kemerinin tokası nihayet gevşiyor ve babam annemin elini tutarken ben de onun elini tutuyorum. Karşı kapıyı iterek açıyoruz, arabadan dışarı fırlıyoruz, ellerimizin ve dizlerimizin üzerine düşüyoruz. Kalbim küt küt atıyor, başımı çevirip uçağımızı arıyorum ve sonra onu görüyorum.

Hangarın karşı tarafındaki çıkışa yakın bir yerde duruyor ve onunla aramızda bir düzine başka uçak var.

"Bu taraftan!" Babamı çekiştirerek ayağa fırladım. "Hadi, gitmeliyiz!"

Koşmaya başladık. Arkamızda bir fren sesi daha duyuluyor ve ardından şiddetli bir silah patlaması geliyor. Başımı çevirdiğimde Julian ve Lucas'ın az önce arkamızdaki binaya çarpan bir cipe ateş ettiklerini görüyorum. Rosa da koşuyor; hemen peşimizde. Kalbim küt küt atıyor, yavaşlıyorum, içimdeki her şey geri dönmek, Lucas ve Julian'a yardım etmek için çığlık atıyor ama sonra onun sözlerini hatırlıyorum.

Hayatta kalmak için en iyi şansımız herkesi o uçağa götürmek.
Benim yardımımla bile ailem zar zor ayakta duruyor.

Bu yüzden limuzine doğru koşma isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine bize neredeyse yetişmiş olan Rosa'ya "Acele et!" diye bağırıyorum. Sonra dördümüz tekrar koşmaya başladık, babam annemi peşinden sürüklüyordu. Ölümcül derecede solgun ve gözleri vahşi görünüyor, ama bir ayağını diğerinin önüne koyuyor ve şu anda yapmasını istediğim tek şey bu. Eğer bunu atlatırsak, ailemin psikolojisi üzerindeki etkisi hakkında endişeleneceğim ve tüm bunlardaki rolüm hakkında acı çekeceğim.

Şimdilik tek görevimiz hayatta kalmak.

Yine de, bunu bilsem bile, koşarken arkamızdan çılgınca bakışlar atmaktan kendimi alamıyorum. Julian için duyduğum korku midemde kocaman bir düğüm oluşturuyor. Onu tekrar kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Arkama ilk baktığımda Julian ve Lucas'ın limuzinin arkasına sığındıklarını ve cipin arkasına saklanan adamlarla ateş ettiklerini görüyorum. Yerde iki ceset ve cipin ön camında kanlı bir delik var.

Panik halindeyken bile içimde bir gurur parıltısı hissediyorum. Kocam ve sağ kolu iş can almaya gelince ne yaptıklarını biliyorlar.

Çaldığım ikinci bakış daha da iyi bir durumu ortaya çıkarıyor. Dört düşman cesedi ve Lucas, Julian koruma ateşi sağlarken kalan nişancıya ulaşmak için limuzinin etrafında ilerliyor.

Üçüncü bakışta son nişancı da ortadan kalkıyor ve silah sesleri kesiliyor, hangar onca gürültüden sonra garip bir şekilde sessizleşiyor. Lucas ve Julian'ın yara almadan ayağa kalktığını görüyorum ve sevinç gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlıyor.

. Hayatta kaldık.

Çoktan uçağın yanındayız ve saç randevumdaki şoför Thomas'ın açık kapının yanında durduğunu görüyorum. Titreyen bir sesle "Lütfen onları içeri alın," diyorum ve o da başını sallayarak annemle babamı ve Rosa'yı merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Onlara katılmam için beni ikna etmeye çalıştığında babama "Birazdan geliyorum," diyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Kendimi onun elinden kurtararak limuzine doğru geri dönüyorum.

"Julian!" AK-47'yi başımın üzerine kaldırarak silahla ona el sallıyorum. "Bu tarafa! Gel, gidelim!"

Bana bakıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

Yarı gülerek, yarı ağlayarak, sevincimden başka hiçbir şeyin farkında olmadan ona doğru koşmaya başlıyorum - ve sonra limuzinin yanındaki duvar patlıyor, onu ve Lucas'ı uçuruyor.

Bölüm 36

Julian

Acı. Karanlık.

Bir an için o penceresiz odaya geri dönüyorum, Majid'in bıçağı yüzümü kesiyor. Midem kabarıyor, kusmuk boğazımda yükseliyor. Sonra zihnim açılıyor ve kulaklarımda donuk bir çınlamanın farkına varıyorum.

Tacikistan'da böyle bir şey olmadı. Orada da bu kadar sıcak hissetmemiştim. Çok sıcak. O kadar sıcak ki yanıyorum.

Lanet olsun! Bir adrenalin patlaması zihnimdeki tüm sisleri dağıtıyor. Şimşek hızıyla hareket ederek, yeleğimi kemiren alevleri söndürmek için birkaç kez yuvarlanıyorum. Mide bulantısı içimi kemiriyor, başım acıyla zonkluyor ama durduğumda ateş yok olmuştu.

Nefes nefese kalarak hareketsiz yatıyor ve kendime gelmeye çalışıyorum. Az önce ne oldu lan?

Başımdaki çınlama biraz hafifliyor ve göz kapaklarımı araladığımda etrafımda yanan moloz parçalarını görüyorum.

Bir patlama. Bir patlama olmalı.

Farkına varır varmaz, duyuyorum. Bir silah patlaması ve ardından gelen cevap . Kalbim durdu. *Nora!*

Paniğin sarsıntısı o kadar yoğun ki her şeyin önüne geçiyor. Artık acının farkında olmadan ayağa fırlıyorum, ağırlığımı taşımak için sertleşmeden önce dizlerim bir saniyeliğine bükülürken tökezliyorum.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak silah seslerinin kaynağını arıyorum ve sonra görüyorum.

Küçük bir figür, bir yaylım ateşi daha açtıktan sonra büyük bir uçağın arkasına kaçıyor. Arkasında, hepsi SWAT teçhizatı giymiş dört silahlı adamdan oluşan bir grup var.

Bir saniye içinde, sahnenin geri kalanına bakıyorum. Limuzinin yanındaki hangar duvarı yok olmuş, parçalara ayrılmıştı ve açıklıktan

Çimlerin üzerinde duran polis helikopterinin kanatları artık hareketsiz ve sessiz.

Son SUV'daki adamlarım savaşı kaybetmiş olmalı, bizi Sullivan'ın kalan kuvvetlerine karşı savunmasız bıraktılar.

Bu düşünce zihnimde tam olarak şekillenmeden, çoktan harekete geçtim. Limuzin yanımda yanıyor, ama yangın ön tarafta, arkada değil, bu yüzden hala birkaç saniyem var. Arabaya doğru sıçrayarak kapılardan birini açıyorum ve içeri giriyorum. Silahlar hâlâ zulada, bu yüzden iki makineli tüfek alıp arabanın her an havaya uçabileceğini bilerek dışarı atlıyorum. Bunu yaparken, Lucas'ın bir düzine metre ötede ayağa kalkmaya çalıştığını fark ediyorum. Yaşıyor; bunu uzaktan gelen bir rahatlama hissiyle fark ediyorum.

Bunun üzerinde daha fazla duracak zamanım yok. Yüz metre ötede, Nora uçakların etrafından dolanıyor, peşindekilerle karşılıklı ateş ediyor. Küçücük hayvanım dört silahlı adama karşı - bu düşünce beni mide bulandırıcı bir dehşet ve öfkeyle dolduruyor.

Her iki elimde de birer silah tutarak koşmaya başladım. Sullivan'ın adamlarını net bir şekilde görebildiğim anda ateş açıyorum.

Rat-tat-tat! Bir adamın kafası patlıyor. *Rat-tat-tat!* Bir adam daha yere düşüyor.

Ne olduğunu anlayan hayatta kalan iki adam arkalarını dönüp bana ateş etmeye başlıyor. Etrafımda vızıldayan mermileri görmezden gelerek koşmaya ve ateş etmeye devam ediyorum, uçakların etrafında zig-zag çizmek için elimden geleni yapıyorum. Göğsümü koruyan yelekle bile, silah ateşine karşı bağışıklığım yok.

Rat-tat-tat! Bir şey sol omzumu kesiyor ve ardında yanan bir iz bırakıyor. Küfrederek silahları daha sıkı kavrayıp ateşe karşılık veriyorum ve adamlardan birinin küçük bir servis kamyonunun arkasına atlamasına neden oluyorum. İkincisi bana ateş etmeye devam ediyor ve ben koşarken Nora'nın uçaklardan birinin arkasından çıkıp nişan aldığını görüyorum, gözleri solgun yüzünde karanlık ve kocaman.

Pat! Tetikçinin kafası büyük bir gürültüyle patlıyor. Kurşunu hedefini vurdu. Dönüyor ve kamyonun arkasında saklanana ateş ediyor.

Onun sağladığı dikkat dağınıklığını kullanarak rotamı değiştiriyorum ve kalan adamın sığındığı kamyonun etrafından dolanıyorum. Arkasından yaklaştığımda Nora'ya nişan aldığını görüyorum ve bir öfke çığlığıyla tetiğe basıp onu kurşun yağmuruna tutuyorum.

Kamyonun yan tarafından aşağı kayar, kanlı ve cansız bir et yığınına dönüşür. Başka silah sesi duyulmaz, ortaya çıkan sessizlik neredeyse ürkütücüdür.

Nefes nefese, silahlarımı indirdim ve kamyonun arkasından çıktım.

Bölüm 37

Nora

Julian kamyonun arkasından kanlar içinde ama canlı olarak çıkarken, AK-47'yi bırakıyorum, parmaklarım artık ağır silahı tutamıyor. Göğsümü dolduran duygu mutluluğun, rahatlamanın ötesine geçiyor.

Bu sevinç. Düşmanlarımızı öldürdüğümüz ve hayatta kaldığımız için çarpıcı, vahşi bir sevinç.

Duvar patladığında ve silahlı adamlar hangara koştuğunda, Julian'ın öldürüldüğünü düşündüm. Kör edici bir öfkeyle onlara ateş açtım ve bana ateş etmeye başladıklarında, saf içgüdüyle hareket ederek akılsızca koştum.

Birkaç dakikadan fazla dayanamayacağımı biliyordum ama umurumda değildi. Tek istediğim olabildiğince çok kişiyi öldürecek kadar uzun yaşamaktı.

Ama şimdi Julian burada, önümde, her zamanki gibi canlı ve hayat dolu.

Ben mi ona doğru koşuyorum yoksa o mu bana doğru koşuyor bilmiyorum ama bir şekilde kendimi onun kucağında buluyorum, o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Yüzüme ve boynuma sıcak, yakıcı öpücükler yağdırıyor, elleri vücudumda dolaşıp yaralar arıyor ve son bir saatin tüm dehşeti kayboluyor, vahşi bir sevinç tarafından itiliyor.

Hayatta kaldık, birlikteyiz ve hiçbir şey bizi ayıramayacak.

Tekrar.

* * *

Onu aramak için hangardan çıktığımızda Lucas, "Bu ikisi helikopterin yakınındaydı," diyor. Julian gibi o da kanlar içinde ve ayakları üzerinde duramıyor ama bunun için daha az ölümcül değil; çimlerin üzerinde yatan iki adamın durumu da bunu kanıtlıyor. İkisi de inliyor ve ağlıyor, biri kanayan kolunu tutuyor, diğeri de bacağından fışkıran kanı tutmaya çalışıyor.

"Düşündüğüm kişi bu mu?" Julian başıyla yaşlı adamı işaret ederek boğuk bir sesle soruyor ve Lucas vahşice gülümsüyor.

"Evet. Patrick Sullivan'ın kendisi, en sevdiği ve kalan son oğlu Sean ile birlikte."

Genç adama bakıyorum, şimdi onun çarpık yüz hatlarını tanıyorum. Bu Rosa'nın saldırganı, kaçan kişi.

Lucas kaburgalarını tutarken yüzünü buruşturarak, "Sanırım helikopterle gelip olayı gözlemlediler ve doğru zamanda içeri daldılar," diye devam etti. "Ama doğru zaman hiç gelmedi. Senin kim olduğunu öğrenmiş olmalılar ve onlara iyilik borcu olan tüm polisleri çağırmışlar."

"Öldürdüğümüz adamlar polis miydi?" Adrenalin yüklü kafam azalmaya başladıkça titremeye başlayarak soruyorum. "Hummer ve SUV'lardakiler de mi?"

"Teçhizatlarına bakılırsa, çoğu öyleydi," diye cevaplıyor Julian, sağ kolunu belime dolayarak. Desteği için minnettarım, çünkü bacaklarım pişmiş erişte gibi hissetmeye başlamıştı. "Bazıları muhtemelen kirliydi, ama diğerleri sadece üstlerinden gelen emirleri körü körüne uyguluyorlardı. Onlara bizim çok tehlikeli suçlular olduğumuzun söylendiğinden hiç şüphem yok. Hatta belki de terörist."

"Ah." Bu düşünceyle başım ağrımaya başlıyor ve aniden tüm ağrılarımın ve çürüklerimin farkına varıyorum. Acı beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor, ardından o kadar yoğun bir yorgunluk geliyor ki Julian'a yaslanıyorum, görüşüm grileşiyor.

"Siktir." Mırıldandığım bu küfürle dünyam yana yatıyor ve Julian'ın beni kaldırıp göğsüne yasladığını fark ediyorum. "Onu uçağa götüreceğim," dediğini duyuyorum ve kalan tüm gücümü başımı sallamak için kullanıyorum.

"Hayır, ben iyiyim. Lütfen beni indir," diye rica ediyorum, omuzlarını itiyorum ve Julian beni şaşırtarak, dikkatlice ayağa kaldırıyor. Bir kolunu sırtımda tutuyor ama kendi başıma ayakta durmama izin veriyor.

"Ne oldu bebeğim?" diye soruyor, bana bakarak.

Kanlar içindeki iki adamı işaret ediyorum. "Onlara ne yapacaksınız? Onları öldürecek misiniz?"

"Evet," diyor Julian. Mavi gözleri soğuk bir şekilde parlıyor. "Yapacağım."

Yavaş bir nefes alıp bırakıyorum. Julian'ın adaya getirdiği kız itiraz ederdi, onları bağışlaması için bir sebep sunardı ama ben artık o kız değilim. Bu adamların çektiği acı bana dokunmuyor. Sırt üstü dönmüş bir böceğe bu insanlardan daha fazla sempati duydum ve Julian'ın onların oluşturduğu tehdidin icabına bakmak üzere olmasına sevindim.

"Bence Rosa da burada olmalı," diyor Lucas. "Adaletin yerini bulduğunu görmek isteyecektir."

Julian bana bakıyor ve ben de başımla onaylıyorum. Yanlış olabilir, ama şu anda burada olması, onu inciten kişinin bu sona geldiğini görmesi doğru görünüyor.

"Onu buraya getir," diye emrediyor Julian ve Lucas hangara geri dönerek Julian'la beni Sullivan'larla baş başa bırakıyor.

Esirlerimizi acımasız bir sessizlik içinde izliyoruz, ikimiz de konuşmak istemiyoruz. Yaşlı adam ağır kanama nedeniyle çoktan bayılmış durumda ama Rosa'nın saldırganı merhamet dilemekten geri durmuyor. Hıçkıra hıçkıra ve yerde kıvranıyor, eğer onu bırakırsak bize para, siyasi iyilikler, tüm ABD kartelleriyle tanıştırma ... ne istersek vaat ediyor. Bir daha hiçbir kadına dokunmayacağına yemin ediyor, bunun bir hata olduğunu, Rosa'nın kim olduğunu bilmediğini, fark etmediğini söylüyor. Ne Julian ne de ben tepki vermeyince, pazarlık girişimleri tehditlere dönüşüyor ve söylediği hiçbir şeyin ikimizin de fikrini değiştirmeyeceğini bildiğim için onu duymazdan geliyorum. İçimdeki öfke buz gibi, acımaya yer bırakmıyor.

Rosa'ya yaptıkları ve kaybettiğimiz çocuğumuz için Sean Sullivan ölümden daha azını hak etmiyor.

Bir dakika sonra Lucas geri gelir ve titrek görünümlü Rosa'yı hangardan dışarı çıkarır. Ancak iki adamı görür görmez yüzünün rengi yerine geliyor ve bakışları sertleşiyor. Saldırgana yaklaşarak, gözlerini bize çevirmeden önce birkaç saniye ona bakıyor.

"Alabilir miyim?" diye sorarak elini uzattı ve Lucas soğuk bir şekilde gülümseyerek ona tüfeğini uzattı. Elleri sabit, saldırgana nişan alıyor.

"Yap şunu," diyor Julian ve bir adamın daha yüzünün parçalanarak ölmesini izliyorum. Rosa'nın atışının yankısı kaybolmadan önce, Julian baygın haldeki Patrick Sullivan'a doğru adım atıyor ve göğsüne bir mermi sıkıyor.

"Burada işimiz bitti," diyerek cesetten uzaklaştı ve dördümüz uçağa geri döndük.

* * *

Eve dönerken Thomas uçağı kullanıyor, Lucas ise Julian, ben ve Rosa ile birlikte ana kabinde dinleniyor. Hepimizi canlı gören annem histerik hıçkırıklara boğuluyor, bunun üzerine Julian annemle babamı uçağın yatak odasına götürüyor ve orada duş alıp dinlenmelerini söylüyor. Gidip görmek istiyorum

Ama yorgunluk ve adrenalin sonrası çöküşün birleşimi sonunda beni yakalıyor.

Havalanır havalanmaz koltuğumda bayılıyorum, elim Julian'ın elinde sıkıca tutulmuş.

İndiğimi ya da eve geldiğimi hatırlamıyorum. Gözlerimi bir sonraki açışımda evdeki yatak odamızdaydık ve Dr. Goldberg sıyrıklarımı temizliyor ve sarıyordu. Julian'ın uçakta üzerimdeki kanı yıkadığını hayal meyal hatırlıyorum ama yolculuğun geri kalanı zihnimde bulanık.

"Ailem nerede?" Doktor kolumdan küçük bir cam parçasını çıkarmak için cımbız kullanırken soruyorum. "Nasıl hissediyorlar? Peki ya Rosa ve Lucas?"

"Hepsi uyuyor," diyor Julian, prosedürü izlerken. Yüzü yorgunluktan grileşmiş, sesi hiç duymadığım kadar bezgin. "Merak etmeyin. Onlar iyi."

Dr. Goldberg kolumdaki kanayan yarayı sararken, "Vardıklarında onları muayene ettim," diyor. "Babanın dirseği oldukça kötü zedelenmiş ama bir yerini kırmamış. Annen şoktaydı ama kırık camdan kaynaklanan birkaç sıyrık ve biraz incinme dışında durumu iyi, Bayan Martinez de öyle. Lucas Kent'in kaburgalarında birkaç çatlak ve birkaç yanık var ama iyileşecek."

"Ya Julian?" Kocama bakarak soruyorum. Çoktan temizlenmiş ve sargılanmıştı, bu yüzden doktorun ben uyurken onunla ilgilenmiş olması gerektiğini biliyorum.

"Sizin gibi hafif bir beyin sarsıntısı, sırtında birinci derece yanıklar, kolunda kurşunun sıyırdığı yerde birkaç dikiş ve biraz morluk var. Ve tabii ki uçan camdan kaynaklanan bu küçük yaralar." Kolumdan bir cam parçası daha çıkaran doktor duraksıyor ve nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ikimize de bakıyor. Sonunda sessizce şöyle dedi: "Düşük olayını duydum. Çok üzüldüm."

Ani bir gözyaşı kabarmasını engellemek için savaşarak başımı sallıyorum. Dr. Goldberg'in bakışlarındaki acıma, bana kaybettiklerimizi hatırlatan herhangi bir cam parçasından daha fazla acıtıyor. Hayatta kalma mücadelemiz sırasında gömdüğüm acı verici keder geri geldi, her zamankinden daha keskin ve güçlü.

Hayatta kalmış olabiliriz ama yara almadan çıkamadık.

"Teşekkür ederim," diyor Julian kalın bir sesle, ayağa kalkıp pencerenin yanına doğru yürüyor. Hareketleri sert ve sarsak, duruşu gerginlik yayıyor. Görünüşe göre yaptığı gafın farkına varan doktor sözlerini bitiriyor

Bana sessizce davranıyor ve mırıltılı bir "iyi geceler" ile bizi acımızla baş başa bırakarak ayrılıyor.

Dr. Goldberg gider gitmez Julian yatağa döndü. Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Yürürken sallanıyordu.

"Uçakta hiç uyudun mu?" Julian'ın eve vardığımızda giymiş olması gereken tişört ve eşofman altını çıkarışını izlerken soruyorum. Yaralarını görünce göğsüm ağrıyor. "Biraz morarma" ciddi bir yetersizlik. Her yeri mosmor, kaslı sırtının ve gövdesinin büyük bir kısmı beyaz gazlı bezle sarılmış.

"Hayır, sana göz kulak olmak istedim," diye yorgun bir şekilde cevap veriyor ve yanımdaki yatağa tırmanıyor. Yüzüme doğru uzanarak bir kolunu yanımdan geçiriyor ve beni kendine çekiyor. "Arabada geçirdiğin o takla yüzünden beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini tahmin ettim," diye mırıldanıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede.

"Oh, anlıyorum." Bakışlarının yoğun mavisinden gözlerimi alamıyorum. "Ama patlamadan dolayı beyin sarsıntısı da geçirmişsin."

Başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Erken kalkmam için bir neden daha."

Ona bakıyorum, göğüs kafesim ciğerlerimi sıkıyor. Gözlerinde boğuluyormuşum, o hipnotik mavi havuzların derinliklerine çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Patlamayla ilgili hatıralar, son olayların tüm dehşetini de getirerek zihnime kayıyor. Patlamadan fırlayan Julian, Rosa'nın tecavüze uğraması, düşük, kurşun yağmuru altında otoyolda hızla ilerlerken annemle babamın dehşet içindeki yüzleri ... Korkunç sahneler beynimde birbirine karışıyor, beni boğucu bir keder ve suçluluk duygusuyla dolduruyor.

Bizi o kulübe sürüklediğim için iki gün gibi kısa bir sürede bebeğimi ve benim için önemli olan diğer herkesi neredeyse kaybediyordum.

Akan gözyaşları ruhumdan sıkılmış kan gibi geliyor. Her damla gözyaşı kanallarımı yakıyor, boğazımdan çıkan sesler boğuk ve çirkin. Yeni dünyam sadece karanlık değil; simsiyah, tamamen umutsuz.

Gözlerimi sıkarak top gibi kıvrılmaya, acının dışa vurmasını engellemek için kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum ama Julian buna izin vermiyor. Kollarını etrafıma sarıyor, ben dağılırken beni tutuyor, sırtımı okşarken ve saçlarıma hayatta kaldığımızı, her şeyin yoluna gireceğini ve yakında normale döneceğimizi fısıldarken büyük vücudu beni ısıtıyor. Sesinin alçak, derin sesi beni çevreliyor, kulaklarımı dolduruyor

Ta ki elimde olmadan dinleyene kadar... Sahteliklerinin farkında olmama rağmen kelimeler beni rahatlatıyor.

Bu şekilde ne kadar ağladığımı bilmiyorum, ama sonunda acının en kötüsü azalıyor ve Julian'ın dokunuşunun, muazzam gücünün farkına varıyorum. Bir zamanlar hapishanem olan kucağı şimdi kurtuluşum oluyor ve beni umutsuzluk içinde boğulmaktan kurtarıyor.

Gözyaşlarım dindikçe, onun bana sarıldığı kadar benim de ona sımsıkı sarıldığımı ve onun da benim dokunuşumdan huzur bulduğunu fark ediyorum. O beni teselli ediyor, ama ben de onu teselli ediyorum ve bu gerçek bir şekilde acımı hafifletiyor, üzerime çöken karanlık sisin bir kısmını kaldırıyor.

Daha önce de ben ağlarken bana sarılmıştı ama hiç böyle olmamıştı. Doğrudan ya da dolaylı olarak, gözyaşlarımın sebebi hep o oldu. Daha önce acılarımızda hiç birleşmedik, hiç ortak bir ıstırap yaşamadık. Kaybı birlikte yaşamaya en çok yaklaştığımız an Beth'in korkunç ölümüydü ama o zaman bile birlikte yas tutma şansımız olmadı. Depo patlamasından sonra Beth ve Julian'ın yasını tek başıma tuttum ve o benim için geri döndüğünde içimde kederden çok öfke vardı.

Bu sefer farklı. Benim kaybım onun kaybı. Aslında daha çok *onun* kaybı, çünkü bu çocuğu en başından beri o istiyordu. İçimde büyüyen minik hayat -o kadar şiddetle koruduğu- gitti ve Julian'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Yaptığım şey için benden ne kadar nefret ediyor olmalı.

Bu düşünce beni yine paramparça ediyor ama bu sefer acımı içimde tutmayı başarıyorum. Yarın ne olacağını bilmiyorum ama şimdilik beni teselli ediyor ve ben de bunu kabul edecek kadar bencilim, bunu atlatmam için onun gücüne güveniyorum.

İçimi çekerek kocama daha da yaklaştım ve kalbinin güçlü, sabit atışını dinledim.

Julian şu an benden nefret etse bile, ona ihtiyacım var. Gitmesine izin veremeyecek kadar ona ihtiyacım var.

Bölüm 38

Julian

Nora'nın nefes alış verişi yavaşlayıp düzeldikçe vücudu benimkine karşı gevşiyor. Arada bir titremesi hâlâ devam ediyor ama uykunun derinliklerine daldıkça o bile kesiliyor.

Ben de uyumalıyım. Nora'nın doğum gününden önceki geceden beri gözlerimi kapatmadım - bu da kırk sekiz saatten fazla bir süredir uyanık olduğum anlamına geliyor.

Kırk sekiz saat hayatımın en kötü saatleri arasında sayılır.

Hayatta kaldık. Her şey yoluna girecek. Yakında normale döneceğiz. Nora'ya verdiğim güvenceler kulaklarımda boş çınlıyor. Kendi sözlerime inanmak istiyorum ama kayıp çok taze, acı çok keskin.

Bir çocuk. Bir parçası ben, bir parçası Nora olan bir bebek. Hiçbir şey olmamalıydı, sadece potansiyeli olan bir hücre demeti olmalıydı, ama on haftalıkken bile, minik yaratık göğsümün duygularla dolup taşmasına neden oldu, beni minicik, zar zor şekillenen parmağının etrafında döndürdü.

Onun için her şeyi yapardım ama o daha doğmamıştı bile.

Yaşamaya fırsat bulamadan öldü.

Karanlık, acı öfke beni tekrar boğuyor, bu sefer sadece kendime yöneltilmiş. Bu sonucu engellemek için yapabileceğim, yapmam gereken o kadar çok şey var ki. Bunun üzerinde durmanın anlamsız olduğunu biliyorum ama bitkin beynim bunun peşini bırakmayı reddediyor. Faydasız keşkeler dönüp duruyor, ta ki kendimi çarkın içinde koşan ve hiçbir yere varamayan bir hamster gibi hissedene kadar. Ya Nora'yı malikanede tutsaydım? Ya tuvalete daha hızlı gitseydim? Ya, ya... Zihnim daha hızlı dönüyor, boşluk bir kez daha altımda beliriyor ve eğer Nora yanımda olmasaydı, deliliğe yuvarlanacağımı, boşluğun beni bütünüyle yutacağını biliyorum.

Onun küçük, sıcak bedenini sıkıca kavrayarak karanlığa bakıyorum, umutsuzca ulaşılamaz bir şey, hak etmediğim ve asla bulamayacağım bir bağışlanma diliyorum.

Nora uykusunda iç çekiyor ve yanağını göğsüme sürtüyor, yumuşak dudakları tenime değiyor. Başka bir gecede, bilinçsiz bir jest

beni tahrik eder, onun varlığında bana her zaman eziyet eden şehveti uyandırırdı. Ancak bu gece, şefkatli dokunuşu göğsümde oluşan baskıyı daha da artırıyor.

Çocuğum öldü.

Kesinliği bana çarpıyor, çocukluğumdan beri beni uyuşturan kalkanları parçalıyor. Yapabileceğim hiçbir şey yok, kimsenin yapabileceği bir şey yok. Tüm Chicago'yu yok edebilirim ve bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Çocuğum öldü.

Acı kontrolsüz bir şekilde, barajdan taşan bir nehir gibi yükseliyor. Onunla savaşmaya, onu etmeye çalışıyorum ama bu sadece daha da kötüleştiriyor. Anılar bir gelgit dalgası halinde üzerime geliyor, kaybettiğim herkesin yüzleri zihnimde yüzüyor. *Bebek, Maria, Beth, annem, babam, onu sevdiğim o nadir anlarda olduğu gibi ...* Keder dalgası ezici, bu yeni kaybın farkındalığı dışında her şeyi bastırıyor.

Çocuğum öldü.

Istırap içime işliyor, dayanılmaz ama bir şekilde arındırıcı
çok.

Çocuğum öldü.

Titreyerek Nora'ya tutunuyorum ve mücadele etmeyi bırakıp acıyı içime çekiyorum.

Bölüm IV: Sonrası

Bölüm 39

Nora

Eve varışımızdan iki hafta sonra Julian ailemin Oak Lawn'a dönmesinin güvenli olduğuna karar verdi.

Eğitim alanına doğru yürürken, "Birkaç ay boyunca etraflarında ekstra güvenlik olacak," diye açıklıyor. "Alışveriş merkezleri ve diğer kalabalık yerler söz konusu olduğunda bazı kısıtlamalara katlanmaları gerekecek, ancak işe dönebilecekler ve normal faaliyetlerinin çoğuna devam edebilecekler."

Başımı sallıyorum, bunu duyduğuma pek şaşırmadım. Julian bu alandaki çabalarından beni haberdar ediyordu ve Sullivan'ların artık bir tehdit olmadığını biliyorum. Al- Quadar'a uyguladığı acımasız taktiklerin aynısını kullanan kocam, yetkililerin onlarca yıldır başarısızlıkla sonuçlandırmaya çalıştığı şeyi başardı: Chicago'yu en önde gelen suç ailesinden kurtardı.

"Peki ya Frank?" Çimlerin üzerinde güreşen iki muhafızın yanından geçerken sordum. "CIA'in hiçbirimizin ülkeye dönmesini istemediğini sanıyordum."

"Dün yumuşadılar. Biraz ikna etmek gerekti ama aileniz önlerine kimse çıkmadan geri dönebilecek."

"Ah." Geride bıraktığımız yıkımın ışığında Julian'ın ne tür bir "ikna" yapmak zorunda kaldığını ancak hayal edebilirim. CIA tarafından gönderilen örtbas ekibi bile yüksek hızlı savaşımızın hikâyesini gizli tutmayı başaramamıştı. Özel havaalanının etrafındaki bölge yoğun nüfuslu olmayabilirdi ama patlamalar ve silah sesleri gözden kaçmamıştı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, Chicago'da "ölümcül silah tüccarını yakalamak" için yapılan gizli operasyon haberlerde konuşulan tek şey oldu.

Julian'ın arabada tahmin ettiği gibi, Sullivan'lar bu saldırıyı organize etmek için gerçekten de bazı ciddi iyilikler istemişlerdi. Polis şefi -eskiden bir Sullivan köstebeğiydi ve şu anda kanlı balçık içinde yüzüyor- Sullivan'ların hakkımızda topladığı bilgileri aldı ve "silah tüccarı "nı kullandı.

patlayıcıları şehre sokmak" bahanesiyle alelacele bir SWAT ekibi kurdular. Sullivan'ın onlara katılması "başka bir bölgeden gelen takviyeler" olarak açıklandı ve aceleye getirilen operasyonun tamamı diğer kolluk kuvvetlerinden gizli tutuldu - bu sayede bizi hazırlıksız yakalayabildiler.

"Merak etme," diyor Julian, gergin yüz ifademi yanlış okuyarak. "Frank ve diğer birkaç üst düzey yetkili dışında, ailenizin olanlara karıştığını kimse bilmiyor. Ekstra güvenlik sadece bir önlem, başka bir şey değil."

"Bunu biliyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Güvenli olmasaydı dönmelerine izin vermezdin."

"Hayır," diyor Julian yumuşak bir sesle, dövüş salonunun girişinde durarak. "Ben olsam yapmazdım." Alnı nemli sıcaktan dolayı terden parlıyor, kolsuz gömleği iyi tanımlanmış kaslarına yapışıyor. Yüzünde ve boynunda cam kırıkları yüzünden yarı iyileşmiş birkaç yara izi var ama bunlar onun güçlü çekiciliğini pek azaltmıyor.

İki metreden daha az mesafede duran ve delici mavi bakışlarıyla beni izleyen kocam, canlı, sağlıklı erkekliğin tam bir resmidir.

Yutkunarak gözlerimi kaçırıyorum, bu sabah nasıl uyandığımı hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Düşük yaptığımdan beri cinsel ilişkiye girmemiş olabiliriz ama bu Julian'ın benimle seks yapmaktan kaçındığı anlamına gelmiyor. *Dizlerimin üzerinde, siki ağzımdayken, dili klitorisimde bağlıyken...* Zihnimdeki görüntüler, her zaman var olan suçluluk duygusu üzerime baskı yaparken bile beni yakıyor.

Julian neden bana bu kadar iyi davranmaya devam ediyor? Döndüğümüzden beri beni cezalandırmasını, hissettiği öfkeyi ifade edecek bir şey yapmasını bekliyordum, ama şimdiye kadar hiçbir şey yapmadı. Aksine, bana karşı alışılmadık derecede şefkatli, hatta bazı açılardan hamileliğim sırasında olduğundan daha ilgili. Davranışlarındaki bu değişim belli belirsiz - gün içinde fazladan birkaç öpücük ve dokunuş, her akşam tüm vücuduma masaj yapması, Ana'dan en sevdiğim yemeklerden daha fazla yapmasını istemesi ... Daha önce yapmadığı bir şey değil; sadece Amerika'dan döndüğümüzden beri bu küçük jestlerin sıklığı arttı.

Çocuğumuzu kaybettiğimizden beri.

Gözlerim ani yaşlarla doluyor ve Julian'ı geçip spor salonuna girerken onları saklamak için başımı eğiyorum. Beni tekrar ağlarken görmesini istemiyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bunu fazlasıyla yaşadı. Muhtemelen bu yüzden

Beni cezalandırmayı erteliyor: kaldıracak kadar güçlü olmadığımı düşünüyor, Tacikistan'dan sonra olduğum panik atak enkazına geri döneceğimden korkuyor.

Ama yapmayacağım. Bunu artık biliyorum. Bu sefer farklı bir şeyler var.

İçimde bir şeyler farklı.

Minderlere doğru yürüyorum, kendimi toparlamak için zamanı kullanarak eğiliyorum ve geriliyorum. Julian'ın yüzüne döndüğümde, yüzümde rastgele anlarda beni pusuya düşüren kederden eser yok.

"Hazırım," diyorum, kendimi minderin üzerinde konumlandırarak. "Hadi yapalım şunu." Ve sonraki bir saat boyunca Julian bana iki kişiyi nasıl alt edeceğimi öğretti.

Yedi saniyede yüz kiloluk bir adam, tüm kayıp ve suçluluk düşüncelerini zihnimden atmayı başarıyorum.

* * *

Antrenmandan sonra eve dönüp duş alıyorum ve aileme haberleri vermek için havuza iniyorum. Kaslarım yorgun ama sıkı antrenmanın verdiği endorfinle mırıldanıyorum.

"Yani geri dönebilir miyiz?" Babam şezlongunda doğruluyor, yüzünde rahatlamayla güvensizlik savaşıyor. "Peki ya bütün o polisler? Ve o gangsterlerin bağlantıları?"

"Eminim sorun yoktur Tony," diyor annem ben daha cevap vermeden. "Her şey halledilmemiş olsaydı Julian bizi geri göndermezdi."

Sarı tek parça bir mayo giymiş, bronzlaşmış ve dinlenmiş görünüyor, sanki son birkaç haftayı bir tatil köyünde geçirmiş gibi - ki bu bir bakıma gerçekten o kadar da uzak değil. Julian annemle babamı rahat ettirmek ve kendilerini gerçekten tatildeymiş gibi hissetmelerini sağlamak için elinden geleni yaptı. Kitaplar, filmler, lezzetli yemekler, hatta havuz kenarında meyveli içecekler - hepsi onlar için sağlandı ve babamın bir silah tüccarının yerleşkesindeki hayatımın hayal ettiği kadar korkunç olmadığını isteksizce kabul etmesine neden oldu.

"Doğru, yapmazdı," diye onaylıyorum, anneminkinin yanındaki şezlonga oturarak. "Julian istediğin zaman gitmekte özgür olduğunu söyledi. Yarın senin için uçağı hazırlayabilir - ama tabii ki daha uzun süre kalmanı çok isteriz."

Beklediğim gibi, annem başını sallayarak reddetti. "Teşekkür ederim tatlım, ama bence eve gitmeliyiz. Baban onun hakkında endişeli

ve patronlarım her gün ne zaman dönebileceğimi soruyorlar. . ." Sesi kesiliyor, bana özür dileyen bir gülümseme veriyor.

"Elbette." Göğsümdeki hafif sıkışmayı görmezden gelerek ona gülümsüyorum. Gitme arzularının ardında ne olduğunu biliyorum ve bu ne işleri ne de arkadaşları. Buradaki tüm konfora rağmen, annem ve babam kendilerini hapsedilmiş hissediyor, gözetleme kuleleri ve ormanın üzerinde dolaşan insansız hava araçları tarafından kuşatılmış hissediyorlar. Bunu silahlı muhafızlara bakışlarından, eğitim alanının yanından geçerken ve silah sesleri duyduklarında yüzlerinden geçen korkudan anlayabiliyorum. Onlar için burada yaşamak, her yerde tehlikeli suçluların bulunduğu lüks bir hapishanede olmak gibi.

Bu suçlulardan de kendi kızları.

"İçeri girip eşyalarımızı toplamalıyız," diyor babam ayağa kalkarak. "Bence en iyisi yarın sabah ilk iş uçmak."

"Pekâlâ." Sözlerinin beni incitmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ailem eve dönmek istediği için reddedilmiş hissetmek aptalca. Onlar buraya ait değiller ve bunu en az onlar kadar ben de biliyorum. Vücutları araba kovalamacası sırasında aldıkları yaralardan ve çiziklerden iyileşmiş olabilir ama zihinleri farklı bir mesele.

Banliyöde yaşayan ailemin arabaların havaya uçtuğunu ve insanların öldüğünü görmeyi atlatması için Dr. Wessex ile birkaç saatlik terapiden fazlası gerekecek.

"Toplanmana yardım etmemi ister misin?" Babam annemin omuzlarına bir havlu örterken soruyorum. "Julian muhasebecisiyle konuşuyor ve akşam yemeğinden önce yapacak bir şeyim yok."

"Sorun değil tatlım," diyor annem nazikçe. "İdare ederiz. Neden yemekten önce yüzmüyorsun? Su güzel ve serin."

Ve beni havuzun başında bırakarak aceleyle evin klimalı konforuna girdiler.

* * *

"Yarın sabah mı gidiyorlar?" Annemle babamın ayrılacağını haber verdiğimde Rosa şaşırmış görünüyor. "Oh, bu çok kötü. Onlara bahsettiğin gölü annene gösterme fırsatım bile olmadı."

" değil," diyorum, çamaşır doldurmasına yardım etmek için bir çamaşır sepeti alıyorum. "Umarım bizi tekrar ziyarete gelirler."

"Evet, umarım," diye yineliyor Rosa, sonra ne yaptığımı görünce kaşlarını çatıyor. "Nora, bırak onu. Yapmamalısın-" Aniden durdu.

"Ağır şeyler kaldırmamalı mısın?" Ona ironik bir gülümseme vererek sözümü bitiriyorum. "Sen ve Ana artık sakat olmadığımı unutup duruyorsunuz. Yeniden ağırlık kaldırabilir, dövüşebilir, ateş edebilir ve istediğimi yiyebilirim."

"Elbette." Rosa pişman görünüyor. "Özür dilerim" -sepetime uzanıyor- "ama yine de benim işimi yapmamalısın."

İç çekerek, yardım etmekte ısrar edersem üzüleceğini bildiğim için ona bırakıyorum. Döndüğümüzden beri bu konuda özellikle alıngan davranıyor, kimsenin ona eskisinden farklı davranmasına izin vermemeye kararlı.

Temizlikçi ona daha hafif temizlik işleri vermeye çalıştığında Ana'ya, "Tecavüze uğradım; kollarım kesilmedi," diye çıkıştı. "Süpürür ve paspas kullanırsam bana bir şey olmaz."

Tabii ki bu Ana'nın gözyaşlarına boğulmasına neden oldu ve Rosa ve ben sonraki yirmi dakikayı onu sakinleştirmeye çalışarak geçirmek zorunda kaldık. Yaşlı kadın döndüğümüzden beri çok duygusaldı, benim düşük yapmamın ve Rosa'nın saldırıya uğramasının yasını açıkça tutuyordu.

Rosa geçen hafta bana "Kendi annemden bile daha kötü durumda," dediğinde şaşırmadan başımı salladım. Bayan Martinez'le sadece birkaç kez karşılaşmış olmama rağmen, tombul, sert kadın bana Beth'in daha yaşlı bir versiyonu gibi gelmişti, aynı sert kabuğu ve hayata alaycı bakış açısıyla. Rosa'nın böyle bir anneyle nasıl bu kadar neşeli kalabildiği benim için her zaman bir sır olarak kalacak. Yaşadığı onca şeyden sonra şimdi bile arkadaşımın gülümsemesi biraz daha kırılgan, gözlerindeki ışıltı biraz daha az parlak. Çürükleri neredeyse iyileşmiş olan Rosa'nın böylesine travmatik bir olaydan sağ çıktığını kimse bilemezdi, özellikle de normal muamele görme konusundaki şiddetli ısrarı göz önüne alındığında.

Tekrar iç çekerek, çamaşır makinesini hızlı bir şekilde doldurmasını, koyu renkli giysileri ayırmasını ve onları yerde düzgün bir yığın halinde yerleştirmesini izliyorum. İşi bittiğinde bana doğru dönüyor. "Duydun mu?" diyor. "Lucas tercüman kızın yerini tespit etti. Sanırım annenle babanı eve uçurduktan sonra onun peşine düşecek."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Başını sallıyor. "Bu sabah ona rastladım ve nasıl gittiğini sordum. Yani evet, bana söyledi."

"Oh, anlıyorum." Ben anlamıyorum, hem de hiç anlamıyorum, ama merak etmemeye karar veriyorum. Rosa, Lucas'la olan tuhaf ilişkisizliği konusunda giderek daha da ketum davranıyor ve ben de konuyu zorlamak istemiyorum. Hazır olduğunda bana anlatır diye düşünüyorum - tabii anlatacak bir şey varsa.

Yıkayıcıyı çalıştırmak için geri dönüyor ve ben dün öğrendiklerimi onunla paylaşıp paylaşmamayı tartışıyorum ... Julian'la hala paylaşmadığım şeyleri. Sonunda, hikayenin bir kısmını zaten bildiği için devam etmeye karar verdim.

"Hastanede beni tedavi eden genç ve güzel doktoru hatırlıyor musun?" Kurutma makinesine yaslanarak soruyorum.

Rosa bana doğru dönüyor ve konunun değişmesinden dolayı şaşkın görünüyor. "Evet, sanırım öyle. Neden?"

"Soyadı Cobakis. Yaka kartında okuduğumu ve sanki daha önce karşılaşmışım gibi tanıdık geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

Rosa şimdi meraklanmış görünüyor. "Peki ya sen? Karşılaştınız mı yani?"

Başımı salladım. "Evet. Sadece nerede olduğunu hatırlayamıyordum ve sonra dün aklıma geldi. Peter'a verdiğim listede George Cobakis adında bir adam vardı."

Rosa'nın gözleri büyür. "Ailesinin başına gelenlerden sorumlu olanların listesi mi?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Emin değildim, bu yüzden dün gece e-postamı kontrol ettim ve kesinlikle . Homer Glen, Illinois'den George Cobakis. Bu ismi aslında konumundan dolayı fark etmiştim."

"Oh, vay canına." Rosa ağzı açık bana bakıyor. "O iyi doktorun George'la bir şekilde bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Dün gece George Cobakis'i araştırdım ve arama sonuçlarında o çıktı. Onun karısı. Yerel bir gazetede gaziler ve aileleri için düzenlenen bir bağış kampanyası hakkında bir yazı vardı ve orada bu organizasyon için çok şey yapmış bir çift olarak resimleri vardı. Görünüşe göre bir gazeteci, yabancı bir muhabir. İsminin o listeye nasıl girdiğini hayal bile edemiyorum."

"Kahretsin." Rosa hem dehşete düşmüş hem de büyülenmiş görünüyor. "Peki ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim?" Bağlantıyı öğrendiğimden beri bu soru bana eziyet ediyor. Önceleri o listedeki isimler sadece birer isimdi. Ama şimdi o isimlerden birinin bir yüzü var. Zeki ve güzel karısının yanında duran, gülümseyen siyah saçlı bir adamın fotoğrafı.

Tanıştığım bir eş.

Julian'ın eski güvenlik danışmanı intikamını alırsa dul kalacak bir kadın.

"Kocanızla bu konuyu konuştunuz mu?" Rosa soruyor. "O biliyor mu?"

"Hayır, henüz değil." Julian'ın bilmesini istediğimden de emin değilim. Birkaç hafta önce Rosa'ya Peter'a gönderdiğim listeden bahsettim ama bunu Julian'ın isteklerine karşı yaptığımı söylemedim. O kısım -ve hamileliğimi öğrendikten sonra olanlar- paylaşılamayacak kadar özel. "Sanırım Julian, liste Peter'ın elinde olduğu için yapılacak bir şey olmadığını söyleyecektir," diyorum, kocamın tepkisini hayal etmeye çalışarak.

"Ve muhtemelen haklı çıkacak." Rosa bana kararlı bir bakış atıyor. "Kadınla tanışmış olmamız büyük talihsizlik, ama kocası Peter'ın ailesine olanlarla bir şekilde ilgiliyse, buna nasıl müdahale edebileceğimizi bilemiyorum."

"Doğru." Dünden beri hissettiğim endişeden kurtulmaya çalışarak derin bir nefes daha alıyorum. "Yapamayız. Yapmamalıyız."

Peter'a o listeyi vermiş olmama rağmen.

Her ne olacaksa bir kez benim hatam olacak olsa bile

Tekrar.

Rosa endişemi sezerek, "Bu senin sorunun değil, Nora," diyor. "Peter bu isimleri öyle ya da böyle öğrenecekti. Bunun olmaması için çok kararlıydı. O insanlara yapacaklarından sen sorumlu değilsin, Peter sorumlu."

"Elbette," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye çalışarak. "Elbette, biliyorum

Bu."

Rosa çamaşırları ayıklamaya devam ederken konuyu değiştirdim.

en yeni muhafızlarımıza.

Bölüm 40

Julian

Muhasebecimle konuşmamı tamamladıktan sonra kalkıp esniyorum ve kaslarımdaki gerginliğin gevşediğini hissediyorum. Aklıma hemen Nora geliyor ve telefonumdan onun yerini buluyorum. Bunu artık günde en az beş kez yapıyorum, bu alışkanlık sabahları dişlerimi fırçalamak kadar kökleşmiş.

Evin içinde, tam da olmasını beklediğim yerde. Memnun bir şekilde telefonu kaldırıp dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bu akşamlık işimi bitirmeye karar verdim. Yeni bir paravan şirket için tüm evrak işleri ve potansiyel koruma görevlileriyle yaptığım görüşmeler arasında günde on iki saatten fazla çalışıyorum. Eskiden olsa bunun bir önemi olmazdı - yaşamak için sahip olduğum tek şey işti - ama şimdi iş, istenmeyen bir dikkat dağıtıcı.

Güzel ama garip bir şekilde mesafeli karımla vakit geçirmemi engelliyor.

Nora'nın gözlerinin sürekli benimkilerden kaydığını ilk ne zaman fark ettiğimden emin değilim. Seks sırasında bile kendinden bir şeyler saklaması. İlk başta, onun içine kapanık tavrını kederine ve travma sonrasına bağladım, ancak günler geçtikçe daha fazlası olduğunu fark ettim.

Aramızdaki bu mesafe belli belirsiz, zar zor fark edilebiliyor ama orada. Her şey normalmiş gibi konuşuyor ve davranıyor ama ben öyle olmadığını söyleyebilirim. Benden sakladığı sır her neyse, bu ona ağır geliyor ve aramıza bariyerler neden oluyor. Bugünkü eğitimimiz sırasında bunları hissedebiliyordum ve bu, meselenin özüne inme konusundaki kararlılığımı pekiştirdi.

Doktorlara göre, düşükten sonra nihayet tamamen iyileşmiş ve öyle ya da böyle, bu gece bana her şeyi anlatacak.

* * *

Akşam yemeğinde Nora'yı ailesiyle etkileşim halindeyken izliyorum, ellerinin her bir hareketini, uzun kirpiklerinin her bir titreşimini açlıkla yakalıyorum. Bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm ama döndüğümüzden beri ona olan takıntım yeni bir zirveye ulaştı. Sanki içimdeki tüm keder, öfke ve acı tek bir kalp parçalama hissinde birleşmiş gibi, beni içten içe parçalayacak kadar yoğun bir duygu.

Tamamen ona odaklanmış özlem.

Ana yemeği bitirdiğimizde, neredeyse tek kelime etmediğimi, yemeğin çoğunu onun görüntüsüne ve sesine dalarak geçirdiğimi fark ediyorum. Nora'nın ailesinin buradaki son akşamı olduğu düşünülürse, bu muhtemelen iyi bir şey. Babası artık bana açıkça düşman olmasa da, her iki Leston'un da kızlarını benim pençelerimden kurtarmak istediklerini biliyorum. Elbette onu benden almalarına asla izin vermem, ama üçünün kendi başlarına biraz zaman geçirmelerinde bir sorun görmüyorum.

Bu nedenle, Ana tatlıyı getirir getirmez, tok olduğumu söyleyerek kendimi affettiriyorum ve kütüphaneye gidiyorum, böylece yemeği bensiz bitirmelerine izin veriyorum.

Oraya vardığımda pencere kenarındaki şezlonga oturup birkaç dakikamı telefonumdaki e-postaları yanıtlayarak geçiriyorum. Sonra Nora'nın alışılmadık mesafesi tekrar aklıma geliyor. Son birkaç haftadır takındığı tavır bana takip cihazlarını ona ilk taktığım zamanı hatırlatıyor. Sanki bana kızgın gibi - ama bu sefer nedenini bilmiyorum.

Duvardaki saate bakınca masadan kalkalı yarım saat olduğunu fark ediyorum. Umarım Nora çoktan yukarı çıkmıştır. Ancak yerini kontrol ettiğimde hâlâ yemek odasında olduğunu görüyorum.

Biraz sinirlenerek, beklerken okumak için bir kitap almayı düşünüyorum ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geliyor.

Telefonumda farklı bir uygulama açarak yemek odasından gelen gizli ses yayınını etkinleştiriyorum, Bluetooth kulaklığımı takıyorum ve dinlemek için şezlongda arkama yaslanıyorum.

Bir saniye sonra Gabriela'nın sinirli sesi kulaklarımı dolduruyor.

"-insanlar öldü," diye savunuyor. "Bu sizi nasıl rahatsız etmez? O suçluların arasında polis memurları da vardı, sadece emirleri uygulayan iyi adamlar-"

"Ve bu emirlere uyarak bizi öldürebilirlerdi." Nora'nın ses tonu alışılmadık derecede keskin, bu da doğrulmama ve daha dikkatle dinlememe neden oluyor. "Bu

İyi bir adamın kurşunuyla ölmek, kendini savunup yaşamaktan daha mı iyi? Beklediğin pişmanlığı gösteremediğim için üzgünüm anne, ama hepimiz hayatta ve iyi olduğumuz için üzgün *değilim*. Olanların hiçbiri Julian'ın suçu değil. Eğer bir şey-"

"O gangsterin oğlunu öldüren oydu," diye araya giriyor Tony. "Medeni olanı yapsaydı, cinayete başvurmak yerine dokuz-bir-bir'i arasaydı-"

"Eğer medeni olanı yapsaydı, tecavüze uğrayacaktım ve Rosa polis gelene kadar daha fazla acı çekecekti." Nora'nın sesinde sert, kırılgan bir ton var. "Sen orada değildin baba. Anlamıyorsun."

"Baban seni çok iyi anlıyor, tatlım." Gabriela'nın sesi şimdi daha sakin ve yorgun. "Ve evet, belki kocan öylece durup polislerin gelmesini bekleyemezdi ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o adamı öldürmekten kaçınabilirdi."

Nora'ya zarar veren ve neredeyse tecavüz eden adamı öldürmekten kaçınmak mı? Ani bir öfkeyle kanım kaynıyor. O piç kurusu, onu hadım etmediğim ve taşaklarını bağırsaklarına tıkmadığım için şanslı. Bu kadar kolay ölmesinin tek nedeni Nora'nın orada olmasıydı ve onun için duyduğum endişe öfkemden daha büyüktü.

"Belki de yapabilirdi." Nora'nın ses tonu annesininkine uyuyor. "Ama Sullivan'ların bağlantıları göz önüne alındığında serbest kalacaklarına inanmak için her türlü neden var. İstediğin bu mu anne, böyle adamların başka kadınlara bunu yapmaya devam etmesi mi?"

"Hayır, elbette değil," diyor Tony. "Ama bu Julian'a kendini yargıç, jüri ve cellat yerine koyma hakkını vermez. O adamı öldürdüğünde kim olduğunu bilmiyordu, bu yüzden bu bahaneyi kullanamazsınız. Kocanız istediği için öldürdü, başka bir nedeni yok."

Birkaç gergin saniye boyunca kulaklığımda sessizlik var. Nora'nın söyleyeceklerini duymayı beklerken içimdeki öfke büyüyor, öfke kıvrılıyor ve sıkılaşıyor. Nora'nın ailesinin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ama kızlarını bana karşı kışkırtmaya çalışmaları çok umurumda.

Sonunda Nora konuşur. "Evet baba, haklısın, o yaptı." Sesi sakin ve kararlı. "O adamı beni incittiği için hiç düşünmeden öldürdü. Bunun için onu kınamamı mı istiyorsun? Yapamam. Kınamayacağım. Çünkü eğer yapabilseydim, ben de aynı şeyi yapardım."

Uzun bir sessizlik daha. Sonra: "Tatlım, uçaktan indiğinde o silah sesleri senden mi geliyordu?" Gabriela sessizce sorar. "Kimseyi vurdun mu?" Kısa bir duraklama, sonra daha da yumuşak bir sesle, "Birini öldürdün mü?"

"Evet." Nora'nın ses tonu değişmiyor. Onu orada otururken, gözünü kırpmadan ailesine bakarken hayal edebiliyorum. "Evet, anne, yaptım."

Keskin bir nefes çekiş, ardından birkaç vuruşluk bir sessizlik daha.

"Sana söylemiştim, Gabs." Şimdi konuşan Tony, sesi hüzünle ağırlaşıyor. "Sana söyledim, öyle olmalı. Kızımız değişti, onu değiştirdi."

Yerde hareket eden bir sandalyenin çıkardığı sese benzer bir ses ve ardından titrek bir "Ah, tatlım" sesi duyulur. Bunu boğuk bir hıçkırık ve Nora'nın mırıldanan sesi izliyor, "Ağlama anne. Lütfen ağlama. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Çok üzgünüm. . ."

Daha fazla dinlemeye dayanamıyorum. Şezlongdan atlayarak kütüphaneden çıkıyorum, Nora'yı alıp yukarı çıkarmaya kararlıyım. Bu suçluluk duygusu onun ihtiyacı olan son şey ve eğer onu kendi ailesinden korumam gerekiyorsa, öyle olsun.

Yürürken tekrar konuştuklarını duyuyorum ve koridorda yavaşlayıp kendime rağmen dinliyorum.

"Bizi hayal kırıklığına uğratmadın tatlım," diyor Nora'nın babası kalın bir sesle. "Sorun o değil, hiç değil. Sadece artık aynı kız olmadığını görüyoruz ... bize geri dönsen bile aynı olmayacak."

"Hayır baba," diye sessizce yanıtlıyor Nora. "."

Birkaç saniye daha geçiyor ve sonra annesi tekrar konuşuyor. "Seni seviyoruz tatlım," diyor alçak ve gergin bir sesle. "Lütfen, seni sevdiğimizden asla şüphe etme."

"Biliyorum anne. Ve sizi seviyorum, ikinizi de." Nora'nın sesi ilk kez çatlar. "İşler bu şekilde geliştiği için üzgünüm ama ben artık buraya aidim."

"*Onunla*." İlginçtir, Gabriela'nın sesi acı dolu değil, sadece boyun eğmiş gibi. "Evet, bunu şimdi anlıyoruz. O seni seviyor. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma ama seviyor. İkinizin birlikte olma şekli, sana . ." Titrek bir kahkaha attı. "Tatlım, senin yerine başka birinin olması için her şeyimizi . İyi bir adam, nazik bir adam, normal bir işte çalışacak ve sana yakınımızda bir ev alacak biri-"

"Julian bana senin yakınında bir ev aldı," diyor Nora ve annesi yine gülüyor, sesi biraz histerik çıkıyor.

Sakinleştiğinde "Bu doğru," diyor. "Yaptı, değil mi?" Şimdi iki kadın birlikte gülüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Belki de Nora'nın benim müdahaleme ihtiyacı yoktur.

Sandalyenin yerde sürtünme sesi bir kez daha duyulur ve ardından Tony sert bir sesle, "Senin için buradayız tatlım. Ne olursa olsun, biz her zaman senin yanındayız. Eğer bir şey değişirse, eğer onu bırakıp eve gelmek istersen-"

"Yapmayacağım, baba." Nora'nın sesindeki sessiz güven içimi ısıtıyor, öfkemden arta kalanları kovalıyor. O kadar memnunum ki, usulca eklediğinde neredeyse kaçıracaktım: "O istemediği sürece olmaz."

Nora'nın babası, "Oh, yapmayacak," diyor ve sesi acı çıkıyor. "Bu çok açık. Eğer o adamın istediği olsaydı, ondan bir metre bile uzaklaşamazdın."

Sözlerini sadece yarım yamalak dinliyorum, onun yerine Nora'nın tuhaf ifadesini düşünüyorum. *O istemediği sürece* . Sanki durumun böyle olmasından korkuyormuş gibi konuştu. Yoksa böyle olmasını mı *istiyor*? İçimi çirkin bir şüphe kaplıyor. Son günlerde bu kadar mesafeli olmasının nedeni onu bırakmamı istemesi mi? Artık benimle olmak istemediği ve olanları telafi etmek için gitmesine izin vermemi umduğu için mi?

İçimde yeni bir tür öfke alevlenirken bile göğsüm ani bir acıyla sıkışıyor. Evcil hayvanımın beklediği şey bu mu? Ona özgürlüğünü verdiğim bir tür büyük jest mi? Onu affetmesi için yalvarmamı ve en başta onu kaçırdığım için pişmanmış gibi davranmamı mı?

Siktir et.

Kulaklığı kulağımdan çıkarıyorum, dönüp merdivenleri ikişer ikişer çıkarken içimi karanlık bir öfke kaplıyor.

Eğer Nora o kadar ileri gittiğimi düşünüyorsa, daha fazla olamaz.

O benim ve hayatımızın sonuna kadar da öyle kalacak.

Bölüm 41

Nora

Annemle babamla konuştuktan sonra yorgun ama enerjik bir şekilde merdivenlerden yatak odamıza doğru yürüyorum. Bir parçam hala ailemi yeni hayatımdan koruyabilmeyi dilese de, artık gerçeği bildikleri için rahatladım.

Benim nasıl bir kadın olduğumu biliyorlar ve beni hala seviyorlar.

Yatak odasına ulaşıp kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Odada hiçbir ışık yanmıyor ve kapıyı arkamdan kapatırken Julian'ın nerede olabileceğini merak ediyorum. Ailemle aramı düzeltme şansı bulduğum için memnun olsam da, iyi bir açıklama yapmadan yemeği terk etmesi beni endişelendiriyor. Bir şey mi oldu, yoksa bizden sıkıldı mı?

Benden bıktı mı?

Tam bu yıkıcı düşünce aklımdan geçerken, pencerenin yanında duran karanlık bir gölge fark ediyorum.

Nabzım atıyor, ışık düğmesini ararken ilkel bir dehşetle derim karıncalanıyor.

"Bırak onu." Julian'ın sesi karanlığın içinden geliyor ve dizlerim neredeyse rahatlamaktan bükülüyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Bir an için onun-" diye başlıyorum ve sonra sert ses tonu dikkatimi çekiyor. "Sen," diye kararsızca bitirdim.

"Başka kim olabilir ki?" Kocam dönüp odayı geçiyor ve bir avcının sessiz yürüyüşüyle bana yaklaşıyor. "Burası bizim yatak odamız. Yoksa bunu unuttun mu?" Ellerini arkamdaki duvarın iki yanına koyarak beni içine hapsediyor.

Avuçlarımı soğuk duvara bastırarak ürkek bir nefes alıyorum. Julian'ın bir ruh hali içinde olduğu açık ve onu neyin tetiklediğine dair hiçbir fikrim yok. "Hayır, elbette değil," diyorum yavaşça, gölgeli yüz hatlarına bakarak. O kadar az ışık var ki, tek seçebildiğim gözlerinin belli belirsiz parıltısı. "Sen ne-
"

Bir adım daha yaklaşıp alt bedenini benimkine yapıştırıyor ve sert aletini karnımda hissettiğimde nefesim kesiliyor. Çıplak ve çoktan tahrik olmuş durumda, beni olduğum yere hapsederken sıcak erkek kokusu etrafımı sarıyor. Hatta içinden bile

Elbisemin ayırıcı katmanında, içinde titreşen şehveti hissedebiliyorum - şehvet ve çok, çok daha karanlık bir şey.

Bedenim bir sarsıntıyla uyanıyor, nabzım bir korku dalgasıyla hızlanıyor. Bu o olmalı: beklediğim ceza. Doktorların bugün erken saatlerde iyileştiğime karar vermesiyle, ertelemem sona erdi.

"Julian?" Uzun parmakları neredeyse boğazımı çevreleyecek şekilde ensemi kavrarken adı boğuk bir nefesle çıkıyor. Kocaman vücudu kaslarla kaplı, sert ve tavizsiz bir şekilde etrafımı sarıyor. O çelik gibi parmaklarını bir kez sıksa boğazımı parçalayacak. Bu düşünce tüylerimi ürpertiyor, ama yine de içimde boş bir sızı dolanıyor, meme uçlarım sert bir uyarılmayla zirve yapıyor. Ondan yayılan öfke hissediliyor ve içimdeki vahşi bir şeyi çağırıyor, içimde kaynayan karanlık ateşi körüklüyor.

Sonunda beni cezalandırmaya karar verdiyse, hak ettiğimi alacağımdan emin olacağım.

Bana doğru eğiliyor, nefesi yüzümü ısıtıyor ve o anda hamlemi yapıyorum. Sağ elim yanımda bir yumruk oluşturuyor ve tüm gücümle yukarı doğru savurarak çenesinin alt tarafına vuruyorum. Aynı anda sağa doğru dönerek boynumdaki tutuşunu kırıyorum ve uzattığı kolunun altından eğilerek arkasına vurmak için dönüyorum.

Ama artık orada değil.

Dönmem için geçen yarım saniyede Julian harekete geçti, herhangi bir suikastçı kadar hızlı ve ölümcül. Sırtına vurmak yerine, avucumun keskin kenarı dirseğine çarptı ve darbe kolumda bir acı şoku yaratırken çığlık attım.

"Siktir!" Öfkeli tıslamasına bulanık derecede hızlı bir hareket eşlik ediyor. Ben tepki veremeden beni kollarının arasına aldı, bileklerimi göğsümün önünde çaprazladı ve tekme atmamı engellemek için sol bacağını dizlerime doladı. Beni arkamdan tuttuğu için onu ısıramıyorum ve çenesine kafa atma girişimlerim, yüzünü ulaşamayacağım bir yerde tuttuğu için ne yazık ki yetersiz kalıyor.

O kadar eğitimden sonra beni üç saniyede bastırdı.

Hayal kırıklığı adrenalinle karışıyor ve içimde kaynayan öfkeye ekleniyor. İki haftadır benimle şefkatle alay ettiği için ona ve en çok da kendime öfke duyuyorum.

Benim hatam, benim hatam, hepsi benim hatam. Kelimeler zihnimde acımasız bir davul sesi gibi. Suçluluk duygusu, acı ve yoğun, boğazımda yükseliyor, ağrıyan kederle karışırken beni boğuyor.

Rosa. Bebeğimiz. Düzinelerce adam öldü.

Boğazımdan çıkan ses hırlama ile hıçkırık arasında bir şeydi. Beyhudeliğine rağmen, Julian'ın demir tutuşunda debelenerek ve bükülerek savaşmaya başlıyorum. Fazla kaldıracım yok, ama bacaklarından biri benimkini tutarken, çılgınca, sarsıntılı hareketlerim onu dengesini bozmaya yetiyor.

Yüksek sesli bir küfürle geriye doğru düşüyor, hâlâ beni sıkıca kavrıyor. Düşüşün yükünü sırtı çekiyor. Homurdanıp hemen yuvarlanarak beni sert ahşap zemine sabitlediğinde darbeyi neredeyse hiç hissetmiyorum. Üzerimdeki ağırlığına aldırmadan, tüm gücümle mücadele etmeye devam ediyorum. Soğuk tahta yüzüme bastırıyor ama rahatsızlığım fark edilmiyor bile.

Benim hatam, benim hatam, hepsi benim hatam.

Yarı soluk soluğa, yarı hıçkırarak, geri tekmelemeye, onu tırmalamaya, içimi tüketen acının küçük bir kısmını bile hissetmesini sağlamaya çalışıyorum. Kaslarım gerginlikten çığlık atıyor, ama durmuyorum -Julian bileklerimi geriye çekip kemeriyle sırtımın alt kısmına bağladığında ve beni dirseğimden tutup yatağa sürüklediğinde bile durmuyorum.

Elbisemi ve iç çamaşırlarımı yırtıp atarken, elini saçlarıma atıp beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken savaşıyorum. Sanki hayatım için savaşıyormuşum gibi, sanki beni tutan adam en büyük aşkım değil de en büyük düşmanımmış gibi savaşıyorum. Savaşıyorum çünkü o içimdeki öfkeyi kaldırabilecek kadar güçlü.

Çünkü onu benden alabilecek kadar güçlü.

Ben onun acımasız tutuşunda kıvranırken, dizi bacaklarımı ayırmaya zorluyor ve siki girişime baskı yapıyor. Vahşi bir hamleyle arkamdan içime giriyor ve ben acıyla, onun sahipliğinin verdiği tarifsiz rahatlamayla haykırıyorum. Islağım, ama yeterli değil, neredeyse yeterli değil ve her cezalandırıcı itme beni çiğniyor, beni incitiyor, beni iyileştiriyor. Düşüncelerim dağılıyor, zihnimdeki ilahi kayboluyor ve geriye kalan tek şey onun bedeninin benimkinin içindeki hissi, ihtiyacımızın acısı ve acı veren zevki oluyor.

Julian benimle konuşmaya başladığında orgazma doğru hızla ilerliyorum, beni her zaman elinde tutacağını, ondan başka kimseye ait olmayacağımı hırıldayarak söylüyor. Sözlerinde karanlık bir tehdit var, hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğine dair bir söz. Onun acımasızlığı beni dehşete düşürmeli, ancak vücudum serbest kalırken, korku aklımdaki son şey.

Tek bildiğim, saf ve mutlak bir mutluluk.

Sonra beni sırtüstü çevirip bileklerimi serbest bırakıyor ve bir noktada savaşmayı bıraktığımı fark ediyorum. Öfke gitmiş, yerine derin bir yorgunluk ve rahatlama gelmişti.

Julian'ın hala beni istemesinin verdiği rahatlama. Beni cezalandıracak ama göndermeyecek.

Bu yüzden ayak bileklerimi kavrayıp omuzlarına dayadığında direnmiyorum. Öne doğru eğilip beni neredeyse ikiye katladığında karşı koymuyorum seksimdeki bol nemi alıp kıç yanaklarımın arasına sürdüğünde mücadele etmiyorum. Sadece kalınlığını diğer açıklıkta hissettiğimde sözsüz bir protesto sesi çıkarıyorum, ellerim sert göğsünü itmek için hareket ederken sfinkterim sıkılaşıyor. Bu zayıf, çoğunlukla sembolik bir hareket -Julian'ı bu şekilde üzerimden kaldırmam mümkün değil- ama bu küçük direniş iması bile onu öfkelendiriyor gibi görünüyor.

"Hayır, yapamazsın," diye homurdanıyor ve pencereden gelen zayıf ışıkta gözlerinin karanlık parıltısını görüyorum. "Beni bundan mahrum edemezsin, hiçbir şeyden mahrum . Sana sahibim. Her santimin benim." İleriye doğru bastırıyor, sertçe fısıldarken devasa aleti beni açmaya zorluyor, "Eğer o kıçı gevşetmezsen, evcil hayvanım, pişman olacaksın."

Sapkın bir uyarılmayla ürperiyorum, sıkı kas halkası acımasız baskıya boyun eğerken tırnaklarım göğsünü kazıyor. Yakıcı istila acı verici, daha derine ve daha derine iterken içim kaynıyor. Beni bu şekilde almayalı aylar olmuştu ve bedenim bununla nasıl başa çıkacağını, bu aşırı dolu hissin içinde nasıl rahatlayacağını unutmuştu. Göz kapaklarımı sıkarak nefes almaya, güçlü kalmaya çalışıyorum ama gözyaşları, aptal, ihanet eden gözyaşları, yine de geliyor, gözlerimin köşelerinden süzülüyor.

Yine de beni ağlatan acı ya da bedenimin buna verdiği çarpık tepki değil.

Cezamın bitmediğini, Julian'ın beni hâlâ affetmediğini bilmek.

Beni asla affetmeyebilir.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Soru ben kendimi tutamadan ağzımdan kaçıyor. Bilmek istemiyorum ama aynı zamanda sessiz kalmaya da dayanamıyorum. Gözlerimi açıp üstümdeki karanlık figüre bakıyorum. "Julian, benden nefret mi ediyorsun?"

Kıpırdamadan duruyor, siki içimde derinlere saplanmış. "Senden nefret mi ediyorum?" İri vücudu geriliyor, şehvetle pürüzlenmiş sesi inançsızlıkla doluyor. "Ne oluyor ?

Nora mı? Senden neden nefret edeyim ki?"

"Çünkü düşük yaptım." Sesim titriyor. "Çünkü çocuğumuz benim yüzümden öldü."

Bir an için yanıt vermiyor ve sonra alçak sesle küfrederek çekiliyor ve acı içinde soluk soluğa kalıyorum.

"Siktir!" Beni bırakıyor ve yatağa geri dönüyor. Onun sıcaklığının ve üzerimdeki ağırlığının ani yokluğu, tıpkı açtığı başucu lambasının ışığı gibi ürkütücü. Gözlerimin parlaklığa alışması ve yüzündeki ifadeyi seçmem bir an alıyor.

"Olanlar için seni suçladığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyor kısık sesle, kalçalarının üzerine oturarak. Bana bakarken gözleri şiddetle yanıyor, aleti hâlâ tamamen dik. "Bunun bir şekilde senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyleydi." Oturduğum yerden doğruldum, az önce gömüldüğü yerin acıyı hissediyordum. "O kulübe gitmek için Chicago'ya gitmek isteyen bendim. Ben olmasaydım bunların hiçbiri olmazdı-"

"Dur." Yüz hatları acıya benzer bir şeyle buruşurken bile sert emri içimde titreşiyor. "Dur bebeğim, lütfen."

Sessizliğe gömüldüm, şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bütün bu sahne bununla ilgili değil miydi? Onu hayal kırıklığına uğrattığım için cezalandırılmam mı? Kendimi ve çocuğumuzu tehlikeye attığım için?

Hâlâ bakışlarımı tutarak derin bir nefes alıyor ve bana doğru ilerliyor. "Nora, evcil hayvanım ..." Yüzümü geniş avuçlarının arasına alıyor. "Senden nefret ettiğimi nasıl düşünebilirsin?"

Yutkunuyorum. "Umarım , ama kızgın olduğunu biliyorum-"

"Aileni görmek istediğin için mi kızgın olduğumu düşünüyorsun? Dans etmek ve eğlenmek için mi?" Burun delikleri alevlendi. "Lanet olsun Nora, eğer düşük birinin suçuysa, o da benim suçum. O tuvalete tek başına gitmene izin vermemeliydim-"

"Ama bilemezdin-"

"Ve sen de yapamazdın." Derin bir nefes alıyor ve ellerini kucağıma indirerek avuçlarımı sıcak kavrayışıyla sıkıyor. "Senin hatan değildi," diyor kabaca. "Hiçbiri senin suçun değildi."

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Peki o zaman neden-"

"Neden kızgındım?" Güzel ağzı buruştu. "Çünkü beni terk etmek istediğini düşündüm. Çünkü bu gece ailene söylediğin bir şeyi yanlış yorumladım."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptım ben- Ah." Korku ve güvensizlikten doğan hazırlıksız yorumumu hatırlıyorum. "Hayır, Julian, kastettiğim bu değildi," diye başlıyorum ama daha fazla açıklama yapamadan ellerimi sıkıyor.

"Biliyorum," diyor usulca. "İnan bana bebeğim, artık biliyorum."

Birbirimize sessizce bakıyoruz, hava şiddetli seksin ve karanlık duyguların yankılarıyla, şehvetin, acının ve kaybın sonuçlarıyla dolu. Garip ama şu anda onu her zamankinden daha iyi anlıyorum. Canavarın arkasındaki adamı görüyorum, bana o kadar ihtiyacı var ki beni yanında tutmak için her şeyi yapar.

O kadar çok ihtiyacım var ki, onunla kalmak için her şeyi yaparım.

"Beni seviyor musun, Julian?" Şimdi bu soruyu sorma cesaretini nereden buluyorum bilmiyorum ama ilk ve kez bilmek zorundayım. "Beni seviyor musun?" Bakışlarını tutarak tekrarlıyorum.

Birkaç dakika boyunca hareket etmiyor, hiçbir şey söylemiyor. Ellerimi acıtacak kadar sıkı tutuyor. İçindeki mücadeleyi, korkuyla savaşan özlemi hissedebiliyorum. Nefesimi tutarak bekliyorum, kendini asla bu şekilde açamayacağını, gerçeği kendine bile itiraf edemeyeceğini biliyorum. Bu yüzden konuştuğunda, neredeyse hazırlıksız yakalanıyorum.

"Evet, Nora," diyor kısık sesle. "Evet, seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Bunu bilmiyordum, ya da belki de bilmek istemiyordum, ama hep oradaydı. Hayatımın çoğunu hissetmemeye, insanların bana yaklaşmasına izin vermemeye çalışarak geçirdim ama en başından beri sana aşıktım. Sadece bunu fark etmem iki yılımı aldı."

"Bunu fark etmeni ne sağladı?" Kalbim rahatlamış bir sevinçle sızlarken fısıldıyorum. *O beni seviyor.* O ana kadar kelimelere ne kadar ihtiyacım olduğunu, eksikliklerinin bana ne kadar ağır geldiğini bilmiyordum. "Ne zaman anladın?"

"Eve döndüğümüz geceydi." Yutkunurken kaslı boğazı hareket ediyor. "Burada senin yanında yattığım zamandı. O zaman bunu gerçekten hissetmeme izin verdim - bebeğimizi kaybetmenin acısını, hayatımdaki diğer tüm insanları kaybetmenin acısını - ve kendimi *seni* kaybetmenin acısından korumaya çalıştığımı fark ettim. Beni yok etmesin diye kendimi seni sevmekten alıkoymaya çalışıyordum. Ama artık çok geçti. Ben zaten sana aşıktım. Uzun zamandır öyleydim. Takıntı, bağımlılık, aşk, hepsi aynı şey. Sensiz yaşayamam, Nora. Seni kaybetmek beni mahveder. Bunun dışında her şeye dayanabilirim."

"Oh, Julian ..." Bu güçlü, acımasız adamın bunu itiraf etmesi için ne gerektiğini hayal bile edemiyorum. "Beni kaybetmeyeceksin. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum." Gözleri kısılıyor, yüz hatlarındaki tüm kırılganlık izleri kayboluyor. "Seni seviyor olmam gitmene izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Boğazımdan titrek bir kahkaha kaçıyor. "Tabii ki. Bunu biliyorum." "Asla." Bunu vurgulama ihtiyacı hissediyor gibi görünüyor.

"Bunu ben de biliyorum."

Sonra bana bakıyor, elleri ellerimi tutuyor ve ben onun sözsüz emrinin çekimini hissediyorum. Benim de duygularımı itiraf etmemi, onun bana açtığı gibi benim de ruhumu ona açmamı istiyor. Ve ben de ona istediğini veriyorum.

"Seni seviyorum Julian," diyorum, bakışlarımda bunun gerçekliğini görmesine izin vererek. "Seni her zaman seveceğim ve beni asla bırakmanı istemiyorum."

O mu bana doğru hamle yaptı, yoksa ben mi hamle yaptım bilmiyorum ama bir şekilde ağzı benimkinin üzerinde, dudakları ve dili beni yutuyor ve beni kaçınılmaz bir şekilde kucaklıyor. Acı ve zevk, şiddet ve tutku içinde bir araya geliyoruz.

Kendi aşkımızda bir araya geliyoruz.

* * *

Ertesi sabah pistin yanında durup ailemi eve taşıyan uçağın kalkışını izliyorum. Gökyüzünde küçük bir noktadan başka bir şey olmadığında, yanımda durup elimi tutan Julian'a dönüyorum.

"Tekrar söyle," diyorum usulca, başımı kaldırıp ona bakarak.

"Seni seviyorum." Bakışlarımla buluştuğunda gözleri parlıyor. "Seni seviyorum Nora, hayatın kendisinden daha çok."

Gülümsüyorum, kalbim haftalardır olmadığı kadar hafif. Kederin gölgesi ve süregelen suçluluk duygusu hala benimle, ama karanlık artık her şeyi gölgelemiyor. Acının azalacağı, tek hissettiğim şeyin memnuniyet ve neşe olacağı bir günü hayal edebiliyorum.

Sorunlarımız bitmedi -biz böyle olduğumuz için bitmesi de mümkün değil- ama gelecek artık beni korkutmuyor. Yakında, güzel doktordan ve Peter'ın intikam planından bahsetmem gerekecek ve daha sonra bir noktada, başka bir çocuk olasılığını ve hayatlarımızın her zaman mevcut olan tehlikesiyle nasıl başa çıkacağımızı tartışmamız gerekecek.

Şimdilik birbirimizin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmamıza gerek yok. Hayatta ve aşık olmanın tadını çıkarın.

Sonsöz

Julian

Üç Yıl Sonra

"Nora Esguerra!"

Stanford Üniversitesi'nin rektörü onun adını anons ederken, eşimin diğer mezunlarla aynı siyah kep ve cübbeyi giymiş olarak sahneden geçişini izliyorum. Cüppe minyon bedeninin etrafında dalgalanıyor, karnının küçük ama şimdiden görülebilen şişliğini gizliyor - bu kez ikimizin de hevesle beklediği çocuk.

Üniversite yetkilisinin önünde duran Nora, alkış sesleri arasında onun elini sıkıyor ve ardından kameraya gülümsemek için dönüyor, narin yüzü parlak sabah güneşinde parlıyor.

Flaş , geleceğini bildiğim halde beni korkuttu.

Kendimi belimdeki silahı tutarken yakalıyorum, elimi açmaya zorluyorum ve silahtan uzaklaşıyorum. En iyi yüz muhafızımız sahayı korurken, silahıma gerek yok. Yine de üzerimde olması daha iyi hissettiriyor.
-Nora'nın da yarı otomatik silahının çantasında olmasından memnun olduğunu biliyorum. Geçen yıl Paris'teki ikinci sanat sergisinin açılışı geçmesine rağmen, bugün ikimiz de biraz paranoyadan daha fazlasıyız ve doğmamış kızımızın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyız.

Yanımda bir flaş daha patlıyor. Sağımdaki koltuklara bakınca Nora'nın anne ve babasının yeni fotoğraf makineleriyle fotoğraf çektiklerini görüyorum. Onlar da en az benim kadar gururlu görünüyorlar. Bakışlarımı üzerlerinde hisseden Nora'nın annesi bana doğru bakıyor ve dikkatimi sahneye geri vermeden önce ona sıcak bir gülümseme veriyorum.

Bir sonraki mezun çoktan kalktı, ama kim olduğunu fark etmiyorum. Tek gördüğüm, sahnenin sol tarafında dikkatle ilerleyen evcil hayvanım. Diplomasının bulunduğu deri dosya elinde, kepinin püskülü ise yeni diploma sahibi statüsünü simgeleyecek şekilde yüzünün diğer tarafında asılı duruyor.

Çok güzel, beş yıl önceki lise mezuniyetinden bile daha güzel.

Mezunlar ve aileleri arasında ilerlerken göz göze geliyoruz ve kalbimin genişlediğini, bende her zaman uyandırdığı karanlık sahiplenme ve şefkatli sevgi karışımıyla dolduğunu hissediyorum.

Esirim. Karım. Tüm dünyam.

Onu kadar seveceğim ve asla ama asla gitmesine izin vermeyeceğim.

~Son~

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Bir yorum bırakmayı düşünürseniz, çok memnun oluruz.

Tut Beni Nora ve Julian'ın hikayesini sonlandırırken, diğer karakterlerin yer aldığı pek çok kitap yolunuza çıkacak. Bir sonraki kitap çıktığında haberdar olmak isterseniz, lütfen www.annazaires.com adresinden yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolun.

Bu üçlemeyi beğendiyseniz, Mia & Korum'un hikayesini de beğenebilirsiniz. Kontrol etmek için lütfen BURAYA tıklayın. Ayrıca, sesli kitapları seviyorsanız, bu seriye ve Audible.com'daki diğer kitaplarımıza göz atmak lütfen BURAYA tıklayın.

Okuyuculardan haber almayı seviyorum, bu yüzden mutlaka katılın:
-Facebook'ta benimle arkadaş ol
-Facebook sayfamı beğen
-Beni Twitter'da takip edin
-Benimle Goodreads'te bağlantı kurun

Ve şimdi lütfen sayfayı çevirerek *Yakın İlişkiler* (Mia ve Korum'un hikayesinin başlangıcı) ve diğer çalışmalarımdan bazılarının tadına bakın.

Close Liaisons'tan alıntı

Yazarın Notu: *Yakın İlişkiler,* erotik bilimkurgu romantizm üçlemem Krinar Günlükleri'nin ilk kitabıdır. *Twist Me* kadar karanlık olmasa da, karanlık erotik okurlarının hoşuna gidebilecek bazı unsurlar içeriyor.

* * *

Erotik ve çalkantılı ilişkilerin hayranlarına hitap edecek karanlık ve sinirli bir romantizm ...

Yakın gelecekte, Krinar Dünya'yı yönetiyor. Başka bir galaksiden gelen gelişmiş bir ırk, bizim için hâlâ bir gizem ve tamamen onların merhametine kalmış durumdayız.

Utangaç ve masum Mia Stalis, New York'ta çok normal bir hayat süren bir üniversite öğrencisidir. Çoğu insan gibi onun da istilacılarla hiçbir etkileşimi olmamıştır; ta ki parkta geçirdiği kader günü her şeyi değiştirene kadar. Korum'un dikkatini çeken Stalis, şimdi ona sahip olmak isteyen ve onu kendine ait kılmak için hiçbir şeyden kaçınmayacak olan güçlü ve tehlikeli derecede baştan çıkarıcı Krinar'la mücadele etmek zorundadır.

Özgürlüğünüzü yeniden kazanmak için ne kadar ileri gidersiniz? Halkınıza yardım etmek için ne kadar fedakârlık yaparsınız? Düşmanınıza aşık olmaya başladığınızda nasıl bir seçim yapacaksınız?

* * *

Nefes al, Mia, nefes al. Zihninin arkasında bir yerlerde, küçük, mantıklı bir ses bu sözleri tekrarlayıp duruyordu. Aynı tuhaf objektif yanı, altın sarısı teni yüksek elmacık kemiklerinin ve sıkı bir çenenin üzerine sıkıca gerilmiş olan simetrik yüz yapısına dikkat etti. Ks'nin gördüğü resim ve videolar onun hakkını pek vermemişti. En fazla otuz metre uzakta duran yaratık tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Kız donmuş bir halde ona bakmaya devam ederken, adam doğruldu ve ona doğru yürümeye başladı. Daha doğrusu ona doğru sinsice yaklaşıyordu, diye düşündü aptalca, çünkü adamın her hareketi ona bir ceylana sinsice yaklaşan bir orman kedisini hatırlatıyordu. Bu sırada gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Yaklaştıkça, açık altın rengi gözlerindeki sarı benekleri ve onları çevreleyen kalın, uzun kirpikleri seçebiliyordu.

Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla adamın kendisinden iki adımdan daha az bir mesafede, oturduğu sıraya oturmasını ve beyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsemesini izledi. Dişlerinin olmadığını beyninin işleyen bir kısmıyla fark etti. Onlara dair bir ipucu bile yoktu. Bu da onlar hakkında bir başka efsaneydi, tıpkı güneşten nefret ettikleri gibi.

"Adın ne senin?" Yaratık bu soruyu adeta mırıldanarak . Sesi alçak ve pürüzsüzdü, tamamen aksansızdı. Burun delikleri sanki onun kokusunu içine çekiyormuş gibi hafifçe açıldı.

"Um . . ." Mia endişeyle yutkundu. "M-Mia."

"Mia," diye tekrarladı yavaşça, adının tadını çıkarıyor gibiydi. "Mia Ne?"

"Mia Stalis." Kahretsin, neden onun adını öğrenmek istedi? Neden burada mıydı, onunla konuşuyor muydu? Genel olarak, K Merkezlerinden bu kadar uzakta, Central Park'ta ne işi vardı? *Nefes al, Mia, nefes al.*

"Rahatla, Mia Stalis." Gülümsemesi genişledi ve sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. Gamze mi? Ks'nin gamzesi mi vardı? "Daha önce bizden biriyle hiç karşılaşmadın mı?"

Mia nefesini tuttuğunu fark ederek, "Hayır, tutmadım," diye keskin bir nefes verdi. Sesinin hissettiği kadar titrek çıkmamasından gurur duyuyordu. Sormalı mıydı? Bilmek istiyor muydu?

Cesaretini topladı. "Ne, um-" Bir yutkunma daha. "Benden ne istiyorsun?"

"Şimdilik sohbet." Ona gülmek üzereymiş gibi görünüyordu, altın rengi gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyordu.

Garip bir şekilde, bu onu korkusunu azaltacak kadar sinirlendirmişti. Mia'nın nefret ettiği bir şey varsa o da kendisine gülünmesiydi. Kısa, sıska boyu ve her kızın kâbusu olan diş telleri, kıvırcık saçlar ve gözlüklerle dolu garip bir ergenlik döneminden gelen genel sosyal beceri eksikliğiyle Mia, birilerinin alay konusu olma konusunda fazlasıyla deneyimliydi.

Çenesini kavgacı bir tavırla kaldırdı. "Tamam o zaman, adın ne?"

"Bu Korum."

"Sadece

Korum mu?"

"Bizim gerçekten yok, sizin gibi değil. Benim tam adım çok daha uzun ama söylesem bile telaffuz edemezsin."

Tamam, bu ilginçti. Şimdi *New York Times*'da buna benzer bir şey okuduğunu hatırlıyordu. Buraya kadar her şey yolunda. Bacaklarının titremesi neredeyse durmuştu ve nefes alış verişi normale dönüyordu. Belki, sadece belki, bu işten canlı çıkabilirdi. Bu konuşma işi yeterince güvenli görünüyordu, yine de adamın gözlerini kırpmadan sarımsı gözlerle ona bakması sinir bozucuydu. Onu konuşturmaya devam etmeye karar verdi.

"Burada ne yapıyorsun Korum?"

"Az önce söyledim ya, seninle sohbet ediyordum Mia." Sesinde yine bir kahkaha tonu vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Mia nefesini üfledi. "Demek istediğim, Central Park'ta ne işin var? Genel olarak New York'ta?"

Başını hafifçe yana eğerek tekrar gülümsedi. "Belki de kıvırcık saçlı güzel bir kızla tanışmayı umuyorumdur."

Tamam, artık. Adam açıkça onunla oynuyordu. Artık biraz düşünebildiği için Central Park'ın ortasında, milyonlarca seyircinin gözü önünde olduklarını fark etti. Bunu doğrulamak için gizlice etrafına baktı. Evet, tabii ki, her ne kadar insanlar onun oturduğu banktan ve onun uhrevi sakininden uzak duruyor olsalar da, yolun ilerisinden onlara doğru bakan birkaç cesur ruh vardı. Hatta bir çift dikkatle kol saati kameralarıyla onları filme alıyordu. Eğer K onunla bir şey yapmaya kalkarsa, göz açıp kapayıncaya kadar YouTube'a düşerdi ve bunu biliyor olmalıydı. Elbette bunu umursayabilir de umursamayabilir de.

Yine de, Central Park'ın ortasında üniversite öğrencilerine yönelik K saldırılarıyla ilgili hiçbir videoya rastlamadığı için nispeten güvende olduğu varsayımından yola çıkan Mia, temkinli bir şekilde dizüstü bilgisayarına uzandı ve sırt çantasına geri koymak için kaldırdı.

"Sana yardım edeyim, Mia-"

Ve gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, adamın ağır dizüstü bilgisayarını aniden kemiksiz kalan parmaklarından aldığını ve bu sırada parmak eklemlerine hafifçe dokunduğunu hissetti. Adamın dokunuşuyla Mia'nın içinde hafif bir elektrik çarpmasına benzer bir his oluştu ve sinir uçları karıncalanmaya başladı.

Sırt çantasına uzanarak dizüstü bilgisayarı yumuşak, kıvrımlı bir hareketle dikkatlice yerine koydu. "İşte oldu, şimdi daha iyisin."

Tanrım, ona dokunmuştu. Belki de halka açık yerlerin güvenliği hakkındaki teorisi yanlıştı. Nefes alış verişinin yeniden hızlandığını hissetti ve kalp atışları bu noktada muhtemelen anaerobik bölgeye girmişti.

"Şimdi gitmem gerek. Bye!"

Bu kelimeleri nefes nefese kalmadan nasıl söyleyebildiğini asla bilemeyecekti. Az önce yere bıraktığı sırt çantasının askısını tutarak ayağa fırladı ve aklının bir köşesinde daha önceki felcinin geçmiş gibi göründüğünü fark etti.

"Hoşça kal Mia. Sonra görüşürüz." Mia uzaklaşmak için aceleyle koşarken, adamın yumuşak ve alaycı sesi berrak bahar havasında yankılandı.

* * *

Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin. Krinar Günlükleri üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut.

Dima Zales'in *Düşünce Okuyucuları* kitabından alıntı

Yazarın Notu: Farklı bir şeyler denemek istiyorsanız -*özellikle* de şehir fantezisi ve bilimkurgudan hoşlanıyorsanız- eşim Dima Zales ile birlikte çalıştığım Zihin *Boyutları* serisinin ilk kitabı olan *Düşünce Okuyucuları*'na göz atmak isteyebilirsiniz. Ama uyarayım, bu kitapta pek romantizm ya da seks yok. Seks yerine zihin okuma var. Kitap şu anda çoğu perakendecide mevcut.

* * *

Herkes benim bir dahi olduğumu düşünüyor.

Herkes yanılıyor.

Elbette, Harvard'ı on sekizimde bitirdim ve şimdi bir hedge fonda çılgınca para kazanıyorum. Ama bunun nedeni olağanüstü zeki ya da çalışkan olmam değil.

Çünkü hile yapıyorum.

Gördüğünüz gibi, eşsiz bir yeteneğim var. Zamanın dışına çıkıp gerçekliğin kendi kişisel versiyonuna -benim "Sessizlik" dediğim yere- geçebiliyorum ve dünyanın geri kalanı hareketsiz dururken etrafımı keşfedebiliyorum.

Bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu sanıyordum, ta ki *onunla* tanışana kadar. Benim adım Darren ve bir Okuyucu olduğumu böyle öğrendim.

* * *

Bazen deli olduğumu düşünüyorum. Atlantic City'de bir kumarhane masasında oturuyorum ve etrafımdaki herkes hareketsiz. Buna *Sessizlik* diyorum, sanki bir isim vermek daha gerçekçi görünmesini sağlıyormuş gibi - sanki bir isim vermek etrafımdaki tüm oyuncuların heykeller gibi donmuş olduğu gerçeğini değiştiriyormuş gibi ve ben onların arasında yürüyorum, onlara dağıtılan kartlara bakıyorum.

Benim deli olduğum teorisiyle ilgili sorun, az önce yaptığım gibi dünyayı 'çözdüğümde', oyuncuların çevirdiği kartların Sessizlik'te gördüğüm kartlarla aynı olması. Eğer deli olsaydım, bu kartlar

Farklı mı? Tabii ben de masadaki kartları hayal edecek kadar ileri gitmediysem.

Ama sonra ben de kazanıyorum. Eğer bu bir yanılsamaysa -eğer masanın benim tarafımdaki fiş yığını bir yanılsamaysa- o zaman her şeyi sorgulayabilirim. Belki de adım Darren bile değildir.

Hayır. Bu şekilde düşünemem. Eğer gerçekten kafam o kadar karışıksa, kendime gelmek istemiyorum - çünkü bunu yaparsam, muhtemelen bir akıl hastanesinde uyanırım.

Ayrıca, hayatımı seviyorum, çılgınlık ve her şey.

Psikiyatristim Sessiz'in 'dehamın iç işleyişini' tanımladığım yaratıcı bir yol olduğunu düşünüyor. Bu bana çılgınca geliyor. O da beni istiyor olabilir ama bu konumuzun dışında. Şu anda yirmi dört civarında olan çıkılabilir yaş aralığımdan olabildiğince uzak olduğunu söylemek yeterli. Hâlâ genç, hâlâ ateşli ama okulu bitirmiş ve kulüp aşamasının çok ötesinde. Ders çalışmaktan nefret ettiğim kadar kulüplerden de nefret ediyorum. Her halükarda, psikiyatristimin açıklaması işe yaramıyor, çünkü bir dahinin bile bilemeyeceği şeyleri bilme şeklimi açıklamıyor - diğer oyuncuların kartlarının tam değeri ve rengi gibi.

Krupiyenin yeni bir tura başlamasını izliyorum. Masada benim dışımda üç oyuncu daha var: Büyükanne, Kovboy ve benim deyimimle Profesyonel. Aşamaya eşlik eden o artık neredeyse algılanamaz korkuyu hissediyorum. Ben bu sürece "Sessizliğe geçiş" diyorum. Akıl sağlığım konusunda endişelenmek her zaman aşamalandırmayı kolaylaştırmıştır; korku bu süreçte yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Ben devreye giriyorum ve her şey sessizleşiyor. Bu durumun adı da buradan geliyor.

Şu anda bile bana ürkütücü geliyor. Sessizliğin dışında, bu kumarhane çok gürültülü: sarhoş insanlar konuşuyor, kumar makineleri, kazanç zilleri, müzik - daha gürültülü tek yer bir kulüp veya bir konser. Yine de, tam şu anda, muhtemelen bir iğnenin düşüşünü duyabilirim. Sanki etrafımı saran kaosa karşı sağır olmuşum gibi.

Etrafta bu kadar çok donmuş insan olması her şeyin tuhaflığını artırıyor. İşte içecek dolu bir tepsi taşıyan bir garson adımlarının ortasında durdu. Kumar makinesinin kolunu çekmek üzere olan bir kadın var. Kendi masamda, dağıtıcının eli havaya kalkmış, dağıttığı son kart havada doğal olmayan bir şekilde asılı duruyor. Masanın yanından ona doğru yürüyorum ve karta uzanıyorum. Bu bir papaz, profesyoneller için. Kartı bıraktığımda, masanın üzerine düşmek yerine

Daha önce olduğu gibi havada süzülmeye devam ediyor - ama çok iyi biliyorum ki, onu yakaladığımda tam olarak bulunduğu konumda, dışarı çıktığımda tekrar havada olacak.

Profesyonel, poker oynayarak para kazanan birine benziyor ya da en azından ben hep böyle birinin nasıl görüneceğini hayal etmişimdir. Pasaklı, gözlüklü, biraz yarım yamalak görünümlü. Poker yüzü ile mükemmel bir iş çıkarıyor - oyun boyunca tek bir kasını bile kıpırdatmıyor. Yüzü o kadar ifadesiz ki, böyle taş gibi bir çehreyi korumaya yardımcı olmak için botoks yaptırmış olabilir mi diye merak ediyorum. Elleri masanın üzerinde, kendisine dağıtılan kartları koruyor.

Gevşek elini çekiyorum. Normal hissettiriyor. Yani, bir bakıma. El terli ve kıllı, bu yüzden onu kenara çekmek rahatsız edici ve kuşkusuz anormal bir şey. Normal olan kısım ise elin soğuk değil sıcak olması. Ben çocukken insanların taş heykeller gibi Sessiz'de soğuk hissetmelerini beklerdim.

Profesyonelin eli uzaklaştığında, kartlarını topladım. Havada asılı duran papazla birlikte, güzel bir yüksek çifti var. Bildiğim iyi oldu.

Büyükanneme doğru yürüyorum. Elinde kartları var ve onları benim için güzelce açmış. Kırışmış, benekli ellerine dokunmaktan kaçınabiliyorum. Son zamanlarda insanlara, daha doğrusu kadınlara dokunmak konusunda çelişkiye düştüğüm için bu beni rahatlatıyor. Mecbur kalsaydım, büyükannemin eline dokunmanın zararsız olduğunu ya da en azından ürkütücü olmadığını düşünebilirdim, ama mümkünse bundan kaçınmak daha iyi.

Her , düşük bir çifti var. Onun için üzülüyorum. Bu gece çok kaybetti. Fişleri azalıyor. Kayıplarının en azından bir kısmı, berbat bir poker yüzüne sahip olmasından kaynaklanıyor. Kartlarına bakmadan önce bile iyi olmayacağını biliyordum çünkü eli dağıtılır dağıtılmaz hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. Ayrıca birkaç tur önce üçlüyü kazandığında gözlerinde neşeli bir parıltı yakaladım.

Tüm bu poker oyunu, büyük ölçüde, insanları okuma alıştırmasıdır - gerçekten daha iyi istediğim bir şey. insanları okumakta çok iyi olduğum söylenir. Gerçi değilim; sadece Sessizliği kullanarak öyleymişim gibi göstermekte iyiyim. Yine de insanları gerçekten nasıl okuyacağımı öğrenmek istiyorum. Herkesin ne düşündüğünü bilmek güzel olurdu.

Bu poker oyununda o kadar da önemsemediğim şey para. Maddi durumum kumarda büyük paralar kazanmaya ihtiyaç duymayacak kadar iyi. Kazansam da kaybetsem de umurumda değil.

Blackjack masası eğlenceliydi. Tüm bu yolculuk daha çok kumar oynamaya gitmekle ilgiliydi çünkü nihayet yirmi bir yaşında olduğum için bunu yapabiliyorum. Hiçbir zaman sahte kimliklerle ilgilenmedim, bu yüzden bu benim için gerçek bir dönüm noktası.

Büyükannemi yalnız bırakarak bir sonraki oyuncuya, Kovboy'a geçiyorum. Hasır şapkasını çıkarıp denemekten kendimi alamıyorum. Bu şekilde bitlenmemin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Sessizlik'ten hiçbir cansız nesneyi geri getiremediğim ya da gerçek dünyayı kalıcı bir şekilde etkileyemediğim , canlı yaratıkların da benimle geri gelmesini sağlayamayacağımı düşünüyorum.

Şapkayı bırakıp kartlarına bakıyorum. Bir çift ası var - Profesyonel'den daha iyi bir el. Belki Kovboy da bir profesyoneldir. Anladığım kadarıyla iyi bir poker yüzü var. Bu ikisini bu turda izlemek ilginç olacak.

Sonra, desteye doğru yürüyorum ve en üstteki kartlara bakıp onları ezberliyorum. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum.

Sessizlik'teki görevim tamamlandığında, kendime geri dönüyorum. Oh, evet, kendimi orada diğerleri gibi donmuş bir şekilde otururken gördüğümü söylemiş miydim? En tuhaf kısmı da bu. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Donmuş halime yaklaşarak ona bakıyorum. Genelde bunu yapmaktan kaçınırım, çünkü çok tedirgin edicidir. Aynaya bakmak ya da YouTube'da kendi videolarınızı izlemek sizi kendi üç boyutlu bedeninizi yakından görmeye hazırlayamaz. Bu kimsenin tecrübe etmesi gereken bir şey değil. Tek yumurta ikizleri dışında sanırım.

Bu kişinin ben olduğuma inanmak zor. Daha çok rastgele bir adama benziyor. Belki bundan biraz daha iyi. Bu adamı ilginç buluyorum. Havalı görünüyor. Zeki görünüyor. Bence kadınlar onu muhtemelen yakışıklı bulur, gerçi bunun mütevazı bir düşünce olmadığını biliyorum.

Bir erkeğin ne kadar çekici olduğunu ölçme konusunda uzman değilim ama bazı şeyler sağduyu gerektiriyor. Bir erkeğin ne zaman çirkin olduğunu anlayabilirim ve bu donmuş ben öyle değilim. Genel olarak yakışıklı olmanın simetrik bir yüz gerektirdiğini de biliyorum ve bu heykelimde de bu var. Güçlü bir çeneden de zarar gelmez. Kontrol edin. Geniş omuzlara sahip olmak olumludur ve uzun boylu olmak gerçekten yardımcı olur. Hepsi tamam. Mavi gözlerim var, bu da bir artı gibi görünüyor. Kızlar gözlerimi beğendiklerini söylediler, ancak şu anda donmuş halimde gözlerim ürkütücü cam gibi görünüyor. Cansız bir balmumu figürünün gözleri gibi görünüyorlar.

Bu konu üzerinde çok durduğumu fark ederek başımı sallıyorum. Psikiyatristimin bu anı analiz ettiğini hayal edebiliyorum. Kim kendisine bu şekilde hayranlık duymayı akıl hastalığının bir parçası olarak düşünür ki? *Narsist*'i karaladığını ve vurgulamak için altını çizdiğini hayal edebiliyorum.

Yeter artık. Sessizliği terk etmeliyim. Elimi kaldırarak donmuş benliğimin alnına dokunuyorum ve dışarı çıkarken tekrar gürültü duyuyorum.

Her şey normale döndü.

Bir an önce baktığım kart -masada bıraktığım papaz- tekrar havaya kalkıyor ve oradan da her zaman olması gereken yörüngeyi takip ederek Profesyonel'in ellerinin yanına düşüyor. Büyükanne hâlâ hayal kırıklığı içinde elindeki kartlara bakıyor ve Kovboy'un şapkası yine başında, gerçi Sessizlik'te ondan almıştım. Her şey aynen eskisi gibi.

Bir düzeyde, beynim Sessizliğin içindeki ve dışındaki deneyimin süreksizliğine şaşırmaktan asla vazgeçmiyor. İnsanlar olarak, böyle şeyler olduğunda gerçekliği sorgulamak için yaratılmışız. Terapimin başlarında psikiyatristimi alt etmeye çalışırken, bir keresinde seansımız sırasında bir psikoloji ders kitabının tamamını okumuştum. Elbette bunu fark etmedi, çünkü bunu Sessizlik'te yapmıştım. Kitap, iki aylık bebeklerin, yerçekiminin tersine işliyor gibi görünmesi gibi sıra dışı bir şey gördüklerinde nasıl şaşırdıklarından bahsediyordu. Beynimin uyum sağlamakta zorlanmasına şaşmamalı. On yaşıma kadar dünya normal davranıyordu ama o zamandan beri en hafif tabirle her şey tuhaflaştı.

Aşağı bakınca, elimde üçlü olduğunu fark ettim. Bir dahaki sefere, aşamadan önce kartlarıma bakacağım. Elimde bu kadar güçlü bir şey varsa, şansımı deneyip adil oynayabilirim.

Oyun tahmin edilebileceği gibi gelişiyor çünkü herkesin kartlarını biliyorum. Sonunda, büyükanne ayağa kalktı. Belli ki yeterince para kaybetmiş.

Ve kızı ilk kez o zaman gördüm.

Çok seksi. İş yerindeki arkadaşım Bert bir 'tipim' olduğunu iddia ediyor ama ben bu fikri reddediyorum. Kendimi sığ ya da tahmin edilebilir biri olarak görmekten hoşlanmıyorum. Ama aslında her ikisinden de biraz olabilirim, çünkü bu kız Bert'in tipim için yaptığı tanıma tam olarak uyuyor.

İri mavi gözler. İnce bir yüz üzerinde iyi tanımlanmış elmacık kemikleri, egzotik bir şeylerin ipucu ile. Bir dansçınınki gibi uzun, düzgün bacaklar. At kuyruğu şeklinde koyu dalgalı saçlar, sevdiğim bir saç modeli. Kâkülsüz olması daha da iyi. Kakülden nefret ederim, kızların bunu kendilerine neden yaptıklarından emin değilim. Yine de eksik

Bert'in tipimi tanımlamasında kakül kesinlikle yer almıyor, ama muhtemelen almalı.

Ona bakmaya devam ediyorum. Yüksek topuklu ayakkabıları ve dar eteğiyle burası için fazla şık. Ya da belki ben kot pantolonum ve tişörtümle az giyinmişimdir. Her iki durumda da, umurumda değil. Onunla konuşmaya çalışmalıyım.

Sessizliğin içine girip ona yaklaşmayı düşünüyorum, böylece ona yakından bakmak gibi ürkütücü bir şey yapabilirim, hatta belki ceplerini karıştırabilirim. Onunla konuşurken bana yardımcı olacak herhangi bir şey.

Karşı çıkmaya karar verdim, ki bu muhtemelen ilk kez başıma geliyor.

Her zamanki alışkanlığımı bozma nedenimin - buna böyle de denebilirse - tuhaf olduğunu biliyorum. Şu olaylar zincirini hayal ediyorum: benimle çıkmayı kabul ediyor, bir süre çıkıyoruz, ciddileşiyoruz ve aramızdaki derin bağ nedeniyle Sessizliği itiraf ediyorum. Ürkütücü bir şey yaptığımı öğreniyor ve çılgına dönüyor, sonra da beni terk ediyor. Bunu düşünmek çok saçma tabii, daha konuşmadığımızı düşünürsek. Acelecilikten bahsediyoruz. IQ'su yetmişin altında ya da kişiliği bir odun parçası gibi olabilir. Onunla çıkmak istememem için yirmi farklı neden olabilir. Ayrıca, her şey bana bağlı değil. Onunla konuşmaya çalıştığım anda bana siktir olup gitmemi söyleyebilir.

Yine de bir hedge fonunda çalışmak bana hedge etmeyi öğretti. Bu mantık ne kadar çılgınca olsa da, aşamalı olmama kararıma sadık kalıyorum çünkü bunun centilmence bir davranış olduğunu biliyorum. Bu alışılmadık centilmenliğime uygun olarak, bu poker turunda hile yapmamaya da karar verdim.

Kartlar yeniden dağıtılırken, kimsenin haberi olmadan da olsa onurlu bir şey yapmış olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Belki de insanların mahremiyetine daha sık saygı göstermeye çalışmalıyım. Bunu düşünür düşünmez, zihinsel olarak homurdanıyorum. *Evet, doğru.* Gerçekçi olmalıyım. Bu tavsiyeye uysaydım bugün bulunduğum yerde olmazdım. Aslında, insanların mahremiyetine saygı göstermeyi alışkanlık haline getirseydim, birkaç gün içinde işimi ve onunla birlikte alıştığım pek çok konforu kaybederdim.

Profesyonelin hareketini kopyalayarak, kartlarımı alır almaz elimle kapatıyorum. Alışılmadık bir şey olduğunda bana dağıtılanlara gizlice göz atmak üzereydim.

Dünya sessizleşiyor, tıpkı ben içeri girdiğimde olduğu gibi ... ama bu sefer hiçbir şey yapmadım.

Ve o anda *onu* görüyorum - masanın karşısında oturan kızı, az önce kızı. Yanımda durmuş, elini benimkinden çekiyordu. Daha doğrusu, biraz kenarda durup ona baktığım için donmuş halimin elinden.

O da hala masada önümde oturuyor, diğerleri gibi donmuş bir heykel.

Kalp atışlarım hızlanırken zihnim de aşırı hızlanıyor. İkinci kızın ikiz kardeş ya da onun gibi bir şey olma ihtimalini düşünmüyorum bile. O olduğunu biliyorum. Birkaç dakika önce yaptığım şeyi yapıyor. Sessizliğin içinde yürüyor. Etrafımızdaki dünya donmuş durumda ama biz değiliz.

O da aynı şeyi fark edince yüzünde dehşet dolu bir ifade beliriyor. Ben tepki veremeden masaya doğru hamle yapıyor ve kendi alnına dokunuyor.

Dünya yeniden normalleşir.

Masanın karşısından bana bakıyor, şok olmuş, gözleri kocaman ve yüzü solgun. Ayağa kalkarken elleri titriyor. Tek kelime bile etmeden dönüp uzaklaşmaya başlıyor, birkaç saniye sonra da koşmaya başlıyor.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra kalkıp peşinden koşuyorum. Tam olarak pürüzsüz değil. Tanımadığı bir adamın peşinden koştuğunu fark ederse, aklına gelecek son şey biriyle çıkmak olacaktır. Ama ben artık bunu aştım. Benim yaptığımı yapabilecek tek kişi o. O benim deli olmadığımın kanıtı. Dünyada en çok istediğim şeye sahip olabilir.

Cevapları olabilir.

* * *

Fantastik ve bilim kurgu kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen Dima Zales'in www.dimazales.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve yeni çıkan e-posta listesine kaydolun. Ayrıca kendisiyle Facebook, Google Plus, Twitter ve Goodreads üzerinden de bağlantı kurabilirsiniz.

Yazar Hakkında

Anna Zaires, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.